Sally Goldenbaum

Loveswept

REGULA JOCULUI

EDITURA MIRON

Loveswept

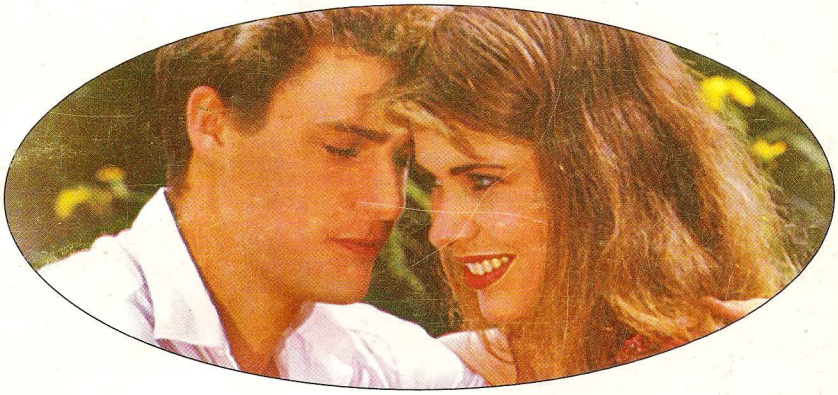

Brittany recunoștea că atingerile lui Sam o făceau să-și piardă capul și că promisiunile lui, de a-i săruta fiecare buclă, îi făceau sîngele să fiarbă, dar putea ea iubi un bărbat care-și făcea vise despre lume, dar care nu avea o casă, un loc al lui? Sam o făcuse să-l dorească, dar trecuse vremea jocurilor.

Pînă să-l întîlnească, ea trăise după anumite reguli. Cum ar fi putut să o convingă Sam că regulile sînt făcute pentru a fi schimbate?

Lei 3900

Tehnoredactor: MONICA TOADER
Corector: GEORGETA TOMA

ISBN 973-95060-0-6

Capitolul 1

Sam Lawrence se ridică de pe scaunul *Queen Anne* şi silueta sa suplă se îndreptă spre şemineu. Flăcările săltăreţe făceau bine picioarelor lui amorţite din cauza aşteptării prea îndelungate. Se gîndea la teancul de lucrări neglijate, îngrămădite pe biroul lui şi la comanda familiei Winters. Munca putea fi dură pentru un timp.

S-ar fi putut să nu aibă vreme pentru a termina lucrarea şi uită chiar şi de articulaţiile lui, limpezindu-şi mintea. Îşi mişcă uşor capul şi zîmbi.

– Ei bine, spuse el, mutîndu-şi privirea insistentă de la un membru al familiei la altul. Avem nevoie să fim împreună de cîteva ori pentru a înţelege aceste anecdote şi poveşti ce dau viaţă

focului. Şi în afara întregii familii şi a tuturor prietenilor, voi avea nevoie de unul dintre voi să lucreze aproape de mine pentru a mă asigura că sînt pe drumul cel bun.

Chiar şi atunci cînd, într-adevăr, era serios, ca şi acum, vocea pătrunzătoare a lui Sam stîrni un hohot de rîs.

El zîmbi încurajator.

– Informaţiile vor veni. Uneori îţi ia puţin timp ca să afli ce doreşti.

– Să afli ce doreşti? răsună vocea lui Katherine Winters, cu un ton puţin ascendent.

– Dar nu vă faceţi griji, doamnă Winters, vor veni. Întotdeauna este aşa.

Îi aruncă o privire fugară bătrînei doamne, un zîmbet de satisfacţie atrăgător, apoi îşi băgă mîinile în buzunarele pantalonilor săi de catifea reiată şi se întoarse către poliţa căminului din lemn de mahon sculptat.

„Sigur va fi aşa", se gîndi el.

– Oricine prosperă prin afacerile lui Gordon Winters are o viaţă colorată... nu-i aşa?

Sam îşi frecă barba nerasă, care părea să fi apărut odată cu sosirea lui în casa generoasă şi încîntătoare a familiei Winters, aproape cu o oră în urmă.

– Desigur, desigur. Brittany Ellsbeth va fi aici în

curînd, spuse doamna Winters. Ea îşi înălţă încrezătoare sprîncenele subţiri şi se uită cu o privire insistentă la ceilalţi, asigurîndu-se că are situaţia sub control.

Sam observă că nimeni nu părea să dorească să schimbe hotărîrea celui mai vîrstnic membru al familiei Winters.

– Brittany întotdeauna are de spus o mulţime de povestiri, adăugă doamna Winters încîntată. Vei vedea, domnule Lawrence. Imediat ce va ajunge aici...

– Dacă ea nu va sosi acum, mamă, va veni data viitoare. Sara Winters Hancock zîmbi către mama ei. Ştii cum este Brittany. Are tendinţa de a se implica în multe probleme, dar uneori uită de ele.

Doamna Winters stătea jos cu mîinile ei subţiri şi fragile împreunate pe genunchi în timp ce-i răspundea fiicei sale proaspăt căsătorite cu acelaşi zîmbet:

– Da.... da, Sara, într-adevăr, nu-i aşa? Se uită spre Sam. Sînt toate animalele acelea, înţelegi... Poate îi mai acorzi cîteva minute.

– Bine.

Îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul şi privi în jos spre carnetul de notiţe gol. Făcu cîteva mişcări încercînd să scape de oboseală.

Apoi zîmbi spre Katherine Winters şi spuse:

– Da, desigur, doamnă Winters. Dacă nu sînteţi prea obosită îi vom mai acorda puţin timp. Poate ne vin mai multe idei în timp ce o aşteptăm.

– Da, sînt sigură că putem, îl aprobă doamna Winters şi Sam putu observa cît de încîntată era că-şi putea aştepta fiica, care întîrziase aproape o oră.

Sam de obicei nu era prea darnic în acordarea timpului, cu excepţia nopţilor cînd avea probleme, şi nu rezista mult peste ora nouă. Ca şi acum. Şi-a înăbuşit cu mîna un căscat şi şi-a strîns picioarele. Apoi s-a întors la afaceri.

Sprîncenele lui subţiri erau ca o linie deasupra ochilor atunci cînd se uita la Sara, la soţul său Michael, care era solicitatul mire, niciodată îndepărtîndu-se prea mult de Sara. Mîinile lor se găsiră una pe cealaltă pe perna de pe canapea şi Sam îşi dădu seama că ei erau la fel de doritori ca şi el să meargă acasă. Probabil mai mult decît el; decise asta arborînd un zîmbet asimetric.

Aceşti membri ai familiei Winters erau o pereche drăguţă. Nu ştia exact la ce să se aştepte atunci cînd subiectul era Gordon Winters. Marea majoritate a clienţilor lui erau oameni ce se situau pe o treaptă socială mai joasă. La naiba, jumătate din comenzi erau favorabile prietenilor şi nicio-

dată nu i-ar fi înşelat!

Dar de data aceasta putea fi important. A încercat să înveţe ceva despre familie din paginile societăţii, dar după o privire fugară a renunţat la hîrtii şi idei. Nedrept. Nimeni nu era aşa de liniştit ca un comentator. Aceştia erau oameni buni, dar nu liniştiţi în cele din urmă. Acum, dacă măcar ar fi putut să le stimuleze imaginaţia...

– În regulă, oameni buni, toată lumea este gata? a strigat Sam. Gordon junior şi-a trecut mîinile deasupra capului.

– Pune-ne mai multe întrebări. Vom interveni noi cu ceva. A zîmbit încurajator.

Sam a schiţat o mulţumire şi se uită în jos la hîrtiile sale cu notiţe în timp ce-şi frecţiona uşor ceafa.

– Să ne întoarcem la hobby-uri!

Şi-a aruncat o privire asupra camerei şi şi-a pătruns auditoriul cu privirea sa insistentă ca şi cum oboseala ar fi dispărut şi spectacolul lui Sam s-ar fi terminat.

– Hobby-urile sînt o sursă importantă de informaţii. Îţi pot spune multe despre o persoană. Acum gîndiţi-vă cu toţii, ce face domnul Winters în timpul său liber?

– Aţipeşte.

– Munceşte.

– Pescuieşte.

Sam se gîndi cu disperare la ultima afirmaţie şi schiţă o exclamaţie ca să menţină discuţia aprinsă.

– Pescuieşte. În regulă, oameni buni, acum noi gătim. Poveştile cu peşti sînt grozave şi fiecare pescar are cîteva asemenea poveşti ciudate, care îţi încreţesc părul şi-ţi ridică sprîncenele.

Şi-a împins cu mîna firele de păr subţiri, de pe frunte şi a zîmbit cu anticipare.

Sara îşi schimbă poziţia picioarelor cu mare atenţie şi se uită la fratele ei.

– Gordie, eu cred că tu ştii mai multe despre acest subiect decît mine. Mie niciodată... ei bine, mie niciodată nu mi-a plăcut prea mult pescuitul. Gordie şi-a împreunat degetele sub bărbie într-o concentrare profundă.

– Sigur, sigur. Ei bine, să vedem. Cred că a plouat într-un an şi s-a întors mai devreme.

Se uită spre mama lui. Katherine Winters oftă, sprîncenele sale subţiri se împreunară şi-i evidenţiară pielea de pe frunte, care era încă frumoasă. Şi-a ridicat capul şi a privit spre Sam.

– El... el pescuieşte cu Brittany.

Speranţa renăscu în Sam.

– Oh!

Ar fi trebuit să ştie. Sigur, el pescuia cu Brittany aşa cum călărea cu Brittany şi explora vechile

muzee maritime cu Brittany. Şi, din nefericire, asta era tot ceea ce Sam Lawrence cunoştea deocamdată despre odrasla lui Winters. Cum dracu' bănuia el că va schiţa o idee în jurul vieţii unui astfel de om dacă nu pescuise niciodată pe ploaie?

Sam se uită prin cameră pentru a douăzecea oară în noaptea aceea şi-şi sorbi băutura dintr-o singură înghiţitură. Trecîndu-şi o mînă prin păr, el îşi îndreptă atenţia spre şemineu.

– Ei bine, oameni buni, unde naiba este Brittany?

Katherine Winters a reacţionat atît de brusc la cuvintele neaşteptate, încît vinul ei de Xeres s-a vărsat peste marginea frumosului cristal *Waterford* şi i-a pătat rochia de mătase neagră.

– Oh, dragă, a murmurat.

Sam a zîmbit drept scuză.

– Îmi pare rău, a fost o zi lungă.

– Nu vă faceţi griji din cauza asta, domnule Lawrence, a spus Sara. Problema este că Brittany este ocupată cîteodată, înţelegeţi, şi-i este aţinută calea de alte preocupări urgente. Dar întotdeauna apare, mai devreme sau mai tîrziu...

O rafală de vînt şi bufnitura uşii uriaşe din holul din faţă a oprit cuvintele profetice ale Sarei.

Brittany Ellsbeth Winters s-a năpustit în cameră cu obrajii rozalii din cauza frigului şi cu ochii

ei verzi scînteind fermecător.

– Bună tuturor! Îmi pare rău că am întîrziat.

Şi-a lăsat geanta la uşă, apoi s-a aplecat şi şi-a îmbrăţişat mama călduros.

– Brittany, scumpo, începusem să mă îngrijorez din cauza ta. Brittany a atins, în treacăt, cu mîna obrazul palid al mamei sale şi a certat-o cu afecţiune:

– Tu ştii mai bine decît toţi că nu trebuie să te îngrijorezi din cauza mea, mamă! Ştiu că mesajul tău spunea „urgent", dar lucrurile niciodată nu au fost conform planului zilei acesteia. A fost cea de-a optzeci şi cincea aniversare a lui Jerry Fitzgerald, poţi să crezi? Şi este la fel de vioi ca tine şi ca mine. A vrut să-i aduc o parte din animale la Elms Senior Citizens Home, pentru petrecere, aşa că...

Brittany s-a oprit brusc, deoarece şi-a ridicat capul să le zîmbească şi celorlaţi din familie. În schimb, expresia ei a murit deodată sub privirea insistentă şi amuzată a unui străin înalt şi subţire, braţul lui fiind pus la întîmplare pe poliţa căminului.

Zîmbetul lui leneş părea să încălzească aerul dintre ei.

– Oh, bună. Îmi pare rău, nu te-am văzut stînd acolo.

Un zîmbet încurcat i-a a atins colţurile gurii. Cine era persoana asta? S-a uitat la umbra bărbii lui, ascunzînd o bărbie puternică şi pătrată şi a zîmbit în sinea ei. El arăta atît de... ei bine, puternic şi simplu. Şi părul lui cîrlionţat peste marginile puloverului. Mama trebuie să-l considere hippie! Şi-a întins mîna şi a făcut un pas spre străin.

– Nu mi-am dat seama că avem un musafir. Eu sînt Brittany Winters.

– Fiica risipitoare, a murmurat Sam, apoi înaintă îndrăzneţ să-i ia mîna subţire într-a lui. Avusese dreptate doar într-o singură privinţă: viaţa lui Gordon Winters avea culoare în ea. Dar a greşit al dracului despre cum şi-a imaginat-o pe Brittany pînă în momentul acesta.

El ştia din dosarul familiei că ea era prima născută, douăzeci spre douăzeci şi unu, dacă îşi amintea corect, deşi părea mai tînără. Şi femeia luminînd camera din jurul lui nu era o bijuterie de argint a societăţii, cum se aştepta. I-a inhalat parfumul pur şi seducător şi a simţit durerea de la umeri începînd să dispară.

Nu, aceasta nu era o fată răsfăţată, nu cu zîmbetul acela sfios, ca adierea cerurilor albastre şi a florilor sălbatice. Înghiţi greu. Era o persoană gingaşă, cu o încurcătură de bucle subţiri, răsucite, cu tente de auriu şi roşcat. Era încîntătoare.

– Mă bucur că te-am cunoscut, Brittany Winters.

– Te cunosc? zîmbi şovăitor Brittany.

Lăsîndu-şi capul pe spate, ea privi insistent la chipul său aspru.

Ce întrebare prostească, se gîndi ea. Această figură nu ar fi putut-o uita aşa de uşor.

– Tu eşti?...

– Sam Lawrence.

– Oh! Privirea ei insistentă continuă să-i exploreze figura care nu se potrivea cu această casă decorată elegant.

Ea vorbea încet, cu o voce puţin încordată.

– Ei bine, bună, domnule Lawrence.

Repede ea îşi luă mîna din mîinile lui şi strînse pumnii. Asprimea degetelor lui rămăsese caldă şi ca o furnicătură pe pielea ei.

– Brittany, interveni vocea Sarei, domnul Lawrence este aici pentru a ne ajuta în legătură cu darul pentru pensionarea tatei.

– Darul pentru pensionare... a repetat Brittany, încă nelămurită de prezenţa lui Sam acolo. Se uită în grabă prin cameră. Unde este tata?

Doamna Winters se înclină uşor în scaunul ei, apoi zise:

– Este la Boston, dragă, să rezolve o problemă, în legătură cu fabrica. De aceea am ales

această seară pentru a ne întîlni cu domnul Lawrence. A venit cu o propunere interesantă pentru cadoul lui Gordon.

– Oh, înţeleg, spuse Britanny, dar neînţelegînd în cele din urmă. Cu ce fel de dar ar fi putut Sam Lawrence să-i ajute? Ei, asta-i bine. Dumnezeu ştie că tata merită un dar frumos. Cînd se întoarse spre Sam, ea îi observă ochii atît de căprui şi de clari, încît, păreau că privesc înăuntrul ei. Se cutremură. Lucrezi pentru tata?

– Oh, nu, dragă, răspunse repede doamna Winters. Domnul Lawrence a aflat despre calitatea lemnului fabricii noastre şi execută cadoul. Ea zîmbi cald, apoi îşi mişcă fruntea albă şi se uită la Sam. Domnule Lawrence, cred că dumneata poţi explica totul mai bine.

Sam înclină afirmativ din cap spre doamna care era adevăratul motiv pentru care el n-a plecat mai devreme. Apoi îşi mută atenţia spre singurul lucru care-l determinase să rămînă în cele din urmă: domnişoara Winters.

Brittany se lăsă într-un scaun de lîngă şemineu şi-i ură bun-venit celui ce urma să ajute firma. Cînd se uită în sus, spre Sam, privirea ei se plimbă de la cizmele lui bine purtate spre faţa lui. Ştia că nu l-a văzut vreodată în întreaga viaţă, dar deocamdată o încerca un sentiment ciudat de

legătură, de asociere, care o agita puţin. Ce se întîmpla? Şi cine era el? Sam Lawrence arăta ca şi cum ar fi fost mai potrivit pentru a escalada Munţii Washington, nu pentru a executa un cadou de pensionare.

– Te rog, continuă domnule Lawrence, îl îndemnă ea.

– Bine, a aprobat Sam, apoi îşi băgă din nou mîinile în buzunare şi privi dansul flăcărilor din afara ochilor lui Brittany.

Sau focul începea acolo?

– Ei bine, începu el să vorbească rar, privirea lui fiind aţintită asupra chipului ei, aşa cum le-am spus şi celorlalţi, nu va fi un cadou obişnuit sau o privire de ansamblu asupra unui anumit tip de cadou de pensionare.

– Bine, tata nu este un om obişnuit, zîmbi Brittany, dar, cu toate astea era pusă în încurcătură. Era un lucru serios, nu ceea ce ea se aştepta de la un om cu trăsături neregulate, cu umbra unei bărbi şi cu o licărire de ticăloşenie în ochii lui.

Sam simţi aluzia de politeţe care se instală în vocea ei şi continuă să se alăture jocului liniştit pe care-l jucau unii cu alţii, reacţiilor nevorbite, subtile. Privind-o încă insistent, se lăsă uşor în jos pe fotoliul cu brocart opus scaunului ei. Se înclină cu uşor, mîinile apropiate de genunchii ei, pe care

aproape că-i atinsese în treacăt.

– Ceea ce firma mea pregăteşte pentru tatăl tău este ceva de-a gata, o poveste personală, un joc despre viaţa lui.

Surprinsă, Brittany se ridică, îşi mişcă puţin capul şi figura ei exprima o întrebare.

– Un joc?

Sam aprobă. Se uită la el atît de atentă, încît îşi uită chiar gîndurile.

– Un joc despre domnul Winters – folosind viaţa lui – viaţa voastră. Ştiţi, ceva de genul „Aceasta este viaţa ta", sub forma unui joc.

Brittany Winters era tăcută.

Sam zîmbi şi i se putu observa o gropiţă în obraz. Ei bine, acum aceasta ar fi putut fi schimbarea care îi trebuia lui pentru a face lucrurile să meargă.

– Ai înţeles sensul, Brittany?

El o privea cu atenţie şi avu intenţia să se apropie mai mult şi să-şi alunece degetele în părul mătăsos care îi contura faţa şi-i evidenţia încordarea apărută brusc, care, acum, îi sublinia gura.

– Un joc despre viaţa tatălui meu? întrebă Brittany mirată.

– Nu-i o idee bună, dragă? Placa este aproape gata, iar domnul Lawrence este aici pentru a

aduna informaţii. Este un cadou frumos, zîmbi Katherine Winters. Acum vrei să ne spui ce părere ai, Brittany?

Brittany îşi mută privirea de la mama ei la Sam. Se gîndea serios, dar evita.

– Un joc, ai spus?

Vocea ei era joasă acum, dar puţin agresivă, observă Sam, iar strălucirea din ochii ei dispăruse.

– Da. Ce crezi despre această idee, [illegible]ittany?

Vocea lui era profundă şi totodată puţin familiară.

A stat pe loc pentru un timp, apoi s-a îndreptat spre foc, după care se întoarse uşor spre el.

– Este o idee nemaipomenită, domnule Lawrence, şi nu am obiecţii, dar nu sînt prea sigură că este un dar prea potrivit pentru pensionarea tatălui meu. Lui îi plăceau caii, pescuitul, cărţile, lucruri de genul acesta.

Zîmbi uşor, apoi se uită la mama sa. Ştia că Sam o urmăreşte.

– Deci, Brittany, nu-ţi place ideea?

– Una ca aceasta? Cuvintele au răsunat prea brusc. Nu, nu-i plăcea în mod special. Şi ea ştia că era o reacţie instinctivă. Nu avea intenţia să jignească. Ceea ce oamenii fac în viaţa lor era o problemă personală şi în cele din urmă ea îşi

păstra secretul vieţii sale pe această cale. A face un joc din viaţa cuiva nu i se părea corect. Era o idee unică pe care o aproba, dar nepotrivită. Şi, în afară de asta, tatăl ei nici măcar nu juca poker. Ce-i trebuia lui un joc? Nu era drept, îşi spuse ea. Acest Sam Lawrence era un străin cu ochi căprui, care trecea prin viaţa ei. Acest lucru era ceea ce o deranja.

– Nu, spuse ea prompt. Nu-mi place ideea.

Sam schiţă un zîmbet. Această fiinţă încîntătoare avea ceva de duh. Acum nu era numai munca. Se mişca, la fel ca o apă curgătoare, atunci cînd Brittany era în preajma lui, deoarece el nu voia să renunţe. Ochii lui şovăiau asupra chipului ei, în timp ce el îşi mişca gînditor maxilarul.

– Înţeleg, dar dacă îmi acorzi puţin timp, Brittany, ţi-aş putea explica totul mai bine.

Brittany se forţă să zîmbească şi-şi mişcă puţin capul. Apoi oftă adînc şi-şi scutură umerii. Şi-a dat seama că problema era hotărîtă deja, poate dinainte de sosirea ei.

– Foarte bine.

Pentru ce lupta ea? se întrebă ea. Şi de ce apropierea lui Sam o deranja? De obicei lucrurile erau clare pentru ea; viaţa ei, ceea ce îi plăcea; ceea ce nu-i plăcea. Dar în această seară intrase

ca într-o ceaţă deasă şi acest sentiment chiar o deranja.

– Hei, Britt, cred că va fi nostim, spuse mama ei. Ia ceva de băut. Şi-a scuturat capul.

– Nu mulţumesc. Trebuie să plec acum. Se îndreptă spre uşă, sub privirea lui Sam. Lasă-mă să ghicesc dacă vrei să mă întrebi ceva.

– Nu sînt prea multe lucruri, Brittany dragă. Se uită înapoi la mama sa. Vocea lui Katherine Winters avea un ton ciudat şi o făcu pe Brittany să nu se simtă prea bine.

– Da, mamă?

– Domnul Lawrence are nevoie de cineva care să lucreze aproape de el, pentru a pune ordine în lucruri. Ar fi bine să-i dai o mînă de ajutor, zîmbi Katherine Winters.

Brittany ezită. Era acelaşi zîmbet pe care îl folosise mama ei cu ani în urmă, cînd o anunţase pe neaşteptate că lucrurile erau aranjate pentru ca Brittany să-şi facă debutul în societate. Acesta a fost unul dintre momentele cele mai plăcute pentru Btittany, dar era puţin suspicioasă că trebuia să treacă pe locul secund. Oh, măcar să fi rămas să-l ajute pe domnul Fitzgerald.

– Şi cum tu ai asemenea înclinaţii, a continuat mama ei, cu toţii am fost de acord că tu eşti alegerea potrivită pentru a-l ajuta pe domnul

Lawrence să-şi creeze minunatul său joc.

Brittany îşi roti privirea şi se uită la Gordie şi la Sara. Ei îi zîmbiră. Apoi se întoarse către omul care intra în viaţa ei.

– Ce spui, Brittany?

Ea îşi muşcă atît de rău buza de jos, încît tresări. Se întoarse şi privi către mama ei, care încă mai zîmbea. Se grăbi să-i răspundă.

– Mamă, nu pot, am şi eu slujba mea. Dar ea ştia foarte bine că n-o ascultă nimeni. Le vorbea tuturor supărîndu-i, chiar dacă îi părea rău pentru acest lucru. Să se căsătorească şi să aibă copii aşa cum făcuse Sara; aceasta era o ocupaţie. Sau să studieze pentru examenul final aşa cum procedase Gordie.

Sam era acum lîngă ea, mîna lui sprijinindu-se pe umărul ei. Ea simţi un val de căldură.

– Hei, Brittany, eu te înţeleg. Dar chiar am nevoie de ajutorul tău. Sincer. Şi voi încerca să nu-ţi iau prea mult din timpul tău.

Privirea lui era atît de pătrunzătoare, încît Brittany nu se putea concentra asupra vorbelor lui. Cînd el termină, în cele din urmă de vorbit, vocea ei era calmă şi hotărîtă.

– Oh, nu prea mă înţelegi, domnule Lawrence. Eu nu am timp de pierdut. Zilele mele sînt stabilite.

Ea îşi împreună mîinile la spate şi simulă un calm, pe care nu-l avusese pînă să intre în casă. Ar fi politicos să-i ia mîna de pe umărul ei, ca să poată gîndi clar?

Şi-a umezit buzele.

– Şi nu sînt chiar persoana potrivită să mă ocup de un joc. De obicei joc tenis, dar nu jocuri de conducere.

Ea rîse.

– Niciodată cînd eram la colegiu, nu jucam bridge. Rîse zgomotos.

– Ah, deci sînt jocuri care ţie nu-ţi plac, Brittany. Foarte bine.

Degetele lui se mişcară în cercuri uşoare pe umerii ei.

– Nu trebuie să le joci. Tot ceea ce trebuie să faci este să uiţi totul şi să mă ajuţi să aflu şi să aleg informaţiile. Să fii aici atunci cînd am nevoie de tine.

Pe Brittany o durea capul din cauza încercării de a se concentra la cuvintele lui, în locul pasiunii care dansa în trupul ei. De ce aceste cuvinte simple sunau ca o propoziţie dintr-o înţelegere de afaceri? Unde urma să fie omul fin şi inteligent pe care ea avea să-l transforme peste cîţiva ani? Era puţin obosită. Ziua fusese lungă... Ziua de naştere a celui mai vîrstnic membru al familiei... Dorea să

meargă acasă, să stea jos şi să bea un pahar cu lapte cald.

La naiba, de ce nu-şi lua el mîinile de pe umărul ei? Îşi luă mîna de pe ea, dar ochii lui zîmbitori încă, erau fixaţi asupra ei.

Ea tremura. În cele din urmă, îi ghicise gîndurile? Totul a fost doar o şmecherie ieftină.

Sam o simţi că tremură. Tremuratul avea nevoie de căldură...

Brittany se întoarse spre uşă.

– Acum, chiar trebuie să plec. Se uită de jur împrejur prin cameră. Sara şi Michael se priveau unul pe celălalt; şi Gordie adormise fără să anunţe. Mama ei stătea nemişcată în scaunul regal, iar ochii ei erau pe jumătate închişi. În ceea ce-l priveşte pe Sam Lawrence, Brittany preferase să nu-l privească. Se îndreptă către mama ei şi o sărută pe obraz.

– Îmi pare rău, mamă, dar chiar trebuie să plec. Maşina... Este răcoare şi ei sînt răspîndiţi peste tot. Spike şi Dunkin. Oh, şi Harry...

Îşi puse un guler mare la gît, şi-l trase pînă îşi acoperi faţa.

– Harry? întrebă Sam.

– Un iepure, spuse ea repede, apoi se îndreptă spre uşă.

– Brittany, dragă.

Vocea lui Katherine era atît de calmă, încît părea că vorbeşte în somn. Brittany se opri în faţa covorului oriental şi se uită în sus. Se întoarse uşor şi se uită la ochii mamei sale. Putea auzi cuvintele înainte ca ele să fie spuse.

– Totul este pentru tatăl tău şi înseamnă mult. Katherine îi prinse mîna lui Brittany. Ştiam că pot conta pe tine. Întotdeauna pot, Brittany.

Brittany nu voia să creadă, sau să se uite la Sam Lawrence, nici să spună „la revedere". Capul parcă i se învîrtea, din motive pe care nu putea să le înţeleagă; o mai sărută încă o dată pe mama ei şi se pregătea să-şi ridice sacoşa.

Sam se înclină peste brocartul auriu de pe scaunul *Queen Anne* şi privi ca un şarpe curios. Se dezmetici, tocmai cînd Brittany dispăru pe uşă. Sam îşi dădu seama că nu era obosit deloc. Se simţea chiar în formă.

Simţindu-i privirea insistentă Sam se aplecă spre Katherine Winters.

– Ei bine, domnule Lawrence, eu cred că am fundamentat lucrurile.

El zîmbi cu satisfacţie.

– Cred că aveţi dreptate, doamnă Winters. Femeia îl lăsă s-o ajute să se ridice de pe scaun.

– De asemenea, eu cred, tinere, că Brittany Ellsbeth va fi de partea noastră şi se va implica

mai mult decît a arătat în seara asta.

Sam îşi lua haina.

– Sper că aveţi dreptate. Dumneavoastră vă cunoaşteţi fiica mai bine decît mine.

Se îndreptă spre uşă şi se gîndi la ceea ce spusese doamna Winters. Cînd s-a întors, Katherine Winters stătea în aceeaşi poziţie, un zîmbet de satisfacţie punîndu-şi amprenta pe faţa ei.

O femeie minunată Katherine Winters, se gîndi el, apoi spuse „noapte bună" şi ieşi pe uşă pierzîndu-se în noapte.

Capitolul 2

Sam auzi uşa trîntindu-se în spatele lui. Poate dacă ar fi avut timp să discute cu Brittany, doar ei singuri, ar fi putut vedea o licărire în ochii ei verzi şi încîntători.

Se uită în jur după vehiculul luminat acum de nişte raze slabe, care licăreau în noapte. În cele din urmă, tocmai cînd aleea ieşea în stradă, observă nişte faruri în partea dreaptă. Fără să se gîndească vreo clipă, el sări la volanul maşinii sale, *VW Rabbit,* şi începu o serioasă urmărire.

În cîteva clipe, Sam îşi dădu seama că urmărea un camion obişnuit. Se chinui din greu să vadă şoferul. Nu se putea... nu într-un camion... Dar, după o oprire la culoarea roşie a semafo-

rului, cu două blocuri mai jos pe aceeaşi stradă, Sam îşi dădu seama că era într-adevăr Brittany Winters. Zîmbi de satisfacţie şi dădu din cap. Era ca şi cum ar fi privit o fotografie Polaroid. Cu fiecare minut care trecea, Brittany se zărea mai clar, cu linii, umbre şi nuanţe bine definite. Se adăugau mai multe, dar Sam nu-şi dădea seama.

Dacă ea ar fi ştiut că este urmărită... Culoarea semaforului se schimbă şi camionul coti spre sud. Sam observă că ea conducea prudent.

Cu o mînă pe volan, el se înclină puţin peste geam şi îşi netezi părul, apropiindu-şi gînditor sprîncenele.

De ce rezista ea jocului lui? Sau acest lucru îl ajuta pe el să-i facă ei probleme? Cel mai bine ar fi fost să-i spună că el este sigur şi inofensiv, că jocul ar fi putut fi grozav, că i-ar plăcea să lucreze alături de el şi – cine ştie? – chiar ar fi putut să devină prieteni.

Tocmai cînd cele două vehicule s-au oprit la culoarea roşie a semaforului, pe neaşteptate, Brittany deschise geamul, scoase capul afară şi se uită la maşina lui mică.

El dădu din cap în semn de recunoaştere şi o salută cu mîna, dar dintr-o dată îşi dădu seama că privirea ei era aţintită asupra lui. Pentru un timp, ea se uită la el. Apoi, cînd semaforul îşi

schimbă culoarea în galben, el văzu urma unui zîmbet, ea apăsînd pe acceleraţie şi virînd în intersecţie.

El a urmărit-o, piciorul lui apăsînd cu putere pedala de acceleraţie. Dădu din cap şi zîmbi de satisfacţie.

La dracu', nu a mai verificat motorul de cincisprezece ani. Ea coti după primul colţ şi intră pe o alee. El o urmări.

A găsi adresa lui Brittany Winters ar putea fi la fel de greu ca atunci cînd ai găsit nisip în deşert.

De ce dracu' făcea el toate astea? Ar fi putut s-o sune mîine, să discute despre toate problemele într-un mod care s-o încînte şi care să schimbe lucrurile. Ar fi putut...

El se gîndea la multe lucruri minunate, care i-ar fi creat probleme.

Cînd ieşi în şoseaua principală, zări din nou camionul lui Brittany.

Culoarea roşie apăru dintr-o dată.

– La dracu', spuse Sam în timp ce trase maşina pe o parte a şoselei. Deschise fereastra şi scoase permisul de conducere pentru a i-l arăta ofiţerului.

– Periculoasă viteză, domnule! De ce, dacă aici este destul trafic – el se uită în lungul şi-n latul şoselei aglomerate – poate fi periculos.

Sam murmură un răspuns indescifrabil, apoi se uită la ofiţerul de poliţie şi la camionul care coti şi trecu încet pe lîngă ei. Brittany făcu un semn cu mîna şi continuă să conducă.

El se uită după ea pînă cînd camionul se pierdu în noapte, apoi se întoarse către ofiţerul de poliţie şi zîmbi.

Ofiţerul îi zîmbi mirat.

– Marea majoritate a oamenilor nu reacţionează aşa de drăguţ. Ei sînt plini de scuze, că acest lucru n-o să se mai întîmple, sau că au soţiile bolnave acasă, sau gravide, sau orice altceva vrei tu.

Ofiţerul îi zîmbi lui Sam şi-i înapoie permisul.

– Nu, domnule ofiţer. Am condus cu viteză toată noaptea. Nu am nici o scuză. Este vreun telefon prin apropiere?

– După colţ, la numărul 7. Acum să fii atent, ai auzit?

Ofiţerul se îndreptă spre maşina lui, şi-l lăsă pe Sam singur, să hotărască ce va face în continuare.

În lipsă de altceva, se gîndea la Brittany. Se simţea din nou ca un puşti care se joacă la şcoală şi priveşte curcubeul.

Pe naiba dacă nu se simţea bine! Numărul de telefon al lui Brittany nu era în cartea de telefon,

dar nu-i luă prea mult timp să afle ceea ce voia; apoi ieşi din nou în stradă, cotind spre dreapta pe o alee rezidenţială. Parcă maşina pe o stradă cu case vechi. Se duse la adresa de pe hîrtie. 555 a Elery Lane. Adresa pe care o căuta era aceasta. Dar unde dracu' era ea?

Deodată zări o săgeată pe care scria 555 a. Sam urmări săgeata cu atenţie şi curiozitate.

Era o casă cu o structură masivă şi cu scară interioară.

Sam parcă maşina şi urcă pe scări. Se opri în dreptul uşii pe care scria B. E. Winters. Locul era corect. Uşa nu putea fi deschisă de un bărbat.

Se hotărî să-şi încerce norocul şi ciocăni.

În cele din urmă Brittany stătea în uşă.

– Ce este? întrebă ea. Ce faci aici? Se înclină spre tocul uşii, ţinîndu-şi piciorul astfel încît să poată închide uşa.

– Îmi datorezi treizeci de dolari pentru amenda pe care am primit-o pentru exces de viteză, doamnă Winters. Ochii îi străluceau. Şi aşa pentru tine a fost o prostie să deschizi uşa fără să întrebi mai întîi cine este.

– Ai perfectă dreptate în legătură cu deschisul. În ceea ce priveşte amenda...

– M-ai supărat. Ştiai că poliţaii sînt acolo.

– Poate n-ar fi trebuit să conduci cu viteză

prea mare.

El făcu un pas înăuntru, înainte ca ea să-i permită să intre. Cîinele ei îi mirosi pantalonii, apoi se aşeză între ei.

– Domnişoară Winters, noi doi avem ceva de lămurit. Acum – el privi peste umărul ei, apoi zîmbi spre faţa ei surprinsă – putem discuta, aici pe hol sau lîngă şemineul care se vede în cealaltă cameră?

Cîinele dădu din coada lui băţoasă.

Brittany se răsti la el.

– Dunkin, fii cuminte. Se întoarse spre Sam şi făcu un pas spre el. Nu am despre ce discuta cu tine.

Inima ei începu a bate cu putere şi aveai impresia că este bolnavă. Era şi rece şi caldă în acelaşi timp. Îşi puse mîna în tocul uşii, dar Sam intrase deja în hol şi de aici în camera cu şemineul.

Ea îl urmă.

– Domnule Lawrence, nu este tocmai momentul potrivit pentru a discuta afaceri.

– Nu am ştiut că aceste case au şeminee, spuse el.

Îşi scoase jacheta şi se aşeză pe una din pernele ce erau aşezate în faţa şemineului. Se uită în jur, prin cameră, la plantele care păreau a fi peste

tot şi la mobila confortabilă.

– Este drăguţ...

Dunkin îi linse mîna şi apoi se aşeză.

– Şi ai un cîine foarte drăguţ, Brittany.

Brittany era tăcută. Tot ce ştia era că Sam Lawrence o intimida şi o împiedica să gîndească limpede.

– Foarte bine, domnule Lawrence. Din moment ce eşti aici, să terminăm afacerile repede. Sînt obosită. Dacă este vorba despre cei treizeci şi cinci de dolari după care ai venit, va trebui să mă duci la tribunal.

Sam îi privea trupul îndreptîndu-se spre şemineu. Căldura părea că o înconjoară, punîndu-i în evidenţă formele trupului şi făcîndu-i culoarea părului să fie roşcată spre auriu. Respiraţia ei îi atinse gîtul. Părea atît de tînără, o frumuseţe reală care nu se potrivea cu locul în care o văzuse: casa părinţilor ei, camionul vechi. Poate i se potrivea această casă confortabilă şi cu mobilier scump.

– Ei bine? Ce crezi despre tribunal? Sau vrei să cred că treizeci şi cinci de dolari este un preţ ieftin pentru a urmări o femeie nevinovată? Zîmbi luminos şi o gropiţă îi apăru pe obrazul drept.

Face progrese, se gîndi Sam.

– Sînt de acord, Brittany. Scuze pentru ur-

mărire. Îmi voi plăti eu amenda... de data aceasta. Dar, în cele din urmă, tot îmi datorezi o explicaţie.

– Nu-mi place să fiu urmărită.

– O explicaţie cu privire la reacţia ta mai puţin entuziasmată despre jocul pentru tatăl tău. Îşi trecu mîinile prin păr şi privi prin cameră, apoi se întoarse din nou spre Brittany: Nu-mi place să fiu abandonat.

– Nu are importanţă ce gîndesc eu, domnule Lawrence.

– Sam.

– Sam. Pentru că aşa cum ştii tu, jocul va începe.

Se înclină şi-i mîngîie urechea lui Dunkin.

– Aşa că, înţelegi, continuă ea, acesta nu este un motiv ca să mă urmăreşti, ca să urci scările... Cînd se uită la ochii lui, aceştia păreau ai unui om care a făcut o călătorie degeaba.

– Mi-ar plăcea să beau un coniac, spuse el. Căţelul îi atinse mîna, parcă să-l încurajeze să-l mai mîngîie. Îşi mişcă puţin capul surprinsă, dar merse în hol şi aduse o sticlă de *Courvoisier.* Întotdeauna fusese înconjurată de mulţi bărbaţi şi avusese un număr mare de prieteni, dar Sam Lawrence nu era ca nici unul dintre ei, şi nimeni, pînă la el, nu avusese un asemenea efect asupra ei.

Şi David fusese în trecutul ei, dar nu mai conta deloc. Ea puse sticla şi paharele pe o tavă şi se întoarse în sufragerie. Fii atentă, Brittany, îşi zise ea, şi intră din nou în camera încălzită.

Sam stătea lîngă şe. ıineu examinînd cu atenţie duzina de instantanee pus în rame mici şi frumos decorate.

– Expoziţia mea de pungaşi, spuse ea, rîzînd cu plăcere.

– Drăguţ, foarte drăguţ. Toţi cei din familia Winters arată foarte bine. Acesta trebuie să fie tatăl tău.

El ridică o fotografie înrămată, în care erau Katherine şi Gordon Winters, unul în braţele celuilalt. În fundal era o casă veche cu o înfăţişare plăcută.

– Ah, cred că este în Brussles.

Ea puse tava jos pe o măsuţă de cafea şi se duse să privească mai de aproape tabloul.

– Da, cred că acolo este. Au fost plecaţi în Belgia şi în Ţara Galilor în vara aceea şi îmi place în mod special această fotografie a lor.

Cînd o privi şi a doua oară, expresia feţei ei se schimbă din una ce exprima amintiri dulci, într-una surprinsă.

– Dar de unde ştii tu? Este doar o părticică din casă şi nu se vede decît uşa. Este posibil ca în

Europa să existe sute de imagini care să arate similar.

Sam zîmbi.

– Îmi amintesc lucruri ca acestea. Amănuntele zăbovesc în minte. De plăcere şi profesional, am făcut o fotografie de studiu asupra uşilor europene.

– Uşi?

– Da. Am adăugat un mic text şi le-am pus împreună într-o carte. Uşile pot fi fascinante şi în Brussles există aşa ceva.

Ea zîmbi încurajîndu-l să continue.

– Ele îţi spun poveşti, te bine-primesc sau te dau afară. Dar ele nu sînt nişte obiecte reci şi tăcute. Ele vorbesc cu tine în tonuri şi voci vechi.

Mîinile lui puternice gesticulau umbre şi imagini.

– Ce drăguţ. Niciodată nu m-am gîndit la uşi în felul acesta. Şi-a împreunat mîinile şi-l privea cu atenţie.

– Cînd le înţelegi, poţi să descoperi lucruri minunate. Este ceva de genu unei introduceri despre oamenii ce locuiesc acolo. Dar noi nu ne facem timp şi pentru aşa ceva. Păcat, într-adevăr.

– Da... murmură Brittany, urmărind timbrul frumos al vocii lui, ce exprima o mulţime de lucruri.

Renunţă la impulsul de a-l da afară. Doar pentru o clipă.

– Ai fost vreodată în Europa, Brittany?

– Unde?

– Londra, Paris, în mod special.

Lui Sam îi pieri rîsul cînd se uită la ochii ei în care se putea citi tristeţea. Pentru el fusese o bucurie şi o plăcere să călătorească în asemenea locuri. Pentru Brittany, se pare că a fost cu totul diferit.

– Ei bine, spuse el politicos, poate pur şi simplu te-ai dus cu o persoană nepotrivită.

Privirea ei rămase aţintită asupra flăcărilor portocalii ce se reflectau în cărămizi şi care răspîndeau umbre ce înconjurau întreaga încăpere.

– Coniacul, zise ea. Este pe masă.

– Aşa este. El se îndreptă spre masă şi puse coniacul în două pahare, apoi se întoarse şi se aşeză pe canapeaua comodă, îndemnînd-o şi pe ea să vină lîngă el. Ea stătea liniştită pe canapea şi-l privea.

– Acum, Sam, despre jocul tatălui meu...

– Da. Despre acest joc. El puse o mînă pe spătarul canapelei. Ajută-mă să înţeleg de ce o femeie atît de încîntătoare ca tine nu vrea să mă ajute cu un dar pentru propriul său tată. Vocea nu-l ajuta.

Ea şi-a mişcat capul încercînd să fie convingătoare.

– Deja ţi-am spus de ce. Nu contează. Ceea ce contează acum este că familia mea ţi-a oferit serviciile mele. Oh! Ştii foarte bine la ce mă refer.

Şi-a întors capul repede ca să-şi ascundă roşeaţa şi mirosul de coniac.

– Efectiv nu am timp să mă ocup de acest proiect... Chiar nu am. Sara are mai mult timp. Sau fratele meu.

Ochii ei străluceau şi aveau urme uşoare de auriu. El o privi în timp ce ea luă o înghiţitură de coniac şi continuă:

– Dar, de comun acord şi cu ceilalţi, tu eşti singura ce posedă amintirile şi percepţiile de care am eu nevoie.

– Dar, Sam... Degetele lui apropiară distanţa dintre ei. Ea se uita la mîna lui: Ce înseamnă asta? Ea încerca din greu să-şi menţină tonul vocii calm.

– Aceasta este mîna mea atingîndu-te într-o manieră prietenească.

Din ochii lui se desprinse o anume căldură, ce pătrundea undeva în sufletul ei. Îşi muşcă uşor buza.

– Vreau doar puţin din timpul tău, ajutorul tău, spuse el. Nu vreau să-ţi fac probleme.

Ea îşi aplecă puţin capul. Fusese proastă şi într-adevăr ea era persoana cea mai potrivită să-l ajute. Ea ştia lucrul acesta, el ştia şi de asemenea şi familia ei ştia acest lucru. Apoi de ce-şi făcuse atîtea griji? De ce ea nu putea fi mai înţelegătoare în această privinţă? Îi era oare teamă că Sam s-ar putea apropia prea mult de viaţa ei? Că el ar putea şterge praful de pe unele lucruri bine ascunse în sufletul ei? Sau pur şi simplu era doar Sam şi, adevărul este că, în puţinul timp petrecut împreună, el deja o făcuse să-l dorească şi nu avea nimic în legătură cu jocurile, munca sau alte lucruri!

Ea îşi dădu seama că el îi acoperise mîinile cu ale lui doar în momentul cînd vru să gesticuleze ceva. El nu se mişcă.

– Sam, eu...

În cele din urmă ea reuşi să-şi elibereze mîinile, dar era prea tîrziu. Trupul lui, încet-încet, se apropie de ea atît de mult, încît răsuflarea îi atingea gîtul. Apoi uşor, el o sărută, acoperindu-i buzele cu o apăsare dulce, care parcă îi oprise respiraţia.

Ei îi era imposibil să se mişte, iar mîinile lui îi înconjuraseră mijlocul şi o apropiau de el din ce în ce mai mult, degetele lui alunecînd pe materialul rochiei ei, pînă aproape de sîni. Parcă îşi

pierduse mintea, inima îi bătea cu putere, iar buzele parcă voiau să testeze dulceaţa sărutului lui.

Ar fi stat astfel pentru totdeauna, cuprinsă de această căldură minunată, cu excepţia faptului că nu putea respira deloc şi Dunkin îşi pusese nasul lui umed în poala ei.

– Oh...

Ea se trase înapoi şi deschise ochii. Se concentră asupra lui Dunkin, îşi întoarse capul şi apoi se uită la Sam. Cu o mişcare rapidă, se ridică şi-şi îndreptă gîtul.

– Ei bine, presupun că acesta este un nou mod de cooperare, domnule Lawrence. Dar să nu fim proşti în această privinţă.

Ochii lui se uitau tot timpul la ea şi pe faţa lui se putea observa un zîmbet.

– Aceasta, dragă Brittany, n-a fost o prostie, a fost minunat. Şi nu o nepoliteţe sau altceva de acest gen.

– Dar ce a fost?

– Un sărut minunat între două persoane care se plac foarte mult.

Brittany stătea liniştită. Nu fusese doar un sărut minunat. „Un sărut minunat" n-o făcea să se simtă atît de confuză, cu o dorinţă de a-l mîngîia pe păr şi de a continua ceea ce începuseră cu

puţin timp în urmă.

– Eşti o femeie atrăgătoare, tu ştii asta. Şi în asociaţie cu focul şi coniacul în general, mi s-a părut o idee bună...

– Ei bine, eu nu cred la fel... S-a ridicat şi a încercat să se apropie de şemineu. Se simţise atît de bine în braţele lui....

El se îndreptă spre ea şi o atinse pe umeri.

– Brittany, îmi pare rău. Dar nu-mi pare rău că te-am sărutat. De fapt a fost un sărut minunat. Dar nu am vrut să te jignesc sau să te supăr.

Ea se gîndea că Sam Lawrence aluneca încet-încet în viaţa ei. Putea simţi asta la fel de bine cum îşi simţea bătăile inimii. Dar el nu era potrivit în viaţa ei. Era convinsă de asta, la fel de bine cum ştia că şi-ar dori să-l sărute din nou.

– Îţi trebuie anumite reguli, Sam.

– De ce? Ca să ne învîrtim în jurul patului? Aceasta n-ar trebui să fie prea dificil.

– Ca să punem capăt acestui „joc". Sînt cîteva lucruri de bază pe care trebuie să le ştii.

El îşi apropie sprîncenele, zîmbi de satisfacţie şi se aşezã din nou pe canapea.

Brittany se aşezã.

– Mai întîi, fără veniri de acest gen... Nu vreau să mă supăr pe tine... Se uita la el. El zîmbea. Vorbesc serios, Sam. La prima parte din ceea ce

spusese ea, se gîndise, dar restul nu mai avea sens.

Sam aprobă din cap solemn. Adevăraţii jucători ştiu că regulile sînt făcute pentru a fi încălcate.

– Următoarea regulă.

– Eu chiar am o slujbă şi n-o voi abandona pentru acest joc. Pur şi simplu, nu. Ochii ei dovedeau acest lucru. Fusese atent la ceea ce a spus ea şi apoi a replicat.

– Sigur că nu. Nu mă aştept la aşa ceva. Nu trebuie să-ţi abandonezi slujba ta pentru a mea.

– Da. N-o voi face. Asta este sigur.

– Corect, a aprobat el din nou. Şi nu sînt probleme, Brittany, pentru că singurul echipament de care am nevoie în partea de început a jocului meu este o căptuşeală matlasată, galbenă, şi culori. O să mă ţin doar după tine.

– Să te ţii după mine?

– Sigur, putem vorbi în timp ce tu lucrezi. Cînd începe ziua ta de lucru?

– Oh, devreme. Foarte, foarte devreme.

„Să se ţină după mine?" Se uită la Dunkin parcă pentru a o ajuta. Era aproape adormit, capul său stînd comod pe piciorul stîng al lui Sam.

– Mi-e teamă că mult prea devreme pentru un om de afaceri.

– Pune-mă la încercare. Cît de devreme?

– De obicei îmi încep ziua de muncă, la ora şapte. Concentrarea ei începu să scadă atunci cînd privirea ei se aţinti asupra bărbii lui, care evidenţia puterea, bărbăţia. Era un bărbat... foarte sexy. Trebuia să facă un efort mare pentru a se putea abţine să nu-l atingă.

– Ora şapte, este perfect, spuse el. Aş putea să mă grăbesc puţin cu micul dejun şi să mă întîlnesc cu tine la clinică.

Se ridică şi-şi ridică uşor umerii.

– Este perfect. Vezi, Brittany, n-a fost chiar aşa de greu, nu-i aşa?

– Vom lăsa deoparte regulile. Îţi vei împărţi – viaţa tatălui tău – cu mine. Te voi ajuta şi, trecînd peste toate, poate tu şi cu mine vom deveni prieteni. Cine ştie, poate vom juca un joc despre o femeie frumoasă numită Brittany.

– Eşti un visător, Sam Lawrence.

Ea rîse cu poftă şi simţea nişte emoţii ciudate.

– Nu-ţi forţa norocul. El îşi mişcă puţin capul şi o privi cu intensitate.

– Nu-mi forţez norocul, Brittany. De obicei am. Dar astăzi se pare că mi-am schimbat direcţia. El n-o atingea deloc, dar cuvintele lui o impresionau mai mult decît o îmbrăţişare. Brittany se abţinu să nu zîmbească.

– Noapte bună, Sam. Presupun că o să te văd din nou mîine dimineaţă. Dar lasă-mă să te avertizez. Nu am prea mult timp să mă concentrez. Trebuie să iei ceea ce poţi. Şi s-ar putea să nu fie prea mult.

El rîse.

– Întreaga viaţă este un risc, Brittany. Nu fi îngrijorată în această privinţă.

Îşi îmbrăcă jacheta şi se îndreptă spre uşă.

– Sam?

Cu o mînă pe tocul uşii, el se întoarse şi se uită în cameră.

– Da, Brittany?

– Acele reguli... vorbesc serios. Nu sînt obişnuită cu lucruri de acest gen, cu cineva pe care să-l intereseze viaţa ta. Nu este uşor, să ştii. Viaţa nu este chiar un joc.

El se gîndi că ea greşeşte în această privinţă. Într-un fel, viaţa era un joc. Unul dur. Dar el ştia că nu este cazul şi timpul să facă filozofie cu Brittany Winters. A aprobat dînd din cap, şi-a atins fruntea cu două degete în semn de salut, ca şi cum ar fi spus noapte bună şi a coborît.

Cerul era albastru şi plin de stele. A stat jos pentru o clipă, cu mîinile în buzunarele jachetei. Se gîndi că este o noapte superbă pentru a privi prin telescopul său.

Privirea lui se îndreptă spre Orion şi apoi spre cele două puncte minuscule de lumină care licăreau pe Hunter's Shoulders. Apoi observă luna ce lupta împotriva întunericului, uşor vizibilă în noaptea de iarnă, ca o lumină ce-i contura suprafaţa albastră.

Sam îşi trase gulerul peste urechi şi ezită o clipă.

Uitîndu-se pe fereastră, Brittany îl putea vedea pe Sam stînd în întuneric, în aerul rece. Şi, pentru o clipă, i se păru că aude muzică, o voce anacronică fredonînd *Blue Moon.*

Nu-şi putea aminti versurile, aşa că se apropie în linişte de uşă şi o deschise cu o pocnitură. Dar cînd ieşi afară, era linişte şi Sam dispăruse. Era doar luna albastră care o privea de sus.

Capitolul 3

Brittany îşi prinse părul într-o coadă ignorînd buclele care ieşeau peste clamă. Dormise într-o pereche confortabilă de blugi şi o jachetă uşoară, gîndindu-se la clinica de animale *O'Malley.* Nu conta că nu s-a odihnit prea mult noaptea trecută, că s-a frămîntat din cauza razelor lunii ce-i invadaseră camera, deoarece acum totul era în ordine. Emoţiile îi erau controlate, perspectiva ei promiţătoare şi era gata de muncă.

Faptul că Sam cerceta familia Winters, încă o plictisea. Viaţa ei era particulară. Dar era tatăl ei, Sam era interesat de acest lucru şi ea putea observa acest lucru.

Şi în mod sigur nu era vina lui că hormonii ei

reacţionau. Era o atracţie fizică. Probabil. Şi în mod sigur se putea descurca. Şi, ca şi acum s-ar fi plimbat prin clinica ce fusese de aproape doi ani precum casa ei, rezultatul gîndurilor ei începuse să se întrevadă.

Ar trebui pur şi simplu să-mi iau o zi liberă şi să merg la el la birou, se gîndi ea, cu siguranţă că ar fi fost mai bine şi...

– Nemulţumiri? Fără ca măcar să fi început ziua? Doctorul Frank O'Malley intră în birou cu un dosar în mînă, afişînd un zîmbet plăcut, la fel ca atunci cînd el şi Brittany se întîlniseră pentru prima dată.

– Oh, doctore, îmi pare rău. Vorbeam cu mine însămi.

– Eu aş spune că te certai de una singură.

El îşi lăsă ochelarii subţiri să-i alunece pe nas, unde stăteau foarte confortabil.

– Acesta nu este un mod de a începe dimineaţa, draga mea.

El ridică o ceaşcă aburindă de cafea de pe o măsuţă de lîngă uşă punîndu-şi o porţie de frişcă în ea, apoi dîndu-i-o ei.

– Asta îţi va face bine. Este mult prea devreme pentru whisky şi aş face orice să văd un zîmbet pe această faţă frumoasă.

Ea zîmbi uşor, luă o înghiţitură de cafea în

timp ce se îndrepta spre fereastră. Se uită pe fereastră, apoi se întoarse.

Doctorul Frank stătea liniştit şi o urmărea pe deasupra ramei ochelarilor.

– Deci, draga mea colegă, ce ai de făcut astăzi şi ce te necăjeşte la o oră atît de matinală?

Se întoarse spre birou.

– Sînt o mulţime de făcut astăzi, doctore Frank. Poate ar trebui să încep cu începutul. Cîteva dintre animalele Petpals au nevoie să li se facă baie. Şi am întocmit o listă cu cele care au nevoie de atenţia dumneavoastră.

– Aş putea să termin cu practica şi împreună cu tine să mă ocup numai de aceste animale, spuse el. Ea îi zîmbi uşor.

– De ce nu? Ştii că acest lucru îţi poate da multă satisfacţie.

Era o idee minunată pentru amîndoi: ea putea să renunţe la slujba ei veche şi să înceapă ceva nou, în care să fie implicată într-un contact direct cu oamenii, în fiecare zi, avînd satisfacţia că-i poate ajuta.

Îl privi pe doctorul Frank şi observă că şi acesta se uita la ea.

– Ce ai în minte astăzi, iubito? o întrebă el.

– Oh, asta şi asta, glumi ea.

– „Asta" are vreo legătură cu mesajul urgent

pe care mama ta ţi l-a lăsat ieri pentru a ajunge la o întrunire de familie?

– O cunoşti pe mama, spuse Brittany în timp ce răsfoia nişte hîrtii şi nota ceva fără a spune nimic. Se uită peste hîrtiile necesare zilei respective şi se gîndi la cîinii care aveau nevoie de vaccinuri. În final, se auzi uşa deschizîndu-se şi-l văzu pe Sam Lawrence.

– Hmm, prea devreme pentru pacienţi, spuse doctorul Frank.

– Oh, cred că am uitat să-ţi spun, începu Brittany. Sam purta aceiaşi pantaloni ca şi în ziua precedentă, dar avea o altă jachetă şi o pipă englezească.

– Bună, spuse Sam.

El îi zîmbi lui Brittany, urmărind-o, de la roşeaţa care-i marca foarte bine linia obrajilor, pînă la linia blugilor ei. Era mai puţin aranjată decît ieri. Şi în cazul lui Brittany, fiecare bucăţică era mai încîntătoare decît alta. Se întoarse brusc spre domnul îmbrăcat în alb şi-i întinse mîna.

– Sînt Sam Lawrence. Şi tu trebuie să fii veterinarul care o ajută pe Brittany.

Frank zîmbi şi-i scutură mîna.

– Încîntat să te cunosc. Eşti un prieten de-al lui Brittany?

– Oh, nu, doctore, spuse repede Brittany. Sam

este angajat de mama.

– Oh, un om de pază? Dumnezeu ştie că n-ar fi o idee prea rea în cazul unei fiinţe atît de încîntătoare cum este Brittany. Niciodată n-o supărase pe Brittany – cu toate că avea aproape treizeci de ani – că doctorul Frank încă mai continua s-o considere o adolescentă. Astăzi însă o irita acest lucru.

Îşi puse geanta pe birou şi încercă să controleze situaţia.

– Nu un om de pază, doctore Frank. Domnul Lawrence este un... un... Dumnezeule, cum se poate numi un om care face jocuri despre viaţa cuiva?

– Un creator de jocuri, preciză Sam.

– Ei bine, este în ordine, spuse Frank.

– Sam face cîte ceva pentru compania tatei. Şi mama vrea să-l ajut cu cîteva informaţii. Asta-i tot.

– Bine, totul este în ordine, zise Frank. Poţi să-ţi iei ziua ta liberă, Brittany, şi eu am să-i sun pe pacienţi să le reprogramezi vizita.

– Oh, nu, doctore, spuse Brittany.

– Nu, te rog, vorbi solemn Sam. Vezi cum este, doctore O'Malley?

– Frank.

Sam zîmbi.

– Ei bine, Frank, Brittany şi cu mine avem o

înţelegere că ea mă va ajuta atîta timp cît îşi poate vedea în continuare de munca ei, ceea ce, pînă la urmă, mi se pare corect. Eu doar voi urmări şi voi obţine informaţiile de care am nevoie. Brittany îşi poate face munca ei şi toată lumea va fi fericită.

– Bună înţelegere, aprobă doctorul Frank. Oamenii au nevoie de ea, cu toate că ea nu arată acest lucru. Şi, în ceea ce face, Brittany este cea mai bună.

Brittany îi arătă doctorului Frank lista cu ceea ce avea de făcut.

– Acestea sînt animalele care au nevoie să fie consultate. Restul le iau cu mine.

– Cu noi, spuse Sam. Ea îl privi surîzînd.

– Eşti sigur că eşti apt pentru asta? Înţeleg, dacă preferi să te întorci în biroul tău. Ne-am putea întîlni mai tîrziu acolo.

Sam sesiză speranţa din cuvintele ei.

– Stînd faţă în faţă, am găsit esenţa jocului meu. Aşteptam cu nerăbdare ziua de azi, spuse Sam.

Doctorul Frank se aşeză din nou pe scaunul lui, le zîmbi celor doi, în timp ce Brittany îşi luă jacheta şi se apropie de uşă. Sam era cu un pas sau doi în urma ei.

– Este o zi grozavă, ştii tu. Un amestec de toamnă cu iarnă, un timp să...

Brittany se uită la el şi zîmbi uşor în colţul gurii.

– Doctore Frank, ce încerci să spui?

El zîmbi şi apoi se uită la Sam.

– Ia spune, joci şah, Sam?

– Sigur că da, doctore Frank, recunoscu dînd uşor din cap.

– M-am gîndit eu. Vom juca, tu şi cu mine. Îşi puse din nou ochelarii şi răsfoi hîrtiile de pe birou. Brittany îl privi pentru o clipă, apoi îşi mişcă puţin capul şi ieşi pe uşă împreună cu Sam.

Sam o ajută pe Brittany să îngrijească animalele, apoi se aşeză pe scaunul din faţă, în camionul ei, uitîndu-se în urmă în eventualitatea pierderii vreunui animal.

Toate, cu excepţia lui Dunkin, erau ţinute în cuşti: iepuri, pui şi căţei divers coloraţi.

– Prindeţi-vă centurile, prieteni, îi atenţionă el. Se pare că sîntem gata de lansare.

Cu o legănare, Brittany scoase camionul din parcare şi intră pe magistrală. Se gîndi că de obicei avea companie cînd efectua vizitele Petpals. Un număr mare de voluntari veneau tot timpul. Aşa că lua lucrurile aşa cum erau: o întîlnire de afaceri.

– Presupun că o să-mi pui o serie de întrebări, murmură ea, fiind atentă la trafic. Nu prea mă pricep să găsesc subiecte pentru o conversaţie.

Sam îi examină profilul cu atenţie, cuvintele ei parcă rămînînd între ei. Ea încerca să menţină un ton optimist sau să zîmbească şi, cînd reuşi acest lucru, el observă gropiţele ce se formau în fiecare parte a gurii ei.

Ceva stăruia în interiorul lui şi se lupta cu îndemnul de a atinge acele gropiţe, să-i contureze buzele aşa cum zîmbeau ele. În schimb el scoase din mapa lui o pungă maron de hîrtie şi o puse în poala ei.

– Nu-ţi face griji în legătură cu discuţiile sau întrebările, spuse el. Vor veni cînd va fi cazul. Uite, asta este pentru tine.

Ea se uită la pachet pentru o clipă, după care înapoi la trafic.

– Ce este?

– Un dar pentru că mă laşi să te solicit într-o zi ca asta. Cînd a oprit la culoarea roşie a semaforului, ea a deschis punga, şi a scos o carte cu coperţi groase. Pe copertă, era pictată o uşă în spatele unei grădini. Titlul, *Intră,* era frumos tipărit, în partea de jos.

– Oh, Sam, aceasta este fotografia de care mi-ai pomenit.

– O masă de cafea, dar amuzantă.

– Este frumoasă! Deci, tu eşti într-adevăr autorul.

– Fac fotografii. Uşile vorbesc pentru ele. Chiar nu este nevoie să scriu prea multe despre ele.

Degetele ei alunecau pe copertă, admirînd perfecţiunea fotografiei.

– Un fotograf, spuse ea. Şi un creator de jocuri. Şi mă întreb ce altceva mai eşti?

– E vorba de un vis, cred. M-am născut într-un secol greşit, aşa obişnuia să-mi spună mama.

– Oh, prea devreme sau prea tîrziu?

– Ei bine, Madeline Lawrence, fie binecuvîntată, se gîndea că poate aş fi fost mai fericit în vremuri străvechi.

– Grecii antici, poate? Brittany şi-l putea imagina ca pe un cărturar grec.

El rîse.

– Ei bine, poate în Renaştere, cu toate că am fost acuzat că trăiesc cu un pas în viitor.

Dădu din umeri într-un mod încîntător. Brittany îl aprobă. Da, îşi imagina şi acest lucru. Sam Lawrence era un om al Renaşterii.

Sam îi observă privirea.

– Un „penny" pentru gîndurile tale. Ştiu. Eşti pe cale de a adormi ascultînd povestea vieţii mele, asta e. Şi nu te pot condamna pentru asta.

– Nu, nu, Sam. Am sentimentul că viaţa ta este foarte interesantă. Spune-mi, mama ta a trăit aici,

în Maine?

Sam dădu din cap.

– A murit cu cîţiva ani în urmă, nu la mult timp după tatăl meu. Şi-au trăit viaţa împreună pe o distanţă de douăzeci de mile, ducîndu-se împreună la cumpărături, la biserică, la clubul WFW. Şi tata se mai ducea la oficiul poştal, unde lucra. Toată existenţa lor era delimitată de aceste locuri. După ce a murit el, viaţa mamei era pustie, îi era foarte dor de el, mereu voia să-l însoţească.

Brittany dădu din cap în semn că-l înţelege. Deseori se gîndea că la fel se poate întîmpla şi cu părinţii ei.

– Dar, ca să fiu sincer, mai multe aş vrea să aud despre tine, Brittany.

Îşi puse o mînă pe umărul ei.

– În cele din urmă acesta este motivul pentru care sînt aici.

– Să auzi despre tatăl meu, spuse ea.

– Corect.

El se foi pe locul lui, amuzîndu-se de lucrurile pe care le discuta de cînd se afla alături de Brittany.

– Gordon Winters, deci. Se poate vorbi mult despre el. Un om de afaceri. Omul anului. Ascultă, Brittany, am citit cîte ceva despre tatăl tău, am făcut o schiţă şi mi-ar plăcea să trecem împreună peste ea. Este bine?

Ea aprobă.

– Bine. Acum spune-mi ce crezi tu. El îşi ţinea o mînă lîngă umărul ei, în timp ce, cu cealaltă, gesticula.

– Cu excepţia afacerilor, viaţa lui Gordon Winters este foarte bine împărţită. El trece de la un proiect la altul, terminîndu-le pe toate cu succes. După cum se vede, este ca un artist. Ori organizează spectacole pentru Spitalul de copii, ori colecţionează maşini vechi, face planuri pentru familie, ori altceva. Aş vrea să formulăm o idee despre acest lucru. Sînt pe drumul cel bun?

Ea aprobă din nou, dar cu mult mai mult entuziasm.

– Ai dreptate, Sam. Chiar şi cînd era tînăr îi plăcea să fie în mijlocul evenimentelor, să înfiinţeze cluburi ori să se ocupe de campaniile prietenilor lui.

Ea rîse.

– Şi, de obicei, candidaţii lui erau cei mai controversaţi.

În timp ce Brittany vorbea, Sam nota totul pe hîrtie. Zîmbea uşor, în timp ce asculta şi scria. În afară faptului că era o prezenţă încîntătoare, Brittany îl ajuta să creeze o lucrare bună. Ea continuă să vorbească, vocea ei avînd totodată o tentă de

umor şi de dragoste, atunci cînd vorbea de tatăl ei.

– În planurile lui, intram şi noi, deoarece îşi dorea să ajungem bine.

Brittany rîse, iar ochii îi străluceau.

– Întotdeauna tata spunea că dacă lucrează pe două planuri, tot nu-i de ajuns.

Sam îşi scoase pipa din buzunar şi-o aprinse.

– Şi?...

– Şi un alt lucru la care n-a renunţat niciodată a fost să-şi vadă fetele măritate şi aşezate la casele lor. Ei bine, Sara deja a finalizat acest mic proiect.

– Tu nu eşti genul. Sam se uită apoi la ochii ei frumoşi.

– Oh, sînt. O să mă mărit şi eu cîndva. Totul este să fie în momentul potrivit.

El rîse.

– Şi ce înseamnă pentru tine „momentul potrivit"?

Ea dădu din umeri.

– Nu ştiu. Presupun că esenţiale sînt sentimentele şi dragostea. Dar, în esenţă, mă voi mărita cu cineva puternic şi independent.

Se gîndi şi el în acelaşi timp. Brittany merita aşa ceva. În cuvintele ei era o nuanţă ciudată de convingere, un sentiment de siguranţă.

– Cu alte cuvinte, nu un visător? Corect?

– Da, exact. Degetele lui îi atingeau umărul.

– Ar fi trebuit să-mi spui chestia asta înainte să mă îndrăgostesc de farmecul tău.

Rîsul lui răguşit o învălui şi Brittany savură aceste sentimente minunate, care umpleau vechiul ei camion.

– Oh, Sam. Sînt sigură că vei supravieţui.

El începu să fumeze şi deveni serios, iar ea începu să rîdă, pînă cînd se uită în ochii lui.

– Sentimentele mele, asta numesc noroc. Şi eu nu am noroc. N-o să mă căsătoresc niciodată.

Ea îi aruncă o privire scurtă. Chiar dacă el începu să zîmbească, ea înţelese semnificaţia fiecărui cuvînt.

– Nu.... ce înseamnă asta?

– Nimic. Căsătoria înseamnă o legătură permanentă, care dăunează funcţiilor esenţiale: respiraţie, bătăile inimii. Parcă m-ar strînge de gît.

– Ai încercat?

– Nu. Cînd Socrate a spus „cunoaşte-te pe tine", l-am ascultat. Şi ştiu ce i se poate întîmpla unei persoane ca mine atunci cînd se căsătoreşte. Ambii parteneri pot suferi.

El zîmbi uşor.

– Dar niciodată nu vorbesc despre astfel de

lucruri. Mîna lui apăsă uşor pielea moale a umărului ei.

– Înapoi la muncă... îi sugeră ea.

– Da... munca.

Ea se aşeză din nou pe scaun şi conduse mai departe pe şosea. Ei doi deveniseră atît de apropiaţi... ea şi acest bărbat... Era îngrozită de faptul că ar putea avea necazuri. Dar ceea ce o înspăimînta cel mai mult era că o parte din ea nu ar fi vrut să aibă necazuri cu Sam Lawrence. Şi asta era atît de ciudat, încît ea uită să vireze spre Elms Senior Citizens Home. Numai lătratul lui Dunkin şi o zgîrietură pe scaunul ei au salvat ocolirea.

– Mulţumesc, Dunkin, spuse ea şi opri camionul.

– Să presupun că Dunkin ne-a condus la Elms? întrebă Sam. Am intrat atît de repde pe poartă, încît n-am observat semnul.

– Da, aşa este.

Ea deschise uşa şi coborî.

– Şi aici, Sam, este locul meu favorit, unde vin cu plăcere. Am voluntari care mă ajută, dar sînt puţin egoistă păstrînd programul acesta pentru mine. Este primul loc unde am venit şi cred că sînt ataşată de el...

Sam se uită prin jur.

– Este plăcut şi prietenos acest loc.

– Este minunat, spuse ea. Vin aici de două ori pe săptămînă şi cîteodată şi mai des, dacă am timp. De obicei, sînt locuri pe care le vizitez mai rar, dar la Elms, aş veni în fiecare zi, dacă aş avea timp. Vino să vezi!

Entuziasmul ei părea a fi contagios.

– Încîntător, zise el. Luară nişte cutii şi, în compania lui Dunkin, coborîră scările spre uşa din faţă.

– A, uite că a venit! Bună, Brittany.

O femeie mai tînără decît Brittany, cu un trup firav, dar drept, se îndreptă către ei.

– Unde este Piggy a mea?

– Pentru o vreme, domnişoară Henderson, Piggy va sta departe de dumneavoastră. Să-i găsim un loc să trîndăvească şi s-o instalăm comod.

Femeia o urmă pe Brittany într-o cameră luminoasă, cu scaune confortabile, plante şi cu o jumătate de duzină de scaune cu rotile.

Sam o privea pe Brittany care se deplasa de la o persoană la alta, dîndu-le să ţină în mîini cîini sau pisici. Expresia din ochii ei era caldă şi plină de afecţiune, iar zîmbetul ei arăta simpatie pentru fiecare persoană. Gesturile ei, observă el cu ochi de fotograf, erau nobile, dar pline de siguranţă şi convingere. Se apropie relaxată. Îi urmări privirea.

Ea se gîndi că este destul de intimidat.

– Vino aici, Sam, spuse ea. Avem nevoie de puţin ajutor pentru Harry şi ceilalţi iepuri.

– Iepuri?

– Desigur, tinere, răspunse un bărbat ce stătea într-un colţ. Harry nu mănîncă de la altcineva. Adu-l aici. Sam făcu ceea ce i se spusese.

– Domnule, sînteţi cumva prietenul lui Brittany?

El rîse.

– Se poate spune şi aşa.

Brittany era aplecată asupra unei cuşti şi se uită la el.

– Temporar, completă el. Avem puţină treabă împreună.

– Ei bine, este un prilej minunat de a vă cunoaşte unul pe celălalt.

– Dandy, Frances, adăugă o femeie arătîndu-i un biscuite unuia dintre căţei. Şi eu l-am întîlnit pe Harold în acelaşi fel. Lucrînd împreună.

– Ştim, Bertha, spuse Frances. Ceea ce nu ştim este ce face acest tînăr aici.

Ea îi zîmbi dulce lui Sam în timp ce aştepta ca el să aducă un scaun şi să ia un căţel negru şi o ceaşcă de cafea de pe măsuţa din apropierea lui.

Sam era surprins. Frances Sullivan avea optzeci şi nouă de ani şi stătuse la Kitty Hawk. Era la

Elms de trei ani, deoarece să locuiască singură nu era o alternativă pentru vîrsta ei. Era într-un fel mulţumită de viaţa ei şi de munca pe care o făcea aici.

Cînd avu o clipă liberă, Brittany se uită la Sam şi la Frances şi putu observa căldura şi prietenia cu care se întreţineau. Ea se gîndi că pentru Sam nu era chiar o surpriză. Brittany se gîndi că Sam o avea pe mama ei la degetul mic, Frank O' Malley îi dăduse zi liberă, iar Dunkin adormise pe piciorul lui. I se părea că este alături de ea de douăzeci şi patru de ore.

Îl urmări în timp ce se îndrepta spre scaunul lui Jerry Fitzgerald. Domnul Fitzgerald avea o inimă de aur, chiar dacă nu arăta mereu acest lucru.

Sam se aşeză lîngă scaunul bătrînului şi-i întinse mîna.

– Sam Lawrence, încîntat de cunoştinţă.

Ceilalţi s-au uitat miraţi la ei.

– Nu ne-am mai întîlnit pînă acum. Sam se uită în sus şi privirea lui îi întîlni zîmbetul lui Brittany şi-i remarcă ochii verzi. Apoi, se întoarse spre bătrîn cu afecţiune. Din cele cîteva cuvinte spuse de bătrîn, Sam îşi dădu seama că trăise bine cîndva, iar muşchii picioarelor lui arătau că făcuse sport în tinereţe. Punînd aceste două informaţii împreună, Sam decise, că bătrînul jucase rugby, unul

dintre sporturile lui favorite.

– Ia spune, ce părere ai despre echipa de rugby, *Milwaukee?*

Bătrînul îşi ridică privirea.

– Minunat. Este un sport foarte bun. Mă ţinea în formă cu cîtva timp în urmă.

Stătea de mult timp în acest scaun.

– Sînt Jerald Fitzgrald al III-lea şi sînt încîntat că te-am cunoscut.

Brittany se uita la cei doi puţin surprinsă. Fusese o prostie să presupună că Sam nu s-ar fi descurcat în asemenea situaţii.

– O.K., Sam, spuse ea cu o oră mai tîrziu.

Cei doi bărbaţi discutau despre obiceiurile britanice şi despre pipe.

– Trebuie să îngrijim animalele.

Sam îşi încheie conversaţia, cu promisiunea că o va continua mai tîrziu, apoi se ridică şi merse după Brittany. Unul dintre braţele lui îi înconjurară umerii.

– Ai vorbit pe un ton cam aspru, Brittany.

Ea dădu din cap.

– Sigur că nu. Dar aici sînt atîta lucruri de făcut, asta-i tot. El o trase prieteneşte de coadă, apoi se uită în ochii ei.

– Ceva te plictiseşte, te nelinişteşte.

Sigur că aşa era, se gîndi ea. Şi avea într-a-

devăr sens. Îl plăcea pe Sam Lawrence foarte mult. Prietenii ei de aici îl plăceau şi ei foarte mult. Şi era neliniştită deoarece această obsesie nu-i dădea pace deşi nu-i vedea rostul.

– Nu, Sam. Asta-i tot!

– Tu nu vrei să te apropii prea mult de mine. Şi eşti surprinsă că mie îmi place atît de mult aici, deoarece nu crezi că interesul meu se întinde mai mult decît la a cîştiga la jocul de Monopoly.

– Eu... eu n-am ştiut că ai cîştigat la Monopoly, murmură ea.

Faţa lui se întristă.

– N-am cîştigat. Am pierdut şi la propriile mele jocuri. Dar, de obicei, cîştig la ceea ce este important.

El se apropie mai mult şi, în timp ce vorbea, respiraţia lui îi mişca lui Brittany şuviţele de păr, ce-i alunecaseră pe gît.

– Nu fi supărată, Brittany, de surprizele pe care le rezervăm în noi. Surprizele fac bine sufletului.

– Aceasta este contradictorie. Unor suflete poate, dar nu şi acestuia.

Ea schiţă un zîmbet uşor şi încercă să-i urmărească vorbele.

– Uite, aici, ia-o pe Hawohorne. Brittany puse o pisicuţă colorată în braţele lui.

– Şi pe aceasta.

Piggy se afla acum în braţele lui. Delilah, cel mai mic iepure, era ultimul care necesita un control. Dormea în braţele lui Betta Marie Haper, şi de asemenea Betta Marie Happer dormea şi ea.

Sam se uita la femeia micuţă ce dormea pe scaunul ei.

– Hmmm....

– Ridică-i braţul şi ia-l pe Delilah, spuse Brittany. Nici nu se gîndeşte să se trezească.

El făcu ceea ce trebuia. Iepurele deschise un ochi, apoi adormi din nou în braţele lui.

Camionul era pregătit. Sam puse şi iepurele în camion şi în curînd se îndreptau spre clinică. Brittany era surprinsă de modul cum se comportase Sam, chiar dacă el nu schiţa acum nici un gest. Doar fuma.

– Crezi că asta deranjează animalele? întrebă el indicînd pipa.

Ea se uită în spate. Animalele erau tăcute.

– Nu, nu cred.

– Pe tine te deranjează?

– Nu.

– Bine. El zîmbi şi-şi sprijini mîna pe spătarul scaunului. A fost o zi grozavă, Brittany.

Ea se uită la el, dar nu spuse nimic.

– Mi-ar plăcea să mai vin.

– De ce? întrebă ea, vocea ei trădîndu-i mirarea.

– Ei bine, sînt multe motive, şi nu cel din urmă este că îmi place să stau în acest camion aglomerat, alături de tine.

– Şi celelalte motive?

– Îmi place locul acela. Sînt nişte oameni grozavi. Şi între timp tu îmi spui nişte lucruri care-mi sînt folositoare „jocului" meu.

– Da?

– Sigur. Şi, de asemenea, am sentimentul că familia Winters este unită atunci cînd este cu tine, ceea ce îmi spune multe despre modul în care te-a crescut tatăl tău, cum era ca tată, chestii de genul acesta.

– Ţi-ai făcut o opinie proprie, spuse ea rîzînd. Şi cum poţi crede tot ceea ce-ţi spun eu?

– Oh, tu ştii totul foarte bine. Am încredere pentru că tu verifici totul. Instinctele mele îmi spun că nu trebuie să mai verific şi eu sau să mă îndoiesc de tine. Tu eşti cheia acestui „joc", Brittany.

Ea parcă maşina în faţa clinicii şi opri motorul. Şi ce responsabilităţi trebuie să aibă „cheia" unui joc? se întrebă ea.

– Ei bine, Sam, cred că te pot ajuta, atîta timp cît lucrurile merg ca astăzi.

El stătu nemişcat cîteva minute, în timp ce-i privea faţa. Nu voia ca ea să coboare, să se îndepărteze de el. Era neaşteptat de tăcut.

– Deci...

Brittany îşi răsuci degetele pe cheia de la maşină.

– Cred că-i în regulă, dacă mai vrei să vii la Elms.

El o aprobă şi simţi o clădură plăcută, gîndindu-se că este minunat că poate petrece împreună cu ea mai multe zile şi că poate participa la viaţa ei. De fapt, dacă se gîndea, chiar prefera acest lucru.

– Sam? Ea se uita insistent la el. Cred că totul va merge bine, dacă tu mai vrei să vii cu mine. Atenţia lui se îndreptă spre ea.

– Sîntem o pereche potrivită, nu crezi?

– Ei bine, oamenii te-au plăcut. Trebuie să admit lucrul acesta.

– Şi tu mă placi, cel puţin mai mult decît ieri. Nu fusese o întrebare, dar ea aprobă.

– Sigur, Sam. Cine nu te-ar plăcea? Eşti încîntător.

– Deci, n-am fost o pacoste? Ea se uită la el, la zîmbetul lui şi schiţă o mişcare cu capul.

– Sigur că nu. Mi-a plăcut această zi.

– Cît de mult?

– Cît de mult? Dacă acesta-i un alt joc, Sam, eu cred că-l puteam juca mai bine cînd urmam gimnaziul.

Mîna lui zăbovi pe umărul ei.

– Nu-i o glumă, Brittany. Pur şi simplu mă întrebam dacă ţi-a plăcut şi ţie tot atît de mult cît mi-a plăcut mie.

Inima ei începu să bată cu putere.

– Ei bine, Sam, pe o scală de la unu la zece...

Mîna lui se ridică de pe umărul ei spre părul prins în coadă mîngîindu-i pielea de pe gît.

– Pe o scală de la unu la zece?...

– În mod sigur a fost o zi de nota şapte plus. Şi, dacă stau şi mă gîndesc mai bine, poate chiar de nota opt.

El aprobă uşor.

– Aş spune opt pentru siguranţă.

Degetele lui îi mîngîiau pielea într-un mod magic şi ea şi-ar fi dorit să nu mai vorbească şi să alunece în acel sentiment minunat de siguranţă.

– Oh, Sam, este minunat, murmură ea. Meriţi un opt plus.

– Hmm, eşti uşor de convins, Brittany Winters.

În timp ce el continua să-i maseze gîtul, privirea lui studia cercetătoare interiorul camionului.

– Aveam şi eu un camion ca acesta cînd eram în liceu.

– Da?

– Era mult mai vechi şi mai fusese condus de altcineva pînă să ajungă la mine. Îl foloseam pentru livrările de la băcănia domnului Wassink, către clienţii lui.

Ea dădu din cap şi zîmbi uşor.

– Înţeleg.

O părticică din ea o îndemnă să deschidă uşa şi să iasă în aerul rece pentru a-şi reveni. Dar era doar o părticică. Cea mai mare parte din sufletul său dorea să rămînă cu Sam şi să savureze acel sentiment de plăcere. Se simţea atît de bine! Urmărea zîmbetul din ochii lui.

– Faptul că mă aflu din nou într-un camion mă face să mă simt ca un adolescent.

Ea îşi stăpîni mirarea.

– Îţi aminteşti de vremea cînd obişnuiai să te „giugiuleşti" în maşină. Ea rîse, dar nu se mişcă.

– Da, uitasem tinereţea.

Vocea lui era puţin răguşită.

– Nu vreau să te sperii sau să te încurc, Brittany, dar îmi doresc mai mult ca orice acum, în aceste minute, să te strîng în braţele mele şi să te sărut. Ştii ce vreau să spun?

Totul părea că se întîmplă cu încetinitorul, apropierea lui, mîna ce-i cuprinse faţa şi apoi buzele lui acoperindu-le pe ale ei, cu putere şi

pasiune. O lăsă puţin să respire, apoi din nou buzele lui insistară, limba mişcîndu-i-se pînă cînd îi deschise gura, apoi contopindu-se unul cu celălalt.

Cînd s-a terminat totul, ea încă nu era pregătită să se despartă de el.

– Dar ceva este diferit, Sam, spuse ea grav.

– Diferit?

– Ştiu ce vrei să spui. Dar ce crezi că înseamnă asta? Îşi dădu părul într-o parte, apoi îşi ţinu mîna pe braţul lui.

– Cred că doctorul Frank ne-a influenţat cu discuţia lui despre amestecul dintre toamnă şi iarnă.

Îşi îndreptă privirea spre clinică şi văzu două dintre voluntarele care veneau să ajute la căratul animalelor.

Sam zîmbi şi el.

– Da, poate ai dreptate. Nu mi s-a întîmplat pînă acum, dar cred că-mi place.

El o privi cu atenţie. Îl plăcea şi ea. Mult mai mult decît voia ea să admită.

– Acum m-am familiarizat cu toate acestea, continuă el. Cred că trebuie să aşteptăm, să vedem ce se întîmplă. Se aplecă peste ea şi-i deschise uşa. Stătu aşa pentru un timp, iar pieptul lui îi atingea sînii. De acord?

– Este tot ceea ce ne trebuie pentru a ne juca de-a adolescenţii.

El rîse şi se retrase din nou pe locul lui.

– Poate tinerii ştiu ceva ce noi nu ştim.

Sam coborî din camion. Poate tinerii ştiu, se gîndi ea.

Voluntarii erau gata să deschidă portbagajul camionului. Respiră puţin, apoi îşi luă rămas-bun de la Sam, care se îndrepta spre maşina lui. În cele din urmă, totul era ca o vrajă. Şi, orice ar fi fost, ea avea sentimentul că este prea greu să spargi această vrajă. Mult prea dificil.

Capitolul 4

Chiar dacă era o vrajă, Brittany decisese, într-un mod firesc, cu cîteva zile în urmă, că totul era în ordine. Nu avea nevoie de un tratament şi nici nu voia unul. Dacă nimic nu este spart, ce să lipeşti? Acceptă zilele petrecute împreună cu Sam, cu aceeaşi uşurinţă cu care Sam era atît de natural! Totul mergea perfect. Inclusiv „jocul" lor. Şi acum, după două ore de mers împreună cu Sam printr-o fabrică veche, nu ştia prea multe despre acest „joc", dar amîndoi erau experţi în arta de a confecţiona umbrele.

– Chiar vrei să ştii cum sînt făcute aceste umbrele? întrebă ea. Îşi întoarse capul pentru a se bucura de soarele tîrziu al amiezei, în timp ce ea şi Sam cercetau istoria acestei fabrici. Era o zi

bună. Îşi efectuaseră ce a de-a doua vizită pentru Petpals şi chiar făcuseră o excursie la această fabrică veche, unde tatăl ei lucrase cu mulţi ani în urmă.

– Acestea nu sînt doar umbrele, Brittany. Acestea sînt „umbrele" ca rezultat al artei. Este fascinant, nu crezi? Şi tipii de la linia de asamblare sînt nemaipomeniţi.

– Iar tu le-ai pus destule întrebări, ca să le furi secretele şi să începi propria ta afacere. Nu cred că ei ştiu atîtea cîte ştii tu, Sam.

– Ei bine, Brittany... Îşi puse o mînă pe după gîtul ei şi spuse:

– Nu contează ce gîndesc ei despre mine, pentru că tu ai fost ghidul meu. Ei cred că tu eşti un dar de la zei.

– Oh, Sam! Nu te opreşti niciodată?

– Nu, răspunse el pe acelaşi ton cu un zîmbet.

– Şi aceşti oameni buni se gîndesc la o înţelegere cu Gordon Winters. Ai reţinut toate aceste aspecte?

Ea aprobă din cap, dar gîndurile ei pluteau undeva la mijlocul distanţei dintre cuvintele lui şi plăcerea de a-i simţi trupul aproape.

– Ei bine, l-au iubit. Îmi place în mod special acea poveste pe care unul dintre angajaţi mi-a spus-o. În ziua alegerilor, el a adus un măgar.

Rîdea în timp ce-şi amintea. Şi după ce s-a terminat, el şi-a dat toţi banii unuia care pierduse absolut totul la jocul de poker.

– Mă mir că nu faci şi tu la fel cu Petpals.

– Încă nu.

– Ah, ştiu, trebuie să existe un motiv logic. Ştii, Brittany, aştept cu nerăbdare să-l întîlnesc pe tatăl tău.

– Voi doi v-aţi înţelege perfect. Şi ştiu că-i va plăcea jocul, nu contează ce am spus eu despre poker.

– Eşti o şmecheră. Cu tine îţi ia mai mult de o săptămînă să afli ceva.

– Acum nu forţa prea mult norocul, spuse ea, lăsîndu-şi părul să-i alunece pe umerii jachetei. Am spus doar că s-ar putea să-i placă jocul. Cu toate că poate n-a jucat niciodată poker.

Se îndreptară săre *Volkswagen*-ul lui Sam, iar el îi deschise portiera, ca ea să poată urca.

– Punem un rămăşag, draga mea Brittany?

– Nu risc, Sam.

Se urcă în maşină şi apoi se uită în ochii lui.

– Îmi pare rău.

– Niciodată?

Ea zîmbea, dar mintea ei era la trecut. Niciodată? Riscase o dată cu mult timp în urmă.

– Oh, eu cred că depinde, Sam. Nu pariez pe

un învingător... poate.

– Atunci este un pariu.

Se aplecă asupra ei şi o sărută pe obraz, apoi porni motorul.

– De data aceasta tu eşti în partea greşită a problemei.Brittany încercă să-şi alunge gîndurile neplăcute. Pînă la urmă, ei discutau despre jocuri. Nimic mai mult, nimic mai puţin şi Sam avea dreptate. El, sigur, era un învingător. Jocul... un joc, nimic altceva.

– Îţi este foame? o întrebă el. El o urmărea, iar ochii lui parcă citeau în interiorul ei. Ea se întoarse şi aprobă uşor din cap.

– Da.

– Bine. Îi atinse genunchii. Degetele lui dansau pe genunchii ei.

– Îţi mulţumesc că ai venit cu mine, Brittany. Inima ei începu să bată la atingerea lui şi, drept răspuns, ea zîmbi.

– Am nevoie ca tu să fii alături de mine în aceste locuri. Degetele lui erau pe genunchii ei. Am nevoie ca tu să încînţi lumea şi s-o faci să se gîndească la amintiri. Şi tu ai făcut asta, Brittany. Vocea lui deveni aspră. Într-un cuvînt, ai fost mi-nu-na-tă!

– Oh, Sam, ce dramă! Ai fost vreodată pe scenă?

– Întotdeauna. Ea rîse, el rîse şi hohotele lor străpungeau aerul.

– Acum, fără să glumesc, ce fel de piese te delectează?

– Hmmm, lasă-mă să mă gîndesc.

Cînd opri maşina la un semafor, Sam se uită şi observă că ea închisese ochii. Pleoapele îi stăteau atît de nemişcate, încît puteai crede că a adormit. Şuviţele de păr îi căzeau pe gît. Avea un aer vulnerabil, dar era minunată. De acum înainte, trebuia ca el să se lupte cu instinctele de bază şi se întreba dacă-i va fi uşor. Se îndoia de acest lucru. O privi. Curbele pometilor obrajilor erau delicate şi pistruii de pe nasul ei atît de dulci, de plăcuţi, încît el ar fi dorit să-i sărute unul cîte unul. Zîmbi uşor şi în mod involuntar se relaxă în scaunul lui. O, Brittany, se gîndi el. Frumoasa Brittany. De ce oare îi făcea lui una ca asta?

Dintr-o dată, brusc, aceleaşi emoţii care-l tulburaseră cîteva zile îşi făceau simţită din nou prezenţa şi-i cauzau o încordare ciudată. Tot bruscă era şi atracţia pe care o simţise pentru ea şi care ardea înăuntrul lui. Îi detecta prezenţa în cele mai diferite locuri.

O vedea pe Brittany pe suprafaţa cristalină a rîului de-a lungul căruia alerga dimineaţa devreme şi era o frumuseţe cu păr arămiu, şi un zîmbet la

fel de proaspăt ca narcisele galbene. Nu avea dreptul şi nici un motiv s-o includă pe ea în mijlocul gîndurilor lui. Exceptînd acestea, ea era Brittany Ellsbeth Winters, cu ochi strălucitori şi cu voce plăcută. Şi simpla înclinare a capului ei şi părul ei luminos o făceau să rivalizeze cu o sărbătoare de Ziua Independenţei. Sunetul sălbatic de trîmbiţă al unui claxon din spatele lui îi retrezi atenţia lui Sam de a se uita la şosea din nou, dar sentimentul de tristeţe rămase. Brittany Winters era diferită şi o legătură amicală, prietenoasă nu făcea parte din vocabularul ei. Niciodată nu ar fi putut fi altfel.

El dădu drumul la radio. Sunetele uşoare ale unei simfonii umplură maşina şi-i alungară gîndurile, pînă cînd reuşi să se simtă confortabil şi uşurat din nou. Cîteva mile mai departe, Brittany fu aceea care întrerupse liniştea. Stînd nemişcată, privea la casele pe lîngă care treceau, la magazinele mari, la trecătorii care se grăbeau să ajungă, de la staţia de autobuz acasă.

– Sam, unde sîntem? Niciodată n-am văzut această parte din Windemere. Se chinui să vadă ceea ce scria pe un indicator, dar nu-şi dădu seama decît că este în partea de nord a oraşului. Numai după cîteva minute ea schiţă un zîmbet.

Casele care erau de-a lungul şoselei, pentru el

erau la fel de cunoscute ca şi palma lui. Deci, erau aceleaşi străzi, oamenii ferindu-se de frig şi puştii îmbrăcaţi în blugi făcînd ture pe bicicletele lor.

De ce a trebuit el să se întoarcă aici? Îşi scutură uşor capul.

– Sîntem în Shadyside, Brittany. Este un mic orăşel, care oficial este o parte din Windemere. Cimitirul Memorial şi Rîul Albastru îl separă de oraş.

– Shadyside... sigur. Am auzit despre el şi bănuiam că este pe aici pe undeva. Cred că n-am avut niciodată ocazia să ajung aici.

– Nu, probabil că nu.

Cotit după un colţ şi ajunseră pe o străduţă liniştită.

– Şi oamenii de pe aici nu prea se aventurează în restul oraşului Windemere. Cel puţin părinţii mei n-o făceau.

Brittany se foi pe scaun surprinsă.

– Părinţii tăi? Deci aici este locul unde ai crescut tu?

El aprobă din cap.

– De fapt, nu sînt din Windemere. Sînt din Shadyside. El zîmbi şi-i puse un deget pe obraz.

– O speculaţie, spuse ea.

– Nu, adevărul. El se uită la casele pe lîngă

care treceau. Aceasta era lumea familiei mele. În Shadyside găseau tot ceea ce le trebuia. Magazine de băcănie, un cinematograf şi un teatru, două biserici, şi clădirea de cărămidă roşie, VFW, unde se întîlneau în fiecare vineri, jucau bingo în fiecare sîmbătă, iar bărbaţii poker în serile de miercuri.

– Sam, este un loc minunat.

– Primitor.

– Cum vrei tu. Dar totul este pitoresc.

Sam coti după un colţ şi ea observă un grup de case. Erau toate la fel şi se gîndi că sînt vechi de o sută de ani. Parcelele de pămînt păreau bine împărţite, iar pe ele erau plantate o mulţime de flori colorate.

– Sam, să ne oprim puţin.

El dădu din umeri. La naiba, ei erau acolo, se gîndi el. Pentru vreun anume motiv bizar, el începea să aibă bănuieli. Poate că voia ca Brittany să vadă totul şi apoi să încerce să-l înţeleagă. Deci, ea ştia deja despre ce este vorba. Ştia totul chiar de la început.

Îşi trecu o mînă prin păr şi rîse. Era o zi frumoasă, iar Brittany era lîngă el; ce-şi mai putea dori?

– Desigur, Brittany, de ce nu? Sînt cîteva locuri unde poţi mînca bine în Shadyside. Mai ales unul

unde se pregătesc cei mai buni hamburgeri din lume. O să-ţi placă.

A mers puţin şi a ajuns pe o străduţă cu magazine mici.

– Centrul oraşului Shadyside, anunţă el ceremonios în timp ce amîndoi coborau din maşină. Casa părinţilor mei este una dintre acelea de pe strada principală.

El arătă spre o locuinţă şi Brittany văzu o casă cu jaluzele albastre, care arăta ca şi celelalte. Casa lui Sam. Un stejar mare şi bătrîn acoperea una dintre ferestrele de la etaj. Brittany şi-l putea imagina pe Sam căţărîndu-se pe crengile lui groase.

– Obişnuiam să mă strecor afară pe fereastră şi să cobor jos pe crengile copacului, spuse el, iar ea rîse.

– Ştiam asta.

El privi în jos şi apoi la ea.

– Ah, tu ştiai, nu-i aşa? Şi ce altceva mai ştii tu despre mine?

– Multe altele, zîmbi ea.

Sam putea să închidă ochii şi să-şi amintească fiecare amănunt din copilăria lui. Vocea lui Brittany îl trezi din această visare.

– S-au schimbat multe de cînd locuiai tu aici? Ea stătea aproape de el, iar umărul ei chiar l-a atins pe Sam, atunci cînd s-a mişcat. El o privi şi-i

luă mîna.

– Schimbări? Nu, nici una. Vino, o să-ţi arăt totul.

Strada era aproape pustie şi ei se plimbau de mînă. Frunzele uscate foşneau sub picioarele lor, iar aerul rece îi determină să mărească paşii.

– Unde sînt oamenii? întrebă Brittany.

– Este timpul cinei. Toată lumea este acasă să mănînce. Într-o oră or să se mişte cu toţii din nou. Este joi seara.

– Se joacă poker la VFW. Înţeleg, rîse ea.

El arătă o clădire înaltă, pe acoperişul căreia flutura un steag, iar în faţa ei se afla un gard imens.

– Acesta este clubul VFW, iar clădirea de alături este oficiul poştal, unde tatăl meu a lucrat treizeci şi cinci de ani. Şi aici – el traversă strada împreună cu Brittany – este magazinul care mă impresionează... oh, se pare că pentru totdeauna.

Stăteau în faţa unei băcănii cu o firmă deasupra, pe care era scris cu litere roşii *Băcănia lui Wassink.*

Brittany se uită pe ferestrele murdare de praf la tejghelele de lemn şi încercă să şi-l imagineze pe bărbatul de lîngă ea ca pe un puşti ce-şi petrecea ore în şir în magazin. Nu putu.

– Sam, omul Renaşterii, cred că am nevoie de

timp pentru toate acestea.

El rîse şi o trase mai aproape de el, mîna lui rămînînd pe umărul ei.

– Duceam alimentele cîteodată şi încasam banii atunci cînd Gus Wassink le convingea pe fete să-şi cumpere ruj de buze şi pe băieţi ziarele.

– Era ceva de caracter?

– Poţi spune şi aşa, dar dacă priveşti lucrurile mai profund, nu era chiar rău.

În timp ce Sam vorbea, ea îi privea chipul şi-l asculta liniştită. Ochii îi străluceau, dar nu arătau prea multe din ceea ce voia ea să ştie. Se simţise bine el aici? Se distrase şi rîsese aşa cum o făcuse cu oamenii de la Elms? Le încîntase pe fete pentru a flirta cu ele? Dar el o prinse din nou de mînă.

– Biserica este imediat după colţ şi tot acolo se află şi un spital local unde se duc toţi oamenii este spitalul *St. Francis Xavier.* Şi eu şi fratele meu ne-am născut acolo.

– Fratele tău?

El aprobă din cap.

– Fratele meu mai mic, Joseph. Joe Lawrence. Este o persoană drăguţă şi diferită faţă de mine. Pot spune că este o binecuvîntare. Îi plăcea aici, dar a plecat deoarece şi-a dorit să urmeze un colegiu pentru a deveni profesor, iar Shadyside

nu avea aşa ceva.

– Se va întoarce?

– Nu. S-a căsătorit cu o profesoară dintr-un orăşel din Pennsylvania şi trăiesc acolo replica vieţii din Shadyside.

– Aţi crescut împreună?

Ea era atentă la răspunsul lui, încercînd să-i afle părerea, şi să vadă modul în care au trăit împreună. Totul pentru ea era o surpriză, dar nu ştia de ce, dar Shadyside şi Sam păreau un meci neconfortabil.

– Nu chiar împreună, răspunse el. Nu chiar. O luă din nou de mînă şi traversă din nou strada, îndreptîndu-se spre o firmă pe care scria *Hamburgeri uriaşi.*

– Joe e mai mic decît mine cu cîţiva ani şi era un fel de responsabilitate pentru mine, lucru destul de dificil. Mama lucra la magazin, iar eu eram singurul din preajma lui. Cînd munceam şi eu, îl luam pe Joe cu mine.

– Efectiv, cred că el depindea de tine.

– Da. De aceea am stat aici cît am stat. Sam se uită la Brittany. Ea îl asculta cu multă atenţie, dar chiar auzea ceea ce spunea el? Se uită fix în ochii lui şi spuse:

– Trebuie să fi fost greu pentru un adolescent să fie responsabil pentru altcineva.

– Oh, am făcut ceea am făcut şi niciodată nu mi-a părut rău pentru că l-am iubit Joey. Dar dependenţa de el m-a ţinut aici şi m-a învăţat mai multe lucruri despre propria mea viaţă. Dumnezeu i-a făcut pe oameni diferiţi, dar nu contează ce s-a întîmpat, niciodată nu m-am simţit bine aici. Era ca o caustrofobie. Întotdeauna aşteptam să apară curcubeul după ploaie, să mă mut, să învăţ lucruri noi.

– În cele din urmă ai plecat, spuse ea calm. El aprobă dînd din cap.

– Asta nu înseamnă că i-am abandonat pe oamenii de aici, Brittany. Ei erau oameni buni. Dar nimeni nu dorea mai mult decît mine să cunoască şi altă lume. Şi cînd am avut ocazia să plec, m-am simţit minunat. Ca un spirit care găseşte apă şi linişte. Am mers la Penn State şi lumea s-a deschis pentru mine. Erau lucruri pe care niciodată nu le făcusem, muzică şi artă, piese de teatru. Oameni diferiţi, psihologii diferite. Iar după colegiu, am profitat de toate oportunităţile pe care mi le oferea viaţa. Cred că şi acum fac la fel.

– Cred că ai făcut un lucru bun, Sam. Ai încercat mai multe lucruri. El îşi plimbă degetele în timp ce vorbea prin părul ei.

– Există o viaţă diferită pentru toate lucrurile, Brittany.

Zîmbetul lui punea în evidenţă momentul magic în care se afla. Era pierdut într-un vid de parcă ar fi zburat.

– Şi un mod diferit de a vorbi despre lucrurile pe care le testezi. Se opri pe un trotuar. Aici sînt faimoşii hamburgeri. Ce spui Brittany? Nu te înnebuneşte mirosul lor?

Ea se uită spre geamurile localului, apoi la Sam.

– În acest moment ar fi binevenit un hamburger. Să-l încercăm! Amîndoi intrară pe uşa cu geam.

– Ce zi, spuse ea. Îmi simt mintea prea încărcată.

El îşi lăsă capul pe spate, fiind atent la lumina ce licărea în ochii ei.

– Încărcată de ce?

– În cea mai mare parte de gînduri. Şi trebuie să mă gîndesc la toate acestea pentru a putea să le înţeleg. Ar putea să dureze. Ea îşi mişcă uşor capul, apoi se uită în ochii lui Sam. Poate trebuie să diger întîi nişte hrană. Sam era destul de aproape de ea ca să poată simţi mirosul toamnei, ce se impregnase în jacheta ei.

– Brittany, nu judeca prea aspru toate aceste lucruri. Brittany îl aprobă, dar ştia la fel de bine ca şi Sam că trecutul unui om contează. Dar faţă de

trecut, prezentul era mai important, întotdeauna se conturează mai clar, chiar şi mai clar decît viitorul.

Farfuriile erau aşezate între ei, iar ea stătea rezemată de scaun uitîndu-se la hamburger.

– Sam, rîse ea, încercînd să se concentreze puţin asupra mîncării. Cum poţi să mănînci aşa ceva? Privirea ei se îndreptă spre farfurie şi simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

– Nu-i aşa că-i bun?

Ea luă o bucăţică şi se uită la Sam. Avea o stare ciudată. Nu se putea concentra. Luă o bucăţică de ceapă. El o curăţă puţin cu degetul de urma de unt din colţul gurii ei. Buzele ei erau uşor catifelate şi-l îndemnau să le testeze, chiar acolo, în incinta localului de hamburgeri al lui Jake. Pieptul îi era încordat şi singurul lucru pe care-l vedea în acea cameră erau ochii verzi ai lui Brittany. Căldura din încăpere era suficientă pentru a o încălzi toată iarna, îşi zise Brittany. Ei îi plăcea atingerea lui.

– Îţi mulţumesc că m-ai adus aici, spuse ea.

Rîsul lui o încălzi şi mai mult.

– Nu prea-mi dau seama cum s-a întîmplat, cum am sfîrşit prin a ajunge aici, dar a fost o călătorie drăguţă. Cred că oricine poate veni să viziteze Shadyside, cel puţin o dată.

Sam se uită la ceasul din spatele ei. Era aproape şapte şi jumătate. Unde se vor duce de acolo? El şi acea femeie încîntătoare? Şapte şi jumătate. Joi seara! El îşi lăsă capul pe spate.

– Oh, Brittany...

– Sam, spuse ea dintr-o dată. Ce este?

– Este vorba despre unchiul Felix Winters. Ea se uită prin magazinul gol.

– Unchiul Felix, Sam, ce tot spui?

– Am o întîlnire în seara asta cu unchiul tău Felix, să discut despre „joc". Nu-mi dau seama ce s-a întîmplat, dar de obicei nu-mi uit întîlnirile.

– Sam, nu mă sîcîi în halul acesta. La ce oră era întîlnirea?

– Opt şi jumătate. La clubul lui.

Ieşiră grăbiţi, mintea ei încercînd să controleze sentimentele ciudate din sufletul ei. Furia unei dezamăgiri îi străpunse inima. Voia ca ziua să nu se mai termine. Nu putea gîndi raţional, ea voia să se simtă aşa cum o făcuse Sam să se simtă, pentru că totul fusese minunat. Voia ca Sam s-o iubească.

– M-ar crede decă i-aş spune că am avut febră? se auzi vocea lui Sam. Ea dădu uşor din cap.

– Nu, Sam, nu unchiul Felix. Nimeni nu ratează întîlnirile cu el. Se îndreptară spre uşă.

– Nici chiar pentru o urgenţă?

El era în spatele ei, iar răsuflarea lui îi încălzea gîtul.

– Nu cred că ziua noastră împreună s-a terminat, Brittany... Mi-ar face plăcere să-mi petrec mai mult timp împreună cu tine.

Mîna ei era pe clanţă, dar inima, undeva înăuntrul ei, îi bătea cu putere. Se întoarse şi schiţă un zîmbet care spunea prea multe.

– Sam, eu am întîrziat la o întîlnire cu unchiul Felix – aveam o înţelegere cu el – trebuia să-i găsesc o bucătăreasă.

Îi băgă mîna în păr şi-i întoarse capul ca să-i poată vedea faţa.

– Şi?...

Sam îi urmărea cuvintele. Pe stradă puteau fi văzute grupuri mici de oameni ce se deplasau dintr-un loc în altul. Brittany se uită după ei, apoi se întoarse spre Sam.

– Pocker, Sam. Nu este pentru noi. Vino, unchiul Felix aşteaptă.

Capitolul 5

În după-amiaza următoare, Brittany stătea în faţa unui birou. Îşi luase o zi liberă de la Petpals, lăsîndu-i pe voluntari să se ocupe de treburile de acolo şi să îngrijească animalele. Sam spusese că va lucra la „jocul" pentru tatăl ei şi o invită să treacă pe acolo. Era pentru prima dată cînd trecea pe la biroul lui Sam, ciocăni şi nu-i răspunse nimeni. Verifică adresa pe care o avea scrisă pe o hîrtiuţă. Numărul 103. Aşa spusese el. Dar pe uşă nu era nimic scris care să menţioneze că este vorba despre „jocuri creative" sau că este biroul lui Sam. Din spatele uşii se putea auzi o muzică lentă. Simfonică?...

Ciocăni din nou şi deschise uşa uşor. Intră şi

rămase surprinsă. Încăperea era plină cu cutii de carton, puse una peste alta. Unele erau închise, iar conţinutul altora era aşezat pe podeaua curată. Nimic altceva. Nu mobilă. Nu plante. Nu birou. Nici o altă persoană. Dar auzea sunetele minunate ale unei simfonii de Brahms.

Mişcă uşor capul şi-şi băgă mîinile în buzunarele sacoului ei. Ciudat. Poate ar fi trebuit să-l anunţe mai întîi. Ascultă muzica pentru un minut, se uită prin încăpere, apoi trecu în cea alăturată. Aici totul părea puţin mai încurajator. Erau cîteva birouri frumos aliniate şi o masă de desen aşezată lîngă fereastră. Se apropie de masă şi ridică o hîrtie de pe ea.

Jocul familiei Winters era scris pe ea, în mijlocul unui rînd. Pe un rînd era scris numele oraşului în care se născuse tatăl ei, pe altul biserica unde se cununase şi tot aşa. Ea zîmbi. Nu era chiar jocul la care se gîndise ea cu două săptămîni în urmă. Tot ceea ce făcea Sam era o explorare a gîndurilor, un studiu. Modul lui Sam de a-i pune întrebări era foarte subtil, ea credea că o face pentru că-i păsa de ea, ca de o fiinţă umană, nu ca de un client sau o sursă de referinţe.

Răsuflă adînc şi se îndreptă spre ultima uşă ce părea a fi a unei bucătării. O masă rotundă se afla lîngă fereastră, iar alături o sobă şi un frigider. O

fereastră era deschisă, iar Brittany simţea aerul toamnei şi agitaţia de afară. Se apropie şi privi prin perdeaua subţire.

Dincolo de fereastră se putea vedea un colţ de curte interioară. O masă veche era aşezată sub un pom, iar frunzele unui arţar cădeau pe caldarîmul de piatră galbenă. Sub pom, ţinînd într-una din mîini pipa, era Sam Lawrence.

Brittany ezită puţin. În interiorul ei, simţi un sentiment de familiaritate. Aşeză perdeaua la loc şi zîmbi către Sam. El purta blugi şi un pulover en coeur peste cămaşă şi avea acel zîmbet prezent în visele ei. Poziţia în care stătea îi punea în evidenţă corpul puternic şi bine proporţionat. Parcă emana o energie pe care simţeai nevoia s-o atingi. Tremura, dar continua să stea în acel loc şi să-şi plimbe privirea pe trupul lui.

După ce reuşi să-şi recapete controlul, Brittany se uită din nou pe fereastră şi încercă să privească din nou totul. Mai erau la masă cu Sam încă trei oameni care-l ascultau şi care rîdeau la intervale scurte de timp. Cu toţii tineri, erau îmbrăcaţi obişnuit. Singura prezenţă feminină era o doamnă cu părul de culoare închisă. Părul îi era strîns într-un coc franţuzesc şi purta blugi şi un sacou frumos. Era drăguţă, se gîndi Brittany, în timp ce-i observa zîmbetul. Chiar şi de la distanţă

se putea observa că erau cu toţii prieteni. Zîmbeau exact ca oamenii ce glumesc între ei şi care se cunosc. Ieşi pe o uşă şi se îndreptă către ei. Era mai bine aşa decît să se creadă că spiona.

– Brittany, o întîmpină zîmbetul lui Sam. Minunat! Speram că o să vii! Vino să cunoşti echipa cu care o să lucrăm.

El era cu trei paşi în urma ei şi-i cuprinse talia. Această amestecătură de oameni pretind că tu eşti o născocire a prea-creativei mele imaginaţii.

– Dar, după cum observ, eşti chiar reală, zise unul dintre bărbaţi. Sam îl prezentă ca fiind Gary Williams, artistul care crease acest tip de „joc".

Gary o privi cu admiraţie, în timp ce făcea cunoştinţă cu ea.

– Sînt aşa de fericit că o pot cunoaşte pe muza încîntătoare pentru care trudeşte atît de mult Sam.

– Oh, dimpotrivă, Sam este celebru, spuse ea şi se întoarse să-i cunoască pe Tim Warner şi pe Jill Ford, cei doi creatori care lucrau sub îndrumarea lui Sam.

Sam stătea lipit de ea, degetele lui plimbîndu-i-se pe talie.

– Sper că vremea va fi de partea noastră, spuse el. Dar acum chiar că avem inspiraţie.

– Va fi un joc aparte, Brittany, zise Jill. Cred că

o să-i placă tatălui tău.

– Care erau limitele tatălui tău? adăugă cu respect Tim. Nu se temea să încerce nimic, nu-i aşa?

Brittany încerca să se concentreze la cuvintele designerului. Degetele lui Sam se jucau pe talia ei, acum sub sacoul ei, acum îi atingeau fesele.

– Da, murmură ea. Şi, după cîte văd, viaţa lui este în mîini bune, aici. În cele din urmă, acesta era adevărul. Dar, cînd se întoarse să se uite la Sam, îşi puse întrebarea ce se întîmpla cu viaţa ei.

Zîmbetul lui Sam părea un.

– Ei bine, Brittany, ce părere ai despre această echipă? Sam îşi puse notiţele într-un dosar, apoi se uită la femeia care stătea pe un scaun vechi de lîngă fereastră. Îi venea destul de greu să se uite tot timpul la ea. Binecuvîntat fie unchiul Felix! Cu o seară în urmă, îi povestise detaliat douăzeci de ani din viaţa lui Gordon Winters şi tot atît din viaţa lui. Sam îl aprobase şi-i răspunsese la întrebări, dar, în tot acest timp, el se gîndise în mintea lui că face dragoste cu Brittany. Văzînd-o în această după-amiază, îşi reaminti totul; starea aceea, senzaţiile.

– Îmi plac, Sam, spuse ea. Ideile sînt atît de multe şi de rapide, încît mă simt de parcă aş fi în mijlocul unui joc de ping-pong.

El îşi luă pipa şi se apropie de birou.

– Bine, mă gîndeam că vei fi de acord. Sînt nişte tipi grozavi.

– Unde i-ai găsit? Ea îşi înclină capul într-o parte şi urmărea mişcările lente ale fumului.

– I-am căutat prin jur. Jill tocmai a absolvit *Harvard.* Are o imaginaţie fără sfîrşit. Ea voia să plece la New York, să se descopere pe sine, dar am atras-o cu şarmul meu. Şi se pricepe de minune la lucrurile de acest gen.

– Şi Tim?

– Tim era unul dintre puştii care nu reuşea pe nicăieri, din cauza ideilor lui, greu de priceput. Ideile acestui puşti sînt incredibile. El dă jocului noi direcţii.

Sam îşi mişca ochii într-un anume fel, parcă în ritmul vorbelor sale.

– O să iasă ceva grozav, Brittany Ellsbeth Winters. Aşteaptă şi vei vedea. Acesta nu-i decît începutul.

– Nu mă îndoiesc de asta, Sam. În cîteva zile te-am putut cunoaşte mai bine şi mi-am dat seama că tu poţi realiza tot ceea ce-ţi propui.

– Ei bine, exagerezi puţin, rîse el.

– Ce planuri ai pentru „jocul creativ"? întrebă ea.

– Ei bine... El luă o poziţie gînditoare. Ceea ce

mi-ar plăcea să fac este să fiu sigur că va rezista. Am să-i susţin pe puşti.

– Aici greşeşti, Sam. Nu sînt chiar puşti.

El rîse.

– Da, ai dreptate. Sînt puşti însă dacă mă gîndesc că eu eram la colegiu cînd ei încă mai alergau şi-şi juleau genunchii.

– Cîţi ani ai?

– Treizeci şi cinci, cred. Pentru mine vîrsta nu a avut nici o importanţă în ceea ce am făcut sau n-am făcut. Nu i-am acordat prea multă atenţie. Oricum, îmi place să cred că Jill, Gary şi Tim sînt destul de tari, încît să reziste şi la greu. Apoi o să le las lor totul.

– Părăseşti compania?

– Oh, niciodată nu termin lucrurile. Urmăresc ocazia, şi-mi bag nasul în ceea ce fac ei. Îi las pe ei să se descurce. Pe mine doar mă „consultă". Dar îmi voi căuta altceva de făcut.

– Aici în Windemere?

Sam ezită puţin înainte să răspundă. Era în Windemere de aproape unsprezece luni şi i se părea destul de mult. Dar nu putea vorbi prea clar atunci cînd era vorba să se mute. Îl ţinea ceva alături de Brittany. Pe lîngă psihic, era ceva ca o putere, ca dinamita, ceva diferit, un sentiment de conexiune cu ea, sau de înţelegere – sau pur şi

simplu o nebunie. Dumnezeu ştia că înainte, dacă avea o femeie frumoasă lîngă el în maşină, nu conta. Nu, Brittany era diferită. Se uită în ochii ei şi încercă să clarifice lucrurile.

– Nu, probabil că nu în Windemere, Brittany.

– Dar atunci unde? se auzi vocea ei calmă. Îl cunoştea doar de puţin timp, dar gîndul că el ar putea pleca o întrista şi nu mai putea gîndi raţional.

El îşi mişcă umerii.

– Nu-mi place să fac planul înainte. Aştept pur şi simplu derularea firească a lucrurilor. Cînd va veni timpul potrivit, mă voi muta. Sînt o mulţime de lucruri pe care mi-ar plăcea să le fac. Viaţa asta este prea scurtă, Brittany. Şi mie îmi place să păstrez tot ceea ce-i dă sens.

– Dar să te muţi atît de des...

– Nu prea am probleme în acest sens, pentru că nicăieri nu prea prind „rădăcini". Aşa-i şi cu acest birou. Pentru mine este greu să mă gîndesc la ceva permanent. Jill şi cu Tim sînt tot timpul în spatele meu.

Brittany îşi adună gîndurile şi-şi concentră privirea prin cameră.

– Ar trebui să fii puţin mai organizat, Sam. Chiar ar trebui. Doar cîteva schimbări.

În mintea ei, ea deja îşi imagina camera schim-

bată, aranjată, iar colţurile pline de ghivece cu plante verzi. Era convinsă că trebuie să facă din acel birou un loc accesibil. Un loc care să-i placă lui Sam.

– Nu ar dura prea mult, Sam. Te-aş putea ajuta eu. Ea se ridică de pe scaun şi se duse în camera alăturată. Apoi se întoarse şi enumeră lucrurile care lipseau, dar care, cu puţin efort, se puteau aranja.

– Brittany, opreşte-te.

El se învîrti în jurul ei rîzînd.

– Dai prea multă importanţă lucrurilor ăstora. Mai bine ai cina cu mine. Sînt mort de foame.

Dar Brittany nu-l asculta. Toată energia ei era îndreptată spre cele trei camere. Într-una, ea descoperise nişte rafturi şi se gîndise că acolo ar fi locul unor cutii.

– Aici, Sam. Deschidem cutiile acestea şi punem totul pe rafturi.

Se uită la ceas.

– Ai un telefon?

El îi arătă camera alăturată.

– Pe cutia de lîngă fereastră.

Brittany zîmbi satisfăcută, apoi dispăru.

Sam se aplecă lîngă o cutie şi se gînduri la Brittany. Nu-i era uşor să-i ghicească următoarea mişcare. Dar îi plăcea acest lucru, bineînţeles

printre altele.

După cîteva minute, Brittany se întoarse.

– Sam, cînd vrei tu să te muţi, va fi Crăciunul. Ea se lăsă în jos lîngă el. Acestea trebuie puse pe raftul de jos.

El îi simţi căldura trupului şi parfumul deosebit. Pentru Sam, ea era singura decoraţie de care avea nevoie acel birou. Dar ea n-ar fi crezut acest lucru, iar el se gîndi s-o convingă să rămînă pentru totdeauna în această postură, aşa că îi luă cutiile din mînă şi zîmbi:

– Da, şefa.

Corpul ei se mişca tot timpul prin cameră, se apleca şi se ridica scoţînd conţinutul cutiilor şi punîndu-l în mîinile lui.

– Sam, spuse ea repede, ochii ei fiind îndreptaţi asupra unei cutii dintr-un hol, pe care i-o arătă cu vîrful pantofului, cum îţi vezi tu viitorul?

El o privi puţin mirat.

– Viitorul meu?

El aprobă din cap şi se întoarse în cameră.

– Îl vezi ca pe un şir de mutări permanente dintr-un loc în altul, ca şi cum ai călători în jurul lumii? Sau există undeva o mină de aur ce te va convinge să te stabileşti acolo? Sau?...

– Vai, dar acestea sînt o grămadă de întrebări, draga mea.

– Vorbesc serios, Sam. Ea se întoarse şi aruncă la gunoi cîteva bucăţi de material. Sînt doar curioasă. Există un sfîrşit pentru toate acestea? Sau pur şi simplu sfîrşitul nu este decît un alt început?

Sam lăsă jos din mînă cutia pe care o căra şi-şi luă pipa din scrumieră. Toate întrebările ei erau juste. Dar nimeni nu-l întrebase pînă acum aşa ceva, deci nu ştia ce să răspundă.

– Sincer, nu ştiu, Brittany. Vocea lui era sobră. Cred că nu m-am gîndit la viaţă din acest punct de vedere, adică la un început şi un sfîrşit.

– E pe capitole, nu? La fel ca într-o carte?

– Da, poate ceva mai mult, o carte cu povestiri scurte.

Ea schimbă nişte tablouri în timp ce se gîndea la ceea ce spusese el. Nu-i sunase prea bine. Fiecare carte cu povestiri scurte are caracteristicile ei. Apoi, Brittany ar putea fi doar una dintre ele. El îşi scutură capul.

– Nu, Brittany. Trebuie să mă gîndesc mai mult la lucrurile de genul ăsta.

Brittany rîse şi-i înmînă o cutie prin al cărei conţinut să se uite.

– Poate am fost puţin exagerată, Sam.

– Nu, nu-i vorba despre asta.

Brittany ar fi putut să-l întrebe orice secret despre care ea voia să ştie. Dar el nu putea să

continue discuţia acum, din alte motive. Mai ales că el nu prea avea răspunsuri la întrebările ei.

– O.K., Sam. Trebuie să triezi toate astea. Ea îi dădu un teanc de hîrtii pe care să le verifice, în timp ce-l privea. Vezi, Sam, şi tu poţi tria şi arunca.

– Numai cu un dictator prin preajmă. El îi prinse mîna şi o trase spre el. Hmm, în preajma ta totul este ca o licărire, Brittany.

– Este o pulbere, Sam.

– Este o pulbere de basm, pentru că se întîmplă lucruri ciudate.

– Îţi vine să strănuţi? întrebă ea. Ea îşi mişcă picioarele.

– Nu cred că-mi vine să strănut, spuse el. Dar, în orice caz, ceea ce simt este similar.

– Interesant.

Ea îşi puse mîinile pe genunchi şi-şi încruntă fruntea.

– Este din cauza prafului... şi te face să te simţi ca şi cum ai strănuta... Poate este vorba despre sughiţ?

– Sughiţul nu este cauzat de pulberea de basm, Brittany. Toată lumea ştie acest lucru.

– Proasta de mine! spuse ea uşor. Am auzit despre o doamnă care a sculptat prin praf. Asta vrei să faci şi tu?

El dădu din cap.

– Cred că erau scame ceea ce a folosit ea. Mîna lui alunecă peste hîrtii şi-i mîngîie coapsa.

– Acelaşi lucru, spuse ea, în timp ce sunetele celei de-a V-a simfonii a lui Beethoven umplură camera. Ea simţea muzica undeva în adîncul ei. O minciună clasică... Îşi întoarse faţa şi zîmbi spre el.

– Aş numi-o farsă, murmură el în timp ce-i atinse obrazul. Brittany...

– Ştiu, zise ea îndreptîndu-şi mîna spre inimă. În cele din urmă n-a fost un strănut ceea ce ai simţit tu.

El se putea uita direct la faţa ei. Ochii ei verzi străluceau, iar părul îi încadra obrajii. Puse o mînă pe după gîtul ei.

– Oh, Brittany, fără îndoială tu eşti cea mai frumoasă fiinţă pe care am cunoscut-o vreodată.

Respiraţia parcă i se oprise şi pentru o clipă se simţi cu totul altfel, o senzaţie ciudată îi străbătu corpul: înţepătura minunată a lacrimilor.

Zîmbetul lui alungă acest sentiment, pe care şi-l va aminti mai tîrziu, dar puternica Brittany avea să-l schimbe pe el într-un mod ciudat.

Căutîndu-i privirea, Brittany urmărea jocul emoţiilor lui. Ochii lui păreau să-şi fi schimbat culoarea din ce în ce mai mult. Privirea lui o făcea să

se simtă hipnotizată.

– Sam...

Degetele lui se pierdură în părul ei mătăsos, iar el gemu uşor. Ea părea reală pentru el, prea trandră şi totodată perfectă. Dorinţa ardea în el şi dintr-o dată, el începu să se lupte pentru a se putea controla.

Doamne, o dorea atît de mult, încît putea să simtă asta în fiecare terminaţie nervoasă şi în cea mai mică porţiune de pe pielea lui. Sărutul lui era puternic, iar limba se plimba adînc în gura ei.

Brittany închise ochii şi-şi lăsă trupul să savureze acea plăcere unică a sărutului lui. Îşi dorea ca acesta să dureze mereu, să fie ca o bucurie fără sfîrşit.

Profunzimea respiraţiei făcea ca sînii ei să preseze asupra lui, iar ea simţea cum sfîrcurile sînilor se întăresc.

– Hmmm, murmură el. Ataci bine!

Degetele lui se plimbau prin părul ei, îi atingeau obrajii, apoi coborau uşor spre sîni.

Ea simţea plăcerea ca pe o conexiune între după-amiaza frumoasă şi însorită şi sunetele clare ale simfoniei ce umpleau camera.

Numai atingerea şi mirosul lui Sam erau reale.

– Hmmm!

Brittany auzi zgomotul undeva în depărtare,

undeva în spatele ei. Era un zgomot discordant.

– Este cineva acasă?

Sam tresări şi se uită spre uşă. Ea stătea nemişcată, încercînd să risipească acel vis, trăgînd în piept aerul curat.

– Este un uriaş verde şi ameţit, Sam, îi şopti rîzînd.

Ea se întoarse puţin, dar trupul ei era încă aproape de Sam. Din copac se puteau vedea două picioare îmbrăcate în blugi, iar printre crengi se putea desluşi figura unui tînăr.

– Cioc, cioc.

– Clyde!

– Bună, domnişoară Winters. Ce mai faceţi? Era vocea unui adolescent.

– Voi doi v-aţi cunoscut? întrebă Sam, privind-o pe Brittany.

– Da. O cunosc pe domnişoara Winters foarte bine. Dintotdeauna.

– Clyde, spuse Brittany. Clyde Johnson de la *Serele Johnson,* Sam. Bună, Clyde. Ea căută mîna lui Sam şi puse mîna ei peste a lui. Clyde se uită spre podea.

– Îmi pare rău că am întîrziat, domnişoară Winters. N-a pornit camionul. Se uită spre Sam. Este vechi de douăzeci şi unu de ani. Un *Ford.* Îţi vine să crezi că încă mai funcţionează?

Sam îl urmă pe Clyde la uşă şi privi pe hol. De-a lungul peretelui erau doi ficuşi mari şi cîteva ghivece cu plante înflorite.

– Ei bine, Clyde, spuse Sam, pare că ai venit chiar din pădure. Brittany se uită la cei doi bărbaţi, iar privirea ei părea să spună totul.

– Sînt foarte frumoase, Clyde. Chiar frumoase. Să le aducem înăuntru.

– Pădurea vine înăuntru? întrebă Sam mirat. Brittany îl privi zîmbind.

– Da, Sam. În afara faptului că sînt necesare pentru respiraţie, aceste plante vor fi schimbrea potrivită pentru biroul tău. Crede-mă.

A şters frunzele unui ficus de praf, apoi Brittany l-a cărat pînă lîngă fereastră.

– Bun pentru aer? repetă Sam.

Ceea ce avea el nevoie acum era ceva pentru a stinge focul pe care Brittany îl aprinsese în el. Plantele nu păreau a fi răspunsul potrivit.

– Dar, eu m-am vrut...

– Nu. Am sunat mai întîi şi am aranjat totul cu domnul Johnson, iar Clyde a fost bucuros să le aducă aici. Nu spune nimic, Sam, pînă nu le vezi. Aerul era rece.

– Dar...

– Îi voi ruga pe Jill sau pe Gary să aibă grijă de ele. Tu nu trebuie să-ţi faci griji.

– Cred că au costat o avere.

Clyde dădu din cap.

– Noi avem o înţelegere cu domnişoara Winters, domnule; nu-i nici o problemă. Ea are grijă la Elms de papagalul meu. Iar noi luăm plantele înapoi dacă mor sau vă mutaţi dumneavoastră.

Sam încercă să-i atragă atenţia lui Brittany şi să-i sugereze lui Clyde să plece, ca ei să poată termina decorarea în condiţii bune. Dar Clyde refuza acest lucru, atîta cât Brittany avea nevoie de el pentru a o ajuta la înfrumuseţarea biroului.

– Brittany, acestea mai pot aştepta... spuse el prizîndu-i mîna.

– Aproape că am terminat, Sam.

Atunci cînd ea era în braţele lui, uita de tot. Tot ceea ce-şi dorea atunci era să-i simtă trupul deasupra ei. Dar o legătură era ultimul lucru pe care şi-l dorea în viaţă. Nu cu un bărbat care ar fi putut vinde tot şi să termine. La naiba! Îl dorea... nu-l dorea... Decorarea a fost fără îndoială un lucru uşor. Ea ridică o plantă de pe podea şi merse prin cameră.

– Şi acum? întrebă Sam cu o jumătate de oră mai tîrziu, după ce-l ajutase Clyde să pornească acel camion vechi. Brittany se uita prin jur. Ea găsise cîteva scaune confortabile, cîteva veioze pe care Sam uitase că le avea. Toate acestea,

împreună cu plantele, făceau acel birou de creaţie să arate frumos.

– Nu-mi vine să cred, îi şopti Sam la ureche. Eşti uimitoare, domnişoară Winters. Ea zîmbi mulţumită de aprecierile lui.

– Mulţumesc, domnule. Sper ca şi ceilalţi membri ai echipei să fie mulţumiţi.

– Vor crede că am renunţat la acel „sfîrşit".

El se apropie de ea şi-şi puse un braţ pe după gîtul ei. O făcu să tremure. Inima începu să-i bată şi ea putea simţi din nou căldura îmbrăţişărilor lui. Nu mai avea nici în ea încredere. Brittany îşi puse mîinile în şolduri şi încercă să-l privească pe Sam obiectiv. Dar mîinile lui lungi îi cuprinseră braţele, iar privirea obiectivă devenea dificilă. Ea îi prinse degetele şi încercă să oprească mişcările lui senzuale. El o roti uşor, pînă cînd reuşi să-i vadă faţa.

– Ai schimbat aici totul, Brittany.

– Îţi mulţumesc, Sam, se grăbi ea să răspundă, în timp ce se concentra asupra bătăilor inimii. Şi acum, drept răsplată...

– Tu ai spus-o, Brittany. Vocea lui tremura, iar ea cu greu mai credea ceea ce spunea chiar ea.

– Promite-mi că plantele vor fi udate...

El se gîndi că este vulnerabilă aşa cum stătea acolo. Brittany îşi întoarse faţa către el. Această femeie puternică ce-i ajuta pe bătrîni să-şi tră-

iască fericiţi sfîrşitul... El îşi dorea s-o poată apăra, s-o facă să creadă că totul este O.K. Această fericire era O.K. Şi dragostea. El putea să aibă grijă de tot şi să facă în aşa fel, încît totul să fie bine, pentru că niciodată el n-ar fi rănit-o. Nu contează ce s-ar întîmpla, n-ar putea să-i facă rău. Dar, dacă-i atingea mîinile, îi putea simţi un sentiment de teamă. El îi îndepărtă de pe frunte o şuviţă de păr şi zîmbi.

– Sigur, Brittany. Voi avea grijă de plante. Dar acum aş dori să am grijă de tine, dacă pot. Cinăm?

Ea ezită pentru o clipă, neuitîndu-se în ochii lui. Ştia că-l doreşte pe Sam Lawrence. Îşi dorea să-l iubească şi în acelaşi timp s- o iubească şi el. Voia să-i simtă mîinile pe sînii ei şi sărutările lui să-i atingă trupul. Voia să-l vadă gol, buzele ei să alunece pe pielea lui şi să-i traseze muşchii cu degetul.

Atîtea dorinţe! Într-un tîrziu se uită în ochii lui.

– Îmi pare rău, Sam. Cinez cu familia. Este ziua de naştere a Sarei. El părea dezamăgit, dar ea aproape că-l consolă îmbrăţişîndu-l. Aproape, dar încă n-o făcuse. Nu era încă timpul ca totul să se termine...

– Deci, nu mă laşi să-ţi mulţumesc?

– Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti, Sam.

Sam îi urmări privirea.

– Ai făcut toate astea pentru mine?

Ea se uită la el şi zîmbi uşor.

– Eşti chiar imposibil, Sam.

Trase aer în piept şi spuse pe un ton superior:

– Vezi? Pot naşte tornade, chiar dacă, uneori, mi se ia respiraţia. El îi atinse uşor obrazul. Pe ea o treceau tot felul de călduri. Închise uşor ochii. Cînd i-a deschis din nou, privirea lui părea cu totul schimbată. Era o privire grijulie, care nu arăta nici cea mai mică urmă de pasiune.

– Mai bine, plec, Sam.

Sam aprobă din cap şi o sărută uşor pe buze, înainte să-i ia mîna.

– Noapte bună şi transmite-i Sarei elicitări din partea mea.

Brittany se îndreptă spre uşă, apoi se opri şi se uită înapoi.

– Rămîi aici?

El scutură din cap. Era o grămadă de treabă de făcut, dar nu mai putea în acea seară să se ocupe de nimic, nu atîta timp cît parfumul ei persista în aerul încăperii.

– Am să găsesc un loc unde să pot mînca. Şi cum cred că nu este nici unul pe aici, cred că am să merg în oraş să mănînc chili. Poate aşa o să mă încălzesc puţin.

Ea rîse şi deschise uşor uşa.

– Singurul lucru pe care pot să-l fac este să-ţi sugerez să mergi la *Hombres,* restaurantul de pe strada Henderson. Au chili ce-ţi fac urechile să scoată fum şi ochii să-ţi ardă cîteva zile. Îţi garantez eu, Sam, că te vor încălzi.

Vocea lui avea un ton ciudat.

– Îmi garantezi tu? Un singur lucru garantez că mă poate încălzi...

– Noapte bună, Sam. Vise plăcute.

Astfel ea plecă, grăbindu-se în noapte.

Capitolul 6

– Dormi?

Brittany dădu din cap somnoroasă şi se pregătea să deschidă ochii, dar întrebarea fusese prea bruscă. Răsucindu-se, alunecă din nou în visul ei minunat.

– Brittany?

Ea dădu din nou din cap zîmbind. Tîrziu, realiză că dădea din cap în faţa unui receptor de telefon ridicat cu o mînă.

– Eşti trează? Vocea aspră venea din interiorul receptorului şi-i destrămă visul.

– Trează? murmură ea, avînd încă ochii închişi de greutatea somnului. Este o întrebare prostească... dacă... tu te gîndeşti...

– Hmmm, poate că ai dreptate. Vocea era a lui Sam şi era cît se poate de clară.

– Sam, cît este ceasul? Ea deschise ochii şi se repezi să privească pe fereastră.

– Să vedem...

– Este undeva între mijlocul nopţii şi dimineaţa. Sînt pe aproape?

– Ei bine, poţi spune şi aşa. De fapt este foarte bine pentru cineva care este atît de adormită ca tine.

– Este o obişnuinţă, Sam. Mă crezi sau nu, dar eu de obicei dorm la această oră.

– Păcat!

– Tu, presupun că nu?

– Depinde... Două lucruri mă pot ţine treaz.

El ţinu receptorul aproape şi-i simţi parfumul pînă la celălalt capăt al firului.

– Primul este cerul. Este un cer nemaipomenit în noaptea asta, Brittany. Aerul rece îi dă parcă un farmec aparte.

– Oh, Sam... m-ai trezit pentru a-mi face un raport despre starea vremii. El ignoră remarca ei.

– Totul este special în noaptea asta. Mi-aş dori să fii aici cu mine, Brittany.

Ea zîmbi. Deodată, îi apărură în faţă imagini de vis, în care ea stătea împreună cu Sam pe vîrful unui munte.

– Sam, visez?

– Sper. Sper că ai un vis despre noi doi pierduţi în galaxie, explorînd Calea Lactee, pentru că al doilea lucru care mă ţine treaz este gîndul că sînt cu tine, Brittany.

– Sam, spuse ea uşor. Sam, tu ai băut?

– Dragă Brittany, am băut doar o bere, numai una, ca să meargă chili pe care mi l-ai recomandat în după-amiaza aceasta.

– Ieri după-amiaza, îl corectă ea. Şi *Hombres* are cel mai bun chili.

– Ah, acum ştiu că eşti trează, dacă poţi face o distincţie în timp şi un top culinar.

– Sam?

– Da, Brittany.

– De ce m-ai sunat în toiul nopţii?

– De ce te-am sunat? Ei bine... Ei bine, Brittany, lasă-mă să enumăr motivele...

– Sam, vorbesc serios.

– Brittany. Cred tot ce spui.

Inima îi bătea puternic.

– Te-am sunat fără să mă gîndesc, Brittany. Tocmai mă uitam la stele şi, privind fiecare astru, te vedeam pe tine. Cîteodată acest lucru are o semnificaţie, aşa că te-am sunat să mă asigur că eşti bine.

– Ce... ce vrei să spui, Sam?

– Mă refer la tine, Brittany. Îmi place să fiu cu tine foarte mult şi tu persişti încă în gîndurile mele. Şi dacă poţi să-mi faci aşa ceva, am crezut că şi eu pot să te sun.

– Înţeleg...

– Deci, de asta.

El se întreba cum arată ea, puţin somnoroasă în minunatul pat pe care el reuşise să-l zărească prin crăpătura de la uşa dormitorului, atunci cînd o condusese acasă. Părul ei putea arăta foarte sexy, iar ochii să aibă aceeaşi strălucire ca şi luna. Probabil că purta o pijama groasă care s-o apere de frig.

– Ei bine, Sam, spuse ea, iar el îi putea auzi respiraţia, cred că este destul de corect. Spune-mi... despre cum vezi tu cerul. El îşi lăsă capul pe spate sprijinindu-se de canapea.

– Este un cer minunat, Brittany.

Brittany îşi lăsă capul pe pernă şi începu să se gîndească la cuvintele spuse de el, pînă cînd acestea se transformară în imagini.

– Luminile din oraş s-au stins, iar eu pot admira întreaga strălucire a galaxiei. Ursa Mică era atît de aproape, încît m-am înălţat puţin şi am atins-o. În noaptea asta, peste tot sînt numai cîmpii cu stele. Este foarte frumos să poţi împărţi aceste lucruri cu cineva special.

– Şi Calea Lactee? întrebă ea visînd. Spune-mi despre Calea Lactee, Sam.

– Este aşezată atît de frumos pe cer, încît ai impresia că te poţi plimba de la un capăt al ei la altul.

Ea putea vedea foarte clar două figuri alăturate călătorind prin cer ca pe un covor fermecat.

– M-aş aventura s-o străbat, dacă ai fi şi tu cu mine, spuse el. Şi ce vom găsi la celălalt capăt al ei? întrebă el. Lui Sam i se părea că nimic nu este mai real.

– S-ar putea să-l găsim pe Oz, Sam?

– Oz, s-ar putea să fie doar începutul, dragostea mea. Ar putea fi o lume minunată, chiar paradisul şi lumi fantastice.

– Mmmm. Sună drăguţ. Cel mai frumos vis pe care-l poate avea cineva. Ea se înveli uşor şi cochetă cu vorbele spuse de el. Prezenţa lui Sam lîngă ea, aproape că devenea reală. Ea simţea că-l poate atinge cu mîinile.

Pentru un timp pe firul de telefon nu se mai auzea nimic. Era tăcere.

– Sam?... Cuvintele ei sunară prea brusc...

– Hmmm?

– Ai adormit?

– Să adorm? Dacă aşa aş putea avea lîngă mine o femeie frumoasă, poate că aş adormi.

– Mi se pare că eşti aproape, Sam.

Ea simţea un sentiment ciudat de apropiere.

– Este ciudat, Brittany. Te simt alături de mine, chiar îţi pot vedea părul răsfirat peste pieptul meu. Este foarte frumos.

– Sîntem puţin nebuni, Sam. De vină sînt chili şi tortul.

– Cred că mai bine ai dormi.

– Da, cred că este mai bine. Ea se întoarse gîndindu-se cum ar putea arăta Calea Lactee.

– Brittany?

– Da.

– Priveşte pe fereastră. Aceasta s-ar putea să fie una dintre nopţile mele bune.

N-a auzit tonul de la telefon, dar ştia că Sam închisese. Nu-l mai simţea aproape de ea. Stelele dispăruseră şi întunericul domnea din nou. Stelele strălucitoare părăsiseră cerul.

Capitolul 7

– Sînt extenuată, Sam, spuse Brittany. Mă simt groaznic. Ce se întîmplă? Niciodată o zi cu Petpals nu m-a obosit atît de rău. Ea îl privi pe Sam. Erau în barul lui Ralph şi Grill. Căldura emanată de focul ce ardea în şemineu se reflecta în buclele ei.

Ochii lui Sam păreau întunecaţi. Îşi mişcă uşor un umăr.

– Eu nu sînt obosit deloc.

– Tu eşti de vină, Sam. Tu îmi faci viaţa confuză.

– Nu lăsa un ceai dansant să te biruie.

Ea nu-l putea ajuta cu nimic, dar zîmbi, amintindu-şi că în acelaşi mod procedase şi la Elms.

Pînă la urmă toate erau idei franţuzeşti. Brittany ajunsese la concluzia că la Elms era nevoie de o activitate socială mai intensă, de altceva în afară de bingo.

De aceea, ea şi Sam începeau un program de lectură în grup. Dar întîlnirea lor de astăzi nu fusese altceva decît un dans în camera de terapie fizică.

Brittany zîmbi atunci cînd îşi aminti modul în care Sam se învîrtea împreună cu Frances, apoi îşi scutură capul.

– Nu ceaiul dansant mă biruie, Sam, şi tu ştii asta. Despre tine vorbeam.

El îi prinse mîinile într-ale lui şi-i mîngîie degetele lungi. Erau ca ale unei pianiste, se gîndi el. Frumoase mîini. Erau o mulţime de lucruri legate de ea, pe care el de-abia începea să le descopere.

– Această relaţie de muncă nu este chiar ortodoxă.

– Ascultă, Brittany, cine ştie cîţi oameni muncesc?

– Dar jumătate din timp, aproape că nici nu vorbim despre muncă în general. Despre munca noastră, de pildă. Astăzi, de exemplu...

– Astăzi, încîntătoare doamnă, în timp ce savuram plăcerea unui vals de Strauss, am aflat că tatăl tău a donat bani pentru construirea unui pa-

vilion de vară şi a unei piscine care să folosească aici la Elms, şi că obişnuia să meargă prin şcoli, împreună cu instructorii şcolari, şi că, odată, la o şcoală primară, a cerut să se adauge un paragraf în regulamentul şcolar care susţinea că temele nu sînt un lucru corect pentru puşti.

Brittany era mirată.

– Ştiam despre Elms, dar de paragraf... Un surîs mirat îi lărgi colţurile buzelor.

– Şi am luat micul dejun împreună cu Meredith O'Leary înainte ca tu probabil să fi coborît din frumosul tău pat. Ea este doamna care l-a ajutat pe tatăl tău în campania cînd a candidat pentru democraţi, deoarece el credea că lucrurile trebuiau puţin modificate.

– Şi a pierdut.

– Nu contează. Ar fi putut cîştiga, dar alegătorii au fost împotriva lui. El ştia că va pierde, dar a vrut să aibă un punct marcat.

Ea aprobă dînd din cap.

– Nu ştiu de ce tatei i-a plăcut atît de mult să rişte...

– Asta l-a ţinut în viaţă, Brittany.

Sam i-a mîngîiat obrazul cu dosul palmei.

– Meredith are sute de poveşti de spus. Poveşti bune. Ştii, am întîlnit-o, dar pe de o parte o să-mi pară rău după ea, o să-mi lipsească cînd

totul se va termina.

Ea aprobă şi-şi înclină privirea spre masă, ca şi cînd ar fi căutat un răspuns. Sam îi cuprinse faţa cu mîinile.

– Brittany, nu spun c-ar fi uşor, nu mă folosesc de asta ca să maschez ce se întîmplă în interiorul meu, dar ştiu sigur un lucru – toate acestea nu fac parte din categoria lucrurilor pe care le arunci – sînt importante sau nu.

Nu, ea nu voia să-l arunce. Poate că asta era problema...

– Ne-am putea lăsa în voia sentimentelor cel puţin acum? întrebă el. Să vedem ce se va întîmpla?

Privirea lui parcă o electrocuta. Era atît de insistentă, încît lui Brittany îi pierise puterea de a-l privi. Se simţea pierdută, ca şi cum n-ar fi fost în siguranţă. Era doar o chestiune de timp? O chestiune de timp înainte ca pasiunea să se reverse asupra lor? O chestiune de timp înainte de final?

Ochii lui Sam parcă îi şopteau că sînt îngrijoraţi din cauza ei. Dar ceea ce nu-i spuneau era cît de adînci îi sînt sentimentele. O iubea? Şi dacă da, ce face un bărbat ca să poată iubi? Se forţa să zîmbească. Era sigură că nu va şti ce să facă. De ce acest moment trebuia să fie diferit?

– Mi-ai dat multe motive de gîndire, Sam. Cred

că am nevoie de o ceaşcă cu cafea.

– Nu de şampanie? Cred că este o ocazie deosebită. Drept să-ţi spun, este prima dată cînd eu şi cu tine discutăm calm, aşezaţi la o masă.

Se uită la ea.

– Cu motiv sau fără, trebuie să recunoaştem această forţă pasională care ne uneşte.

– Înainte nici măcar nu discutam, zise ea uşor.

Sam îi mîngîie părul neştiind ce să facă, să rîdă sau s-o strîngă în braţe, şi s-o ia cu el. În schimb, el s-a aplecat şi a sărutat-o dulce după care s-a retras şoptind:

– Tu eşti cu totul altceva, Brittany Ellsbeth. Şi nu este nimeni ca tine, nici măcar o stea în Univers şi acest lucru merită un toast.

Ea zîmbi şi-şi aplecă puţin capul într-o parte.

– Cafea, va fi minunat, Sam. Mă va ţine trează ca să pot conduce camionul, să ajung acasă şi să mă bag în pat. Îşi dădu părul pe spate. Sam chemă o chelneriţă şi o rugă să le aducă două ceşti cu cafea.

– Cred că o să bem amîndoi cafea, spuse el. Şi vom dormi.

Ea îşi împreună mîinile pe ceaşca fierbinte şi aprobă uşor din cap.

– Mai ales om dormi. Aş putea deconecta şi telefonul. Doar dacă este cazul, ştii tu.

– Corect, niciodată nu ştii dacă un număr format greşit nu te va ţine treaz toată noaptea.

Ea zîmbi.

– Sau poate un număr corect.

– Uneori de vină sînt puştii, spuse el sobru. Luă un creion şi începu să schiţeze ceva pe un şerveţel.

– Ce faci acolo? întrebă ea.

– Desenez.

– Oh!

Ea se uită puţin mai aproape.

– Este numele meu.

– Brittany Ellsbeth Winters. Eşti foarte atentă, cu toate că eşti obosită.

Se apropie mai mult, dar îi era greu să vadă ce scria. Lumina era destul de slabă. În cele din urmă, ea luă şerveţelul de pe masă şi-l privi mai de aproape.

– Un joc? Ai schiţat un joc, Sam. Cu numele meu pe el!

– Numai încearcă să-ţi imaginezi ce joc de cărţi poate ieşi.

– Sam, nu fi prost. Ea rîdea.

– Mintea băieţilor o ia razna: fetele merg acasă şi se bagă în pat.

Ea se aplecă peste masă şi-l sărută uşor pe frunte. Sam mişcă din umeri.

– Băieţii disperaţi uită repede. Domnişoarele se întorc şi-i ajută.

El se uită în jos.

– Eşti sigură că nu vrei să continuăm jocul?

Brittany îşi băgă mîinile în buzunarele jachetei şi scuturâ din cap. Buzele îi zîmbeau, dar totuşi un nor îi întuneca privirea.

– Întotdeauna pierd la jocuri, Sam. Noapte bună!

Amîndoi simţiră briza rece, în timp ce se îndreptau spre camionul ei. Apoi el merse acasă, se făcu lejer, se băgă în patul lui confortabil şi se chinui să adoarmă repede.

Dar cuvintele lui Brittany încă îi persistau în minte, ca o ceaţă. Urma iar o noapte lungă.

– Ei bine, Sam, spuse Katherine Winters la telefon, n-a spus de ce pleacă în weekend. A spus doar că se întoarce mîine după-amiază.

– Înţeleg. Sam se foi în scaunul lui şi privirea i se opri asupra ficusului de lîngă fereastră.

Tot ceea ce văzuse el în ochii lui Brittany cu o seară în urmă era sentimentul de frică. Ea nu pomenise că pleacă în weekend. Un sentiment

ciudat îl cuprinse.

– Este neapărat nevoie să dai de ea, Sam? îl întrebă Katherine.

– Ei bine, terminasem nişte materiale şi voiam să le dau la tipărit, dar mai întîi voiam să le corectez împreună cu ea.

Aceste lucruri puteau să aştepte, dar el nu putea. În el ardea nevoia s-o vadă.

– Pot s-o sun, doamnă Winters?

– Este puţin cam dificil. Înţelegi tu. Gordon folosea cabana pentru ieşirile în weekend, pentru relaxare, şi niciodată nu s-a gîndit să instaleze un telefon.

– Cît de departe este acest loc, doamnă Winters?

– Oh, nu foarte departe, răspunse ea repede. Gordon nu conducea decît puţin. Cîteva ore. Poţi ajunge acolo şi ai timp să te şi întorci, înainte să se întunece. Sam, cred că este o idee minunată. De altfel, Brittany se bizuie pe prietenii ei.

Dar nu şi pe el, se gîndi Sam. În mod sigur, Brittany dorea această distanţă dintre ei, dar nu înţelegea de ce. Nu i-a plăcut întîlnirea cu o seară înainte? Sau îi era frică de el? Deocamdată situaţia dintre ei era destul de greu de înţeles. Şi el ştia că Brittany îl consideră mult mai puternic decît era în realitate. Simţea asta din sărutările ei şi

din atingerile ei.

Dintr-o dată simţi nevoia de a o vedea.

– Ar fi bine dacă aş putea să fac asta, spuse el, doar să-i duc şi ei o copie.

– Da, dragă. Este o idee foarte bună. Acum, uite îndrumările.

Brittany îşi scoase cizmele grele şi le puse la uşă. Noroiul îl lăsase parcă undeva în urmă.

– Este tot ceea ce aveam nevoie, Dunkin, zise ea necăjită. Dunkin îşi mişcă uşor coada.

Ea îi vorbi din nou:

– Oh, tu eşti de acord cu totul, nu-i aşa? Dar asta este ceea ce ne trebuie. Amîndoi arătăm mai bine.

Ea se plimbă pînă la lac şi înapoi, iar briza şi aerul rece i se păreau magice, ca de fiecare dată, pentru că reuşeau să cureţe praful şi să-i împrospăteze respiraţia. Poate că ar fi fost bine să vină în permanenţă aici, se gîndi ea zîmbind. Se putea gîndi, se putea plimba şi putea simţi şi păsările.

Îşi puse haina în cuierul de stejar şi merse pe holul lung, pînă ajunse într-o cameră de zi. Era spaţioasă şi bine luminată. Cu toate că restul fa-

miliei o numea cabană, casa, în cea mai mare parte construită din lemn, era de mărimea unui han mai mare, cu dormitoare frumos decorate, cu un şemineu enorm în sufragerie şi o bucătărie unde găseai tot ceea ce aveai nevoie. Din cîte îşi imaginase ea, acest loc pentru ea era cel mai minunat de pe pămînt. Era cald, liniştit şi retras.

Dădu drumul la casetofon şi sunetele unei melodii clasice umplură camerele. Închise ochii, lăsîndu-se în voia amintirilor din copilăria ei. Dormise puţin cu o noapte în urmă. Dar faptul că era aici şi putea auzi freamătul pinilor de afară îi liniştea şi-i relaxa corpul. Făcu focul şi încercă să adoarmă.

Cu o oră mai tîrziu, Sam ciocăni. Ea nu auzi. El se îndepărtă de uşă şi dădu ocol casei. Nu greşise. Camionul era parcat sub nişte pini. Brittany era pe aici, pe undeva. Gîndul că o va vedea îi alungă oboseala după cîteva ore de condus pe o şosea de pe dealurile din Maine. Zîmbi şi-şi scoase pipa din buzunar.

Ce grozav era acest loc! Respiră aerul curat şi-şi mişcă braţele, rotindu-şi umerii. Încercă să-şi imagineze interiorul cabanei în toată splendoarea lui, şi lucrurile care o făceau pe Brittany să se retragă aici atunci cînd sufletul ei voia puţină linişte. El nu-şi imagina un loc mai potrivit pentru

ea. Se îndreptă spre scările de la uşa din faţă.

Ar fi trebuit să găsească uşor camera lui Brittany, se gîndi el. Acesta era unul dintre locurile acelea micuţe de pe pămînt. Pinii păreau să protejeze casa atunci cînd vîntul bătea. Privi în jur, apoi ciocăni în uşă din nou. Nu răspundea nimeni. El răsuci clanţa, deschise uşa şi păşi înăuntru.

Ea era întinsă pe o canapea. Singurele sunete care se auzeau în cameră era muzica în surdină şi respiraţia lui Brittany care dormea. Sam îşi scoase jacheta şi se aşeză la celălalt capăt al canapelei, neluîndu-şi privirea de la ea.

Se pare că visează frumos, se gîndi el cînd se uită la mimica feţei ei. Tricoul îi punea în evidenţă formele corpului. Se putea vedea o piele fină. Era cu picioarele îndoite şi genunchii apropiaţi. Se mişcă puţin şi-l atinse uşor cu unul dintre picioare. Sam îşi luă pipa. Simţea că ar putea sta acolo o veşnicie. Faptul că Brittany era acolo lîngă el nu putea fi înlocuit cu nimic altceva.

Îşi dorea s-o atingă, măcar pentru o clipă, ca să simtă căldura radiată de corpul ei, s-o mîngîie pe sîni, ca să vadă dacă într-adevăr pielea ei este atît de mătăsoasă, cum părea a fi. Uşor, îi prinse piciorul cu mîna.

– Oh, Dunkin, pleacă, murmură ea.

El îşi luă mîna.

– Îţi este foame? zise ea şi-şi acoperi ochii cu mîna.

– Hmm, vociferă el în timp ce-şi pregătea pipa.

– M-am gîndit eu, murmură Brittany, în timp ce-şi lua mîna de la ochi.

Urmă un moment de linişte. Ea se ridică.

– Sam!

– În carne şi oase, răspunse el zîmbind.

În timp ce se retrăgea într-un colţ al canapelei, Brittany îşi acoperi pieptul. Se simţea, într-un fel, goală.

– Tu, tu eşti aici...

El aprobă dînd din cap.

– N-am vrut să te trezesc.

– Trebuia.

– De ce?

– Pentru că trebuia. Nu să mă priveşti în timp ce dormeam. Somnul este ceva personal. Gîndul îi zbură la visul minunat pe care-l avusese. Un bărbat stătea în celălalt capăt al canapelei. Era şi Sam inclus în acest vis?

– Păreai prea fericită ca să te trezesc. Fiecare dintre noi are dreptul să viseze. Acum şi întotdeauna.

Vis? De ce spusese el acest cuvînt?

– Nu visam, doar dormeam.

El zîmbi şi se uită spre ea. Era înghesuită

într-un colţ al canapelei, ca şi cum ar fi fost o fetiţă cu genunchii strînşi sub bărbie, şi avea un fular colorat în jurul picioarelor. Avea obrajii îmbujoraţi, iar părul îi era ciufulit. Era într-adevăr frumoasă.

– Brittany.

Sam simţea cum pulsul i se accelera. Se linişti şi încercă din nou.

– Brittany, vreau să verificăm împreună cîteva lucruri pentru „joc".

Ea aprobă uşor din cap.

– Înţeleg.

– Şi mama ta mi-a sugerat să vin pînă aici, pentru că nu aveai telefon.

– Mama mea?

– Ei bine, ea ştia că-mi trebuie astăzi aceste informaţii şi a spus că este o distanţă mică de condus. Brittany se uită spre ceasul de pe şemineu. Aproape că se întuneca.

– Mama ţi-a dat coordonatele...

Un prim zîmbet se instală pe buzele ei.

– Şi tu te-ai rătăcit.

El dădu din cap.

– Puţin. Mama ta are memorie vizuală, ceea ce este bine. Dar nu prea ştie denumirile drumurilor. Mama ta călătoreşte prin senzaţii şi e o metodă simplă de tot, dacă este lîngă tine. Ea niciodată nu se rătăceşte.

Rîsul lui Brittany părea o muzică pentru urechile lui Sam. Pătrunsese în intimitatea ei, nu mai contează cum. Nu prea era încîntată să-l vadă, dar nici supărată nu era.

– Această copie nu necesită prea multă muncă, dar noi am vrut ca tu s-o vezi înainte de a fi tipărită.

– Îmi pare rău că a trebuit să faci atîta drum. N-am ştiut că o să lucrez şi în weekend.

– Oh, nu am pierdut prea mult timp. Şi cred că drumul a fost grozav. Este o autostradă minunată ce merge pînă aici.

Ea se uită prin cameră, dar Sam observă tristeţea din ochii ei.

– Îmi place aici, spuse ea. Dar este totul propus pentru vînzare, aşa că încerc să mă bucur de toate cît mai pot.

– De vînzare?

Ea se juca acum cu marginea fularului.

– Nimeni, în afară de mine, nu vrea să vină aici. Pentru mama şi tata este o călătorie prea lungă, iar Sarei niciodată nu i-au plăcut insectele. Gordie nu are niciodată timp. Deci, cel mai uşor lucru este să vinzi totul.

– Îmi pare rău. El îşi puse o mînă pe genunchii ei.

– Este un refugiu perfect.

– Da...

– Sam, este foarte tîrziu. Trebuie să verificăm materialul ca tu să poţi ajunge la o oră normală în oraş.

El se ridică de pe canapea. Observă că era destul de frig în cameră, cu toate că razele soarelui încercau să încălzească.

– Brittany, o să-ţi fie foarte frig la noapte.

– Oh, îmi propusesem să aduc nişte lemne, spuse ea, dar cred că am adormit.

El îşi căută jacheta.

– Aş putea bea o ceaşcă cu cafea? Te voi ajuta la căratul lemnelor. Şi apoi ne vom vedea de treaba noastră.

Cînd s-a întors, Brittany aprinsese lămpile şi aşezase pe măsuţa de stejar farfurii cu brînză. Mirosul de cafea se putea simţi uşor.

Cine ar fi crezut? În cele din urmă, Sam nu se simţea chiar aşa de rău. Îl scărpină pe Dunkin pe urechi, apoi puse nişte lemne pe foc. Brittany apăru după un colţ. Avea în mînă ceştile cu cafea. Se aşeză pe canapea.

– Sam, la radio s-a anunţat o zăpadă neaşteptată, la noapte. Cred că trebuie să ne grăbim cu ceea ce vrei tu să-mi arăţi. Nu este bine să conduci pe aceste drumuri dacă ninge.

Corect, se gîndi el. Arată-i lui Brittany copiile,

apoi, Lawrence, este cazul să pleci. Acesta era planul. Aprinse lemnele şi apoi se aşează pe canapea lîngă ea...

– Aici este copia pentru începutul „jocului" de cărţi. Dacă vrei, te rog să treci puţin peste el...

El scoase un pix şi cîteva coli de hîrtie şi le puse pe masă, apoi se aşează din nou. Îşi luă o ceaşcă de cafea şi o privi pe Brittany. Se abţinea să n-o atingă.

Brittany citea:

„Gordon Winters, voluntar pentru PTA;

Kathleen Hunter spuse:

– Da, în timp ce era în vîrful roţii Ferris. Maşinăria porni imediat. S-au strîns două sute de dolari.

Brittany Ellsbeth sosi în mijlocul şedinţei, tatăl renunţă la tot. Vezi zece rînduri. Brittany iese la prima întîlnire. Tatăl însoţeşte cuplul. Marele unchi Jesse îi ia lui Gordon un balon pentru a călători peste New Jersey."

Brittany zîmbi. Lăsă colile jos şi se întoarse zîmbind spre Sam.

– Sam, este minunat. Într-adevăr minunat. Ai încadrat aici multe momente.

– Datorită ţie.

– Oh, nu, Sam. Datorită tuturor. Ai vorbit cu prieteni pe care tata nu i-a văzut de ani de zile.

Aceasta o să însemne mult pentru el.

– Apoi, am scos adevărul de la tine, nu?

Ea aprobă din cap, apoi îşi îndreptă din nou privirea spre hîrtii. Sam se apropie mai mult, iar genunchiul lui îi atinse şoldul, atunci cînd Brittany se aplecă deasupra mesei. Pentru el era minunat. Se simţea atît de bine, aproape perfect. Îşi puse o mînă pe spatele ei.

Brittany ridică o altă hîrtie de pe masă şi încercă să se concentreze asupra ei, corectînd pe ici-pe colo cîte o eroare.

Mîna lui Sam înaintă pînă cînd reuşi să descheie nasturele cămăşii ei şi să-i mîngîie corpul.

– Sam, rosti ea. Încerc să lucrez.

– Nimic nu iese bine, dacă nu pui alături şi puţină pasiune, Brittany, îi şopti el la ureche.

Brittany încercă să se calmeze. Pusese toate hîrtiile într-un dosar.

– Uite, Sam, am terminat.

El se retrase şi îşi aprinse pipa.

– Tu ştii, am învăţat foarte multe despre tine din toate acestea, Brittany Winters.

– Povestirea anului! glumi ea.

– Ai avut şi tu partea ta.

– Nu, am. Pînă la urmă, nu-mi place chiar atît de mult aventura.

– Cînd aveai patru ani, te-ai urcat într-un auto-

buz şi ai mers pînă la capăt, pînă în Insula Rhode. Şi nu ai vărsat nici o lacrimă. Cînd au venit părinţii tăi să te ia, erai la secţia de poliţie şi dansai ca Shirley Temple.

– Sam, de unde ştii asta?

– Am invitat-o la ceai pe mătuşa Maggie Winters. Este o doamnă minunată şi are o memorie excelentă. Zîmbea şi se uita la Brittany. Se pare că tu eşti nepoata ei favorită şi-i place să vorbească despre tine.

Tăie două felii de brînză; una i-o dădu lui Brittany.

– Mătuşa Maggie mă place foarte mult. Brittany rîse şi-şi mişcă puţin capul. Aşa este mătuşa Maggie. Ce altceva ţi-a mai spus?

– A spus că ai fost în Europa.

– Deja îţi povestisem eu lucrul acesta, spuse Brittany, ezitînd puţin.

– Da, aşa este. Mătuşa Maggie a spus că ai fost aproape să dansezi cu viaţa. Vocea lui s-a schimbat cînd a privit-o mai atent. Dacă ea voia să-i spună cuiva ce are pe suflet, eu eram acolo s-o ascult. Zicea că atunci cînd te-ai întors nu mai aveai aceeaşi strălucire în privire şi nu dansai deloc.

Ochii ei sclipeau şi îşi puse mîinile sub bărbie. Afară se putea auzi vîntul. Sam stătea lîngă ea.

Ea şi-a ales cu grijă cuvintele ce avea să le spună.

– Da, atunci cînd am mers în Europa, eram o fată ce terminase colegiul. Dar acolo m-am maturizat. Şi-a aplecat capul într-o parte şi s-a uitat la el. Asta se întîmplă, Sam. Oamenii cresc. Uneori mai lent, alteori, mai repede.

Ochii lui exprimau mai multe întrebări. Ea în schimb zîmbi şi apoi continuă:

– Mi-am făcut prosteşte de cap în Europa. Am întîlnit un om entuziast care era în stare să apuce lumea de coadă. Era încîntător, iubitor, un om ale cărui visuri nu se terminau niciodată. Am împărţit apartamentul lui şi am trăit viaţa ca nişte visători, dar într-o zi totul s-a terminat. Nu-l condamn. A avut grijă de mine, în felul lui, dar eu tot timpul am ştiut asta. Mi-a lăsat apartamentul lui, chiria plătită în avans pe şase luni, şi mi-a lăsat chiar şi *Fiat*-ul lui. Ne-am luat rămas-bun în felul în care hotărîserăm: fericiţi, gîndindu-ne la timpul minunat pe care l-am petrecut împreună. Erau amintirile noastre. Prima iubire din viaţă.

Vocea îi scăzu în intensitate. Bău puţin din cafea. Cînd începu să vorbească din nou, vocea ei era mult mai distantă.

– Şi a fost pentru tine la fel de uşor cum a fost şi pentru el?

Ea îşi clătină capul:

– Nu, m-am supraestimat. Pînă la urmă n-a fost chiar uşor. Dar din cauza lui, chestiile de genul ăsta – relaţiile – au avut urmări. Acest lucru n-a fost uşor pentru mine.

Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze şi să alunge tristeţea din ochii ei. Ar fi vrut să alunge visele din trecutul ei, vise ce o răneau. Ar fi vrut să facă în aşa fel ca totul să fie mult mai bine. Dar ştia că nu poate. Brittany trebuia să-şi revină, să renunţe la tristeţe, dar în felul ei. Privirea ei spunea că este mai mult decît atît.

Ea se întoarse şi îi zîmbi lui Sam. Era un zîmbet forţat.

– M-ai păcălit din nou. Ştii că nu-mi place să vorbesc despre mine.

– Poate ar trebui să vorbeşti despre tine, dar mai des, spuse el. Uneori demonii sînt uitaţi şi alungaţi prin vorbe.

– Nu demoni, Sam. Să nu mai spui nimic. Cu excepţia... Oh, Doamne, Sam, priveşte!

Îşi lăsă jos ceaşca de cafea şi-şi îndreptă privirea spre geam. Întunericul de afară era străbătut de dansul fulgilor de nea.

El zîmbi calm.

– Prima zăpadă. Se spune că poartă noroc.

Brittany se ridică de pe canapea şi se îndreptă

spre fereastră.

– Trebuie să conduci pe această... Ce vrei să spui, prin „noroc?"

– Dacă cineva se află în compania unei femei frumoase, atunci cînd cade prima zăpadă, acea persoană are un an plin de bucurii. El era chiar lîngă ea, ţinînd mîna pe umărul ei şi privind dansul fulgilor de nea.

– Am o presimţire, Sam. Dar sper că ai noroc în drumul tău spre casă.

Dintr-o dată ea îşi dădu seama că nu voia ca el să plece. Dintr-o dată nu mai dorea liniştea în care putea medita. Dar ea ştia că nu-i poate cere lui să rămînă.

– Oh, Sam, îmi pare rău. Dacă nu vorbeam eu atît de mult, tu ai fi fost plecat.

– Nici o şansă. O mîngîia pe urechi şi privea în întuneric. Ea se deschisese puţin, ca un boboc în floare. Şi el ştia că poate forţa acest boboc să devină floare.

Dar mereu exista un început...

– Brittany. O întoarse uşor spre el. Cred că este mai bine să plec. Ştiu că ai venit aici să fii doar tu cu gîndurile tale.

Ea îl privea. Nu spunea nimic.

Sam zîmbi, se îndreptă spre canapea şi-şi strînse dosarele.

– Apreciez ceea ce ai făcut.

– Să-ţi fac puţină cafea să iei cu tine? întrebă ea făcînd un pas spre el.

– Nu, spuse el. Este de-ajuns un sărut la plecare. Se spune că aduce noroc.

Rîzînd, ea se apropie de el. Îl sărută pe buze, apoi se îndepărtă repede.

– Să conduci atent, Sam. Înăuntrul ei o voce o făcea să se gîndească la ce s-ar putea întîmpla. Este întuneric, ninge... Se uită pe fereastră. Oh, Sam.

– Da, Brittany? El avea o mînă deja pe clanţă.

– Nu poţi pleca, spuse ea repede.

Sam îi studia figura. Concentrare... dorinţă... frică. Îi cerea să stea.

– Totul va fi bine.

– Dar eu aş fi îngrijorată toată noaptea. Şi nu ai cum să mă anunţi dacă ajungi bine.

Era lîngă el şi ţinea o mînă pe braţul lui.

– Eşti sigură?

– Sînt sigură. Sus sînt patru dormitoare libere. Şi pînă la urmă, în mod sigur, sîntem adulţi.

– Da.

Îşi scoase jacheta şi o lăsă pe spătarul scaunului.

– Nu numai aceasta, dar este vorba şi despre onoare.

Îşi scoase portofelul şi luă din el o carte de vizită.

– Uite, poţi să pui asta sub perna ta.

Ea luă cartea şi se uită atentă la ea, apoi izbucni în rîs.

– Sam Lawrence, un vultur cercetaş?

– Da, doamnă. La ordinele dumneavoastră.

El salută, apoi o luă de umeri şi o învîrti prin cameră.

– Dar înainte de toate, doamnă, mor de foame. Condu-mă în bucătărie şi o să-ţi pregătesc un meniu la care mulţi visează.

– Găteşte un vultur?

– Şi un băiat de altar, dar nu aveam cărţi de vizită pentru aşa ceva. Ea se uită spre el.

– Doamne...

– Şi sînt multe de făcut, dragostea mea. Să lăsăm meniul şi să ne căsătorim. Şi să ningă, să ningă, să ningă.

Brittany îl urmă în bucătărie. Simţea fericirea în fiecare părticică a trupului ei.

Capitolul 8

– Oh, Sam, murmură Brittany în timp ce se îndrepta spre frigider. Nu, nu spune asta. Nu e nici un fel de hrană. El şi cu Dunkin erau în spatele ei, aproape de ea.

– Am luat nişte legume cînd am venit şi, după ce am fost în pădure, am mers şi la magazin.

Ea deschise uşa şi se uită la rafturile din frigider.

– Dar tu ai adormit.

Ea aprobă uşor din cap. El se mişcă şi se uită în frigider, peste umărul ei, bărbia atingîndu-i umărul ei. Făcu un mic inventar.

– Hmmm. Bine, nu-ţi face griji, Brittany. Nu degeaba mi se spune Sam improvizatorul.

Se uită din nou în frigider.

– O.K. Bine. Da, este chiar plăcut. Perfect!

Ea îl privea în timp ce el scotea cele necesare din frigider şi le punea pe masă. În timp ce el începuse să cureţe o ceapă, Brittany îşi spunea că acesta era singurul motiv pentru care era bine că rămăsese. Şi era plăcut să ai un bărbat în casă. Ceea ce o făcea să se simtă bine era faptul că-l avea pe Sam Lawrence în casă.

Sam termină de curăţat ceapa, cîteva ciuperci, o jumătate de roşie, ardei gras şi rase puţină brînză. O putea simţi pe Brittany relaxîndu-se şi acest lucru îi făcea o plăcere enormă. Voia s-o facă să înţeleagă că nu există lucru pe pămînt care s-o rănească. Putea zări în ochii ei tristeţea, amărăciunea... orice.

– O.K., Brittany. Avem aici superomleta lui Samson.

– Samson! Ea zîmbi cu satisfacţie.

Sam sparse ouăle într-un castron.

– Sigur, *Biblia* ne învaţă lucruri bune.

– Da, asta-i bine de ştiut. Cîteodată lucrurile pot să-ţi scape din mînă. Tot ce-mi trebuie este o foarfecă să tai...

În timp ce amesteca omleta, privirea lui se îndreptă spre părul ei. Avea un păr frumos, era minunat să te joci cu el. El începu să pună şi

celelalte ingrediente.

– Nu, acesta era Samson, dar eu sînt diferit. Ea se uită la el şi zîmbi.

– Tot ceea ce ştiu am descoperit în locuri ascunse. Dar tu eşti binevenită să le vezi, de cîte ori vrei, Brittany.

Ea zîmbi.

– Omleta miroase bine. Luă o sticlă de vin şi puse două pahare pe masă.

– Dragă Brittany, aceasta este o omletă magică şi nu se poate caracterizează printr-un simplu adjectiv. Te va face să uiţi de toate grijile tale.

Sam tăie omleta în două şi puse o jumătate pe o altă farfurie.

– Am făcut cea mai bună omletă din partea de est a regiunii Rockies. Tăcu un moment.

– La naiba, poate şi din vest.

– Cîtă modestie, domnule Lawrence!

El rîse la remarca ei. Îi puse farfuria pe o tavă.

– Voi ignora ceea ce ai spus. Acum, dragă Brittany, putem să ne întoarcem la şemineu şi să savurăm aceste delicatese? Peste cîteva minute amîndoi stăteau confortabil aşezaţi în faţa flăcărilor jucăuşe, cu spatele sprijinit de perne şi cu farfuriile alături.

Sam o privea cu atenţie în timp ce ea gustă puţin din omletă.

– Şi cum ţi se pare?

– Ai avut perfectă dreptate.

Ea îşi şterse o urmă de ou.

– Cea mai bună din est şi din vest.

El zîmbi.

– Acum sînt sigur că aşa este. Sam îi mîngîie uşor palma. Ea îl privea şi după un timp îşi trase mîna şi căută paharul cu vin. Luă o înghiţitură.

– Ştii, Sam, avem un cîine la Petpals, care seamănă puţin cu tine. El rîse cu poftă.

– Găteşte?

– Nu, cerşeşte... atenţie. Şi de obicei eu îi arunc pantofi.

– Pantofi... şosete... orice, spuse el.

– Eşti imposibil.

Ea îşi termină omleta, puse farfuria jos şi îşi aşeză mîinile pe genunchi.

– Imposibil sau nu, încă mă bucur că ai rămas. El mai turnă vin şi împinse paharul în faţa ei.

– Pentru cine a rămas...

Privirile lor se întîlniră.

– Pentru cine a rămas... repetă şi ea încet.

Ea se uită la sticla aproape goală şi îşi puse o mînă pe obraz.

– Sam, încerci să mă îmbeţi? întrebă ea.

El îşi scutură capul şi privi spre lumina flăcărilor.

– Vultur cercetaş, îţi aminteşti?

– Fratele meu Gordie a fost vultur cercetaş şi la ceremonia de premiere, unul dintre colegii lui a încercat să mă ameţească.

– Şi a reuşit?

Ea rîse.

– Nu.

El turnă în pahare restul de vin.

– Sună ca şi cum tu întotdeauna poţi să ai grijă de tine, Brittany.

– În cea mai mare parte a timpului, aşa este.

Privirea i se umbri, dar numai pentru cîteva clipe.

– Brittany?

El se apropie de ea şi-i cuprinse umerii cu braţul.

– Ce se întîmplă?

– Nimic, sînt bine, poate puţin distrată. Ea îşi lăsă capul pe spate şi-l sprijini de braţul lui. Totul este bine. Stătu în această poziţie mult timp. Sam se gîndi că a adormit. Se gîndi că un înger a adormit în braţele lui. Îi mîngîia uşor părul. Iar ea se simţea bine. Cînd el şi-a mişcat mîna, părul ei i-a atins obrazul. Sam i-a simţit mirosul minunat. Era moale şi minunat. Era delicat şi senzual... Deci... Trupul lui era puţin tensionat.

– Brittany, trezeşte-te. O mişcă puţin.

– Sam!

Ea deschise repede ochii.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Cred că trebuie să ieşim puţin. Dacă nu făcea acest lucru, el ar fi putut să-şi ardă dovada de vultur cercetaş.

– Afară? Era puţin nebun, se gîndi ea. De fapt ea nu adormise. Încerca să-i simtă doar mirosul lui Sam.

– Da, afară.

El era deja în picioare.

– Norocul nu este realizabil, dacă nu atingi zăpada. Vino. Se îndreptară spre uşă. Ea îşi puse jacheta şi pantofii, şi ieşi după el.

Poate că nu-i înţelegea ea pe bărbaţi.

– Ah! Sam îşi ridică faţa şi lăsă fulgii de zăpadă să-i atingă obrajii. Minunat!

– Şi înăuntru era minunat, spuse ea.

– Aerul este atît de bun! El respiră adînc, aerul rece umplîndu-i plămînii. O îmbrăţişă pe Brittany.

Brittany zîmbi.

Zăpada acoperise pinii şi stîlpii gardului. Grădina era acoperită cu o mantie albă. Era frumos... o noapte frumoasă în care ningea şi un bărbat minunat stătea aproape de ea.

Brittany simţea aerul rece. Dintr-o dată mintea i se limpezi şi senzaţia de vis şi ceaţă îi dispăru.

Dar nu şi sentimentul de fericire totală pe care-l simţea. Sam stătea alături de ea. El transformase o noapte în ceva minunat. Brittany refuză să lase sufletul său rece să distrugă o noapte minunată.

– În mijlocul iernii, fulgii de zăpadă zboară şi totul este minunat, spuse ea privind în depărtare spre pădurea întunecată.

– Cît de sus zboară?

– Pînă aici.

Ea ridică o mînă şi o puse în vîrful capului său, degetele ei atingînd fulgii de zăpadă ce se aşezaseră pe părul lui. Brittany rîdea şi se chinuia să prindă fulgii de zăpadă. Aşa făcea cînd era copil.

– Îţi pui o dorinţă?

El se uită la ea.

– Cred că norocul vine şi singur acum. Nu-i neapărată nevoie să- ţi doreşti ceva. Cu vîrful unui deget, el a atins un fulg de nea ce se aşezase pe nasul ei. Apoi a sărutat-o.

Ochii ei erau deschişi, dar aveau o licărire aparte. Teama dispăruse şi lăsase în urmă o căldură plăcută. Pentru un minut a fost linişte.

– Brittany, încetează să mă mai priveşti în felul acesta, spuse el rostind cuvintele puţin cu dificultate.

Cînd şi-a mişcat capul, fulgii de nea au căzut de pe părul ei asemenea pulberilor din basm.

– Nu pot, spuse ea simplu.

– Eu nu mă pot concentra.

– Am căutat mult timp un motiv, Sam. Vocea ei tremura. Braţul lui era în jurul umărului ei, apăsînd-o cu degetele.

– Mă înnebuneşti...

– Sărută-mă, Sam.

– Da, şopti el, sărutîndu-i dulce buzele.

Ea îi răspunse în acelaşi fel, buzele ei lipindu-se de ale lui. Au făcut o mică pauză pentru a respira aerul rece, apoi au reluat din nou acel sărut dulce.

Brittany îi cuprinse gîtul lui Sam cu mîinile, lipindu-şi corpul de trupul lui.

O singură noapte, dar o noapte minunată.

– Sam, putem să intrăm? Şi nu-ţi face griji în legătură cu protecţia mea. Am crescut.

Cuvintele erau rostite uşor, dar Sam nu lăsă nici unul dintre ele să-i scape. Se uită la ea. Îşi desprinsese mîinile de pe gîtul lui. Îi căuta mîna lui Sam ca şi cum ar fi vrut să-l conducă ea înăuntru, în casă.

Au intrat, şi-au lăsat jachetele şi s-au aşezat din nou în faţa focului. Era din nou cald.

– Această zăpadă o să ne aducă noroc, spuse el.

Ea îşi luă paharul cu vin şi-l ridică în faţa lui.

Amîndoi au băut liniştiţi. Dorinţa se putea citi în ochii lor. Brittany simţea ceva ciudat pentru acest bărbat care avea atîta grijă de ea. Ea lăsă jos paharul şi-l privi pe Sam. Văzu lumina din ochii lui.

– Te vezi în ochii mei? întrebă el.

Ea aprobă dînd uşor din cap.

– Şi cum arăţi?

– Ca un cer înstelat.

Sam o îmbrăţişă.

– Aşa mă faci tu să mă simt, Brittany, dar puţin pierdut în acest sentiment.

Ea zîmbi şi se uită la dansul flăcărilor din şemineu. Căldura flăcărilor părea că se mutase în ea, arzîndu-i fiecare bucăţică a corpului.

– Şi eu sînt pierdută, Sam. Nu intenţionez ca şi tu să te simţi aşa. Totul în mine este ca un incendiu în pădure, scăpat de sub control. Îi atinse uşor obrazul. Sam îi mîngîia braţele, bărbia lui atingîndu-i lui Brittany obrazul.

– Ai observat vreodată cît de senzuale sînt flăcările, Brittany? Ele dansează şi se unduiesc uşor...

În timp ce ea încerca să-şi controleze bătăile inimii, se uită şi observă, că flăcările semănau cu nişte dansatori. Şi era un dans minunat dansul pe care-l dansau. Culorile se schimbau asemeni senzaţiilor pe care le simţea Brittany. Simţea o căldură

puternică, apoi starea aceea febrilă o cucerea din nou, ca în cele din urmă să simtă o dorinţă puternică şi necontrolabilă. Simţea că inima lui este în jurul ei, undeva, aproape de ea. Se uită din nou la trupul lui. Aceaşi undă de sentimente o cuprinse din nou. Putea simţi căldura inimii lui presînd asupra spatelui ei, îi putea simţi bătăile puternice ale inimii lui.

Savura această căldură prin care fiecare por al pielii ei. Corpul îi era stăpînit în întregime de senzaţii ciudate, dar puternice. Sam era în spatele ei. Sesizase şi el starea ei, dorinţa.

Cu greu se mai putea controla. Mîna lui alunecă pe trupul ei. Era cald şi mătăsos.

– Se face cald, murmură ea.

El o sărută pe gît.

– Uite, asta o să te ajute. Îi descheie nasturii cămăşii. Mîna lui îi masa uşor pielea. Sam se uita la curbele sînilor ei. Erau minunaţi, asemenea unor trandafiri aşezaţi în palmele lui. Visase la aşa ceva. S-o ţină în braţe.

În realitate, Brittany era mult mai frumoasă decît orice nălucă din visele lui.

– Oh, Brittany, eşti încîntătoare.

La fel de graţios ca dansul flăcărilor, el se aşezã în faţa ei şi o trase în jos pe podea. Îi scoase cămaşa şi sutienul.

– Focul te va încălzi, îi şopti el la ureche.

– Îmi placi foarte mult, murmură ea.

Era acolo, jumătate goală, şi nu simţi nici un fel de teamă, cînd el îi atinse sînii. Se simţea fericită cu acest bărbat. Sam o privea insistent.

El îşi scoase cămaşa şi o lăsă pe canapea. Privirea lui Brittany se opri asupra pieptului lui. Era acelaşi Sam pe care-l văzuse ea în visele ei. Dar acum era aici, în realitate. El îi atingea curbele trupului.

– Oh, Sam, murmură ea; eşti atît de frumos.

– Noi sîntem frumoşi, Brittany. Împreună.

– Visez, Sam. Mă simt ca şi cum aş fi pe altă lume.

– Omleta este de vină, Brittany. Nu mă aşteptam să aibă un asemenea efect. Rîsul lui parcă îi atingea inima lui Brittany. Eu... aş putea... aş putea repeta reţeta.

– Poate mai şi improvizezi.

Degetele lui îi mîngîiau sînii şi apoi tot corpul.

– Eşti aşa de frumoasă, frumoasa mea Brittany... eşti încîntătoare. Sam îi atinse ochii cu buzele. Întîi unul... apoi şi pe celălalt, gustîndu-le dulceaţa.

– Oh, Sam, gemu ea. Mîinile lui Brittany îl mîngîiau pe Sam. Dintr-o dată ea simţi buzele lui alunecînd uşor în jos. Ştia că se află în paradis şi

nu voia niciodată să mai plece de acolo.

Mîna lui Sam îi mîngîia tot trupul. Pentru o clipă îi atinse blugii, apoi îi desfăcu fermoarul. Sam o simţea pe Brittany, ştia exact cum se simte şi prin ce trece.

Brittany simţea căldura ce-i cuprinsese corpul. Suspină uşor şi ochii i se umplură de lacrimi. El observă şi se opri.

– Brittany?

Brittany îşi întoarse capul şi o lacrimă îi alunecă pe gît.

– Oh, Sam, te doresc aşa de mult.

– Eşti sigură, Brittany?

– Este unul dintre puţinele lucruri din viaţa mea de care sînt sigură.

Sam zîmbi în timp ce mîinile lui pătrunseseră în blugii ei. Uşor, palmele lui ajunseră între picioarele ei.

– Acolo...

El îşi plimbă privirea pe tot corpul ei. Nu mai putea vorbi. Era într-adevăr frumoasă. Aproape perfectă.

Respiră adînc şi o trase pe Brittany deasupra lui. Plăcerea de a o şti pe Brittany împreună cu el devenise aproape o nevoie. De data aceasta nu era egoist ca alte dăţi. Brittany era mult prea importantă, prea specială, aproape o parte din el.

Sam îşi trecu uşor mîna între pulpele ei. Locul era mătăsos şi umed. Îşi mişcă degetele senzual.

– Oh, Sam... Brittany închise ochii. Atingerea ta este la fel de magică precum omleta.

– Eşti singura pe care o ating atît de magic. Mîna lui se ridică pe şolduri, apoi alunecă din nou în jos.

– Oh, Sam, te iubesc! Braţele ei erau în jurul gîtului lui. Simţea dragostea şi acea căldură ce-i explora interiorul. Va simţi asta multe zile de acum încolo. Nimeni nu s-ar fi gîndit la aşa ceva. Sam o iubea şi de acum înainte nimic nu mai era secret.

– Te iubesc, Brittany, şopti el. Trupul lui îi atingea pielea. Buzele lui şi pielea ei parcă se uniseră într-un joc plăcut. Sam îi săruta fiecare părticică a trupului.

Înainte să-şi piardă controlul, Sam se îndepărtă puţin de ea.

– Oh, Brittany Ellsbeth Winters, în mod sigur ştii să săruţi bine.

– Sam, te doresc.

Lumina flăcărilor dădea ochilor ei o strălucire aparte. Şi pentru prima oară de cînd o cunoscuse, lui Sam nu-i era teamă s-o privească fix în ochi. Nu-i mai era teamă de magia ochilor ei.

Brittany îl cuprinse pe după umeri, apoi mîinile i-au alunecat spre pieptul lui. Voia cu disperare

să-i atingă fiecare bucăţică a corpului şi să-l păstreze în memorie. Abdomenul lui era puternic. Îl voia mai aproape, mai aproape, pînă cînd nu mai era nimic între ei ca să-i poată despărţi, nimic care să-l separe de ea.

Sam explora corpul lui Brittany cu mîinile. Se mişca în ritmul mişcărilor ei. O dorea mai mult decît orice altceva pe lume.

– Brittany, fii a mea. Vreau să te iubesc. Brittany îi răspundea cu săruturi dulci, care-l apropiau şi mai mult de ea. N-o mai putea abandona. Se mişcau în acelaşi ritm şi simţeau o plăcere imensă. Amîndoi erau într-o lume ce nu era decît a lor.

Patul era asemenea unui nor. Brittany puse o mînă pe spătarul patului şi zîmbi. Sam o privea, observîndu-i fiecare mişcare, fiecare expresie ce se perinda pe faţa ei. O găsea pe Brittany fascinantă. Oare ea realiza că este în pat? Adormise alături de el în faţa focului. După un timp, focul se stinsese. Sam o luase în braţe şi o aşezase în pat. Nu văzuse dormitoarele pînă atunci. Nu ştia dacă are acest drept, dar, oricum, nu mai conta. La

capătul holului se afla o cameră mare şi aerisită. Totul părea că este în regulă. El şi Brittany se simţeau excelent acolo. La acea oră era singurul lucru care mai conta.

Dimineaţa următoare a fost cea mai minunată din viaţa lui. Lumina zorilor i-a găsit împreună.

– O faci din nou, murmură o voce.

– Ce anume, dragostea mea? Se aplecă s-o audă mai bine. Pleoapele lui Brittany nu se mişcau.

– Mă priveşti, Sam. Mă priveşti în timp ce dorm.

– Oh!... O sărută. Şi să ştii că descopăr lucruri minunate pe care nu le observasem pînă acum.

– Da? Îşi mişcă uşor ochii.

– Respiri uşor şi zîmbeşti mult. Ea tremură.

– Da?

– Da. Sam zîmbi în timp ce mîinile lui continuau s-o mîngîie senzual. Şi să ştii că descopăr lucruri minunate pe care nu le observasem pînă acum.

– Şi ce altceva mai fac, Sam?

– Lucruri ca acesta... Îi luă o mînă şi o puse pe pieptul lui. O mişcă uşor prin rotaţii circulare.

Acum se trezise. Zîmbi uşor.

– Nu fac...

Sam aprobă. Îi cucerise din nou inima lui Brittany, tot prin acelaşi zîmbet cuceritor.

– Apoi eu fac asta. O dezveli şi-i cuprinse sînii. Şi asta. O sărută cu pasiune. O dorea. O iubea.

– Oh, Sam. Brittany îl privea cu interes. Ai intrat în viaţa mea atunci cînd nu căutam aşa ceva. Şi acum eşti aici. Nici nu prea ştiu ce să fac cu tine.

– Iubeşte-mă, spuse el repede.

Şi l-a iubit.

Capitolul 9

Zăpada acoperise toată valea. Cînd Brittany a deschis ochii, cîteva ore mai tîrziu, singurele zgomote ce se auzeau în cameră erau provocate de vîntul ce făcea pinii să foşnească şi de paşii uşori ce urcau pe scări. Sam îşi scoase capul de după un colţ.

– Bună dimineaţa, frumoaso! El intră în cameră avînd în mînă o tavă. Ceea ce era pe tavă răspundea cea mai delicioasă aromă pe care Brittany o mirosise vreodată.

– Sam...

Brittany se lăsă din nou în pat şi mirosi uşor perna. Sam plecase din visul ei, pregătise dejunul şi acum se întorsese din nou în cameră surîzînd.

Ea se asigură că nu este un vis tot ceea ce se întîmplă.

Nu, el era încă acolo. Era fiecare părticică din el. Nu purta nimic altceva decît blugii. Se uită în ochii lui. El o studie cum se uită la el.

– Sam, tu eşti, spuse ea în cele din urmă, cuvintele pierzîndu-se în aer.

– Aşteptai, probabil, majordomul? Se încruntă şi luă o poziţie sobră, scoţîndu-şi pieptul înainte.

Rîsul ei puţin adormit umplu camera.

– Nu, dar am crezut că este un vis minunat şi cînd mă voi trezi nu vor mai fi decît dulcile amintri.

Sam lăsă tava pe o măsuţă şi se aşeză lîngă ea.

– Pare a fi o amintire? Se aplecă şi o sărută pe umăr; ea îşi mişcă puţin capul şi îşi simţi sînii atinşi.

– Sau asta?

Se aplecă din nou, îi sărută ochii şi apoi o sărută prelung pe buze. Nu se mai sătura de ea, de mirosul pielii şi de sentimentul pe care-l avea atunci cînd o atingea. Îşi amintea rîsul ei senzual în timp ce făceau dragoste, modul în care ea îl atingea şi-l iubea.

– Nu cred că vreun vis sau altă fantezie se pot compara cu noi, dragă Brittany.

Ea îşi mişcă o mînă, îi atinse pieptul, apoi se

uită în ochii lui.

– Nu, nu cred, Sam.

El tăcu o clipă, gîndindu-se la dorinţa de a o iubi din nou.

– Ce ai pe tavă? întrebă ea.

– Micul dejun, dragostea mea. El zîmbi şi aşează tava pe marginea patului.

– Sam, spuse ea încet, în frigider nu era destulă mîncare, nici măcar o ceaşcă de cafea, cum ai umplut tava?

– Eşti o femeie receptivă. Acesta este unul dintre multele lucruri care-mi plac la tine.

O sărută în creştetul capului, apoi se aşează lîngă ea.

– De unde?

Înlătură şervetul ce acoperea un coş cu croasante proaspete ce miroseau minunat. Erau umplute cu cremă acrişoară şi cu căpşuni.

– Oh, Sam...

– Am consumat creditul, dar nu pe tot, spuse el. Brutăria *Kendrick's* a pregătit croasantele. Domnul Jackson deschide primul magazinul, aşa că am putut face şi alte cumpărături. Restul este simplă magie.

Brittany luă o ceaşcă de cafea.

– Ai fost în oraş?

El aprobă din cap.

– Dar era prea devreme să-l sun pe Gary, aşa că amîndoi trebuie să ne întoarcem mai tîrziu să-i telefonăm, aşa cum am stabilit în Evergreen.

– Sam... Ea se uită la deliciosul mic dejun. Ştii că eşti pur şi simplu minunat?

Sam o privi. Simţea nişte sentimente noi, dar puternice. Erau mai clare decît orice joc ar fi jucat.

După ce au mîncat şi s-au îmbrăcat erau gata să găsească un telefon.

– În pădure este un han vechi, spuse Brittany. Este mai aproape decît oraşul şi va fi o plimbare agreabilă.

Plecară împreună spre pădure.

Era linişte şi totul acoperit de un praf fin de zăpadă. Aerul era rece, dar soarele strălucea. Brittany nu-şi putea controla zîmbetul ce se ivi pe faţa ei. Nu era nici o provocare. Deci despre aşa ceva spun cîntecele, vorbesc filmele şi scriu cărţile. Era măreţ!

– Este o zi minunată. Ce spui, domnule Lawrence?

El o privi în ochi şi o strînse lîngă el.

– Decît să te uiţi la mine, mai bine te-ai uita pe unde mergi, altfel nu mai ieşim în pădure.

– Hmm.

Brittany se uită la frunzele de pe jos, apoi la el şi-şi scutură capul.

– Nu, cred că este prea ud aici.

Sam rîse cu poftă.

– Brittany Ellsbeth Winters, mă uimeşti!

– Ai găsit vreun demon în mine? întrebă ea.

– Un înger, o corectă el uşor. Un suflet senzual, care mai mult ca sigur că vine direct din rai.

Îşi continuară drumul zîmbind şi respirînd aerul rece, dar curat. Brittany realiză că se simte minunat alături de el. Totul era mult mai perfect decît oricare alta din părţile jocului lui.

– Această pădure este o parte din propietatea ta? întrebă Sam.

– Da, pămîntul a fost al bunicului meu. Include şi hanul la care vom merge. Dar tata a vîndut această parte, cu mulţi ani în urmă.

Au continuat să meargă. După un timp Brittany îi simţi şoldul lui Sam apropiat de ea. Îşi puse o mînă pe pieptul lui şi-l strînse în braţe, aproape de ea. Nici un cuvînt nu putea să exprime fericirea ei. Observă că şi Sam este fericit. O săruta pe păr şi o ţinea aproape de el.

– Îţi este frig? o întrebă el la un moment dat.

– Nu.

Nici un moment nu-i fusese frig. Căldura dată de Sam i-ar fi ajuns o viaţă întreagă.

– Miroase puţin, Sam. Miroase aceşti copaci. Nu sînt minunaţi? E parfumul copilăriei şi al adolescenţei mele. Fiecare anotimp are farmecul lui. Deliciile primăverii şi căderea frunzelor toamna.

– Dar nimic nu are mai mult farmec ca tine. O sărută pe gît. Ai dreptate, Brittany, este un loc minunat.

– Aşteaptă să vezi hanul. Ştiu că o să-ţi placă la nebunie.

Îl plăcea să împartă acele lucruri cu Sam. Se uita în jur şi se întreba dacă ar fi părut totul la fel în cazul în care ar fi fost singură. Nu era un gînd prea bun pentru o zi ca aceea, aşa că renunţă repede la el. S-au îndreptat spre poteca ce ducea la han.

Era o altă lume? Visa? Era viitorul?

Sam o îmbrăţişă şi o sărută dulce.

– Este o lume de basm, murmură el. Aş vrea să existe pentru totdeauna această lume.

Ea zîmbi şi observă că ochii lui Sam erau plini de fericire. I-ar fi plăcut ca vorbele lui să se împlinească.

În depărtare se zărea hanul. Era ca într-o fotografie perfect executată.

– Ştii, Brittany, am fost în foarte multe locuri. Tu mă introduci într-o lume ce are o frumuseţe aparte. O frumuseţe pe care cu greu ţi-o poţi imagina.

– Poate că eşti pregătit pentru genul acesta de

frumuseţe. Ceva doar simplu şi natural.

– Sau poate totul este din cauza ta.

– Poate...

Ea rîse din nou, apoi zise:

– Bunicul meu spunea că hanul arată ca o tavernăi. Asta îl face să fie mai popular decît magazinul general.

Sam zîmbi.

– Vrei să-mi spun părerea? Au nevoie de ceva ca să-l încălzească? Ştiu un aranjament perfect.

Privirea lui se îndreptă spre un alt loc.

– Ce este acolo?

– Acolo am învăţat să patinez.

El rîse.

– Poate o să încerci odată.

Era ca o promisiune vagă. Poate... odată.

– Ştii, Sam, spuse ea în timp ce făcea primii paşi pe treptele hanului, cîteodată cred că iubesc acest loc pentru că aici totul este nereal. Este prea bine realizat.

– Vrei să spui că ar fi ca o evadare?

Ea dădu din cap.

– Cred că ai dreptate, spuse Sam. Uneori evadările nu sînt chiar rele. Atîta timp cît ne întoarcem la viaţa reală totul este O.K. Aşa văd eu lucrurile.

Brittany se întreba dacă acest sfîrşit de săptămînă fusese o evadare. Apoi se vor întoarce la

viaţa reală? Se gîndea că, orice s-ar întîmpla, niciodată nu va mai putea trăi aşa. Puţin îi păsa de restul. Nu conta de ce.

Brittany îl lăsă singur pe Sam, ca să-şi caute cei doi prieteni care îngrijeau hanul, pe Ida şi pe Jack Plunkett.

Sam îi dicta prin telefon lui Gary ultimele corecturi pe care le făcuse împreună cu Brittany. Apoi se uită în jur. Fusese în Europa. Locuise în cele mai mari şi mai luxoase hoteluri, dar nimic nu era ca acest loc. Nu i se mai părea un simplu joc. Nici măcar amuzant. Gîndurile lui Sam au fost tulburate de o femeie cu ochi albaştri care a intrat în cameră.

– Aici erai? Eu sînt Ida Plunkett, iar tu trebuie să fii Sam, cel care a adus strălucirea în ochii lui Brittany. Sînt fericită că te-am putut cunoaşte. El dădu mîna cu ea şi-i răspunse printr-un zîmbet. N-am mai văzut-o pe Brittany în ultimul timp, zise Ida. Niciodată nu a mai venit aici cu un prieten. Aşa că ne face plăcere. Hai, vino!

Îl luă pe Sam de braţ şi trecură printr-un hol lung. Ajunseră în bucătărie unde i-au întîmpinat mai multe voci vesele.

– Bună, Sam, vino!

Brittany era aşezată la o masă rotundă de stejar şi ţinea pe genunchi un copil cu părul buclat.

– Vino să-i cunoşti pe nepoţii lui Ida şi Jack. Erau cinci puşti. Sam luă un scaun şi se aşeză lîngă Brittany.

– E dinastie adorabilă, spuse Sam zîmbind.

– Locuiesc în Evergreen, dar cea mai mare parte a timpului o petrec aici.

Totul era minunat. Era o atmosferă încărcată, dar plăcută. Aproape perfect. Ida şi Brittany au încercat să-şi amintească puţin de trecut. După o clipă de tăcere Ida spuse calmă:

– Ei, bine, dragă, tatăl tău a petrecut cîteva clipe minunate împreună cu noi. Întotdeauna vei găsi aici o cameră pregătită care te aşteaptă. Mai bine te-ai uita puţin pe descrierea pe care noi am făcut-o înainte să pleci tu. Poate ţi-o arăt acum...

– Oh, oh. Va trebui să aştepte. Cred că Missy are mai multă nevoie de mine.

Henry strîmbă din nas.

– Missy este singura ei preferată, spuse Pap. Ceilalţi puşti rîseră în timp ce Ida scotea nişte hîrtii dintr-un dosar.

– Nu te deranjează, nu, dragă?

Sam o luă în braţe şi pe Missy. Îi strînse trupul ei mic în braţele lui mari.

– Întoarce-te la mine, frumoaso! Zîmbi spre copil.

– Sam, îl certă uşor Brittany.

– Hei tu uită-te acolo cu Ida. Şi nu mai proceda aşa. Pentru copii eşti un exemplu rău. Vino, o să-ţi arăt eu ceea ce trebuie.

Copiii au început să rîdă. Sam îşi schimonosea figura şi se uita în direcţia puştilor.

Ida continuă descrierea casei.

– Totul este în regulă, Ida, spuse Brittany în timp ce se uita la copiii adunaţi lîngă genunchii lui Sam.

– Nu-ţi face griji, zise Ida, Jack va avea grijă de tot. Totul va fi ca şi pînă acum.

Brittany îşi îndreptă atenţia spre Jack.

– Ştiu că aşa va fi. Mulţumesc.

Ida simţea că într-adevăr Brittany Ellsbeth era îndrăgostită.

– Ida, mai bine noi am pleca, spuse Brittany. Mai aveam cîteva lucruri de aranjat la cabană şi vrem să ajungem şi în oraş în seara asta.

Ida căută nişte şerveţele.

– Nu plecaţi fără biscuiţi şi nişte miere.

– Oh, Ida, zîmbi Brittany. Nu-ţi face probleme...

– Vorbeşte pentru tine, domnişoară Winters. Sam o sărută pe Missy pe frunte. Eu unul voi conduce mai bine dacă o să am alături biscuiţii făcuţi de Ida.

– Şi tu, poţi să-i împarţi cu el, spuse Ida zîmbind.

Îşi luară la revedere. Se făcură promisiuni că vor reveni. Brittany se uită la Sam.

– Încep să cred că ai o echipă întregă de copii şi că nu vrei să spui.

– Vrei adevărul?

– Sam, vreau să aud adevărul.

Sam o luă de gît şi o strînse aproape de el.

– Sam!

– Gata, îţi spun... Am petrecut ceva timp împreună cu nişte prieteni francezi. Era într-o primăvară cînd trebuia să realizez un articol pentru o revistă.

– Scrii?

– Eh, dragostea mea, mă întrerupi. Prietena mea Simone născuse doi gemeni, Anthony Samson Boullier şi sora lui, Nicole.

– Samson?

– Este un puşti bine făcut, iar Nicole era încîntătoare. Poate o să-i cunoşti într-o zi. Eu stăteam tot timpul acasă pentru că scriam. Treptat, m-am transformat pentru ei în unchiul Nouvou.

– Sam... murmură ea.

– Îmi place felul în care-mi rosteşti numele, domnişoară Winters.

Sam zîmbi, apoi continuă:

– Am petrecut grozav, alături de aceşti copii. M-a durut atunci cînd a trebuit să plec.

– Ei bine, spuse Brittany, am reţinut ideea în caz că voi avea vreodată nevoie de o bonă.

Au continuat să se plimbe. Soarele după-amiezei aproape că topise zăpada.

– Înţeleg de ce-ţi place aici atît de mult, spuse Sam. Îmi pare rău că tatăl tău vrea să vîndă.

– Mă gîndesc să cumpăr totul pentru mine, zise ea.

– De ce nu?

– Nu ştiu. Este o casă prea mare. Cred că aş deveni egoistă şi m-aş simţi ciudat. Este o casă perfectă, dar pentru o familie. Nu pare potrivită pentru mine.

– Este genul de loc unde poţi întîlni spiritele şi-ţi poţi calma sufletul.

Brittany se uită la el. De ce spusese acele cuvinte? Cît de mult şi de bine putea citi în sufletul ei?

– Mama ta mi-a spus că după excursia din Europa ţi-ai petrecut foarte mult timp aici.

– Da, m-am mutat aici pentru un timp. Ea zîmbi. Să mă întîlnesc cu spiritul meu şi să-mi liniştesc sufletul.

– A fost destul de greu pentru tine să... renunţi la relaţia din Europa.

De ce nu putea spune Sam „bărbat" sau „iubit"? De ce spunea „relaţie"? Îl durea probabil să

se gîndească la acest lucru, chiar dacă aparţinea trecutului.

– Nu, n-a fost aşa. Pur şi simplu simţeam nevoia să mă adun.

– Totuşi se pare că te-a afectat, Brittany.

– Nu, Sam.

S-au oprit puţin. Sam s-a uitat în ochii ei. Erau plini de tristeţe.

– El... te-a lăsat însărcinată?

– Niciodată n-a ştiut că eram însărcinată. N-am ştiut nici eu pînă să plece el. Nu era în plan, înţelegi tu.

– Ce dracu'...

În ochii lui parcă se dezlănţuise o furtună. Brittany era înspăimîntată.

– Tu nu înţelegi, Sam. El nu era tipul care să-l joace pe „tata". Dorea să fie liber, să cunoască lumea.

– Este o prostie ceea ce spui, Brittany. Tipul „tată"! Ce dracu' mai este şi asta? Ce-ai făcut cu copilul? întrebă el.

– L-am ţinut trei luni, apoi l-am avortat. Vocea ei tremura. Sam o îmbrăţişă.

– Oh, dulcea mea Brittany, îmi pare rău.

Ochii lui Brittany se umplură de lacrimi.

– N-am spus asta nimănui, Sam.

– Ar fi trebuit, zise Sam. Este prea mult pentru

o singură fiinţă. Ai fost singură tot timpul?

– Da. Am stat acolo pînă s-a terminat totul, apoi am venit aici ca să mă regăsesc. Nu suportam să mi se spună ce este bine să fac şi ce nu este.

– Prin ce lucruri groaznice ai trecut!

Ochii lui Brittany erau trişti.

– Da, a fost greu. Dar totuşi a fost şi este păcatul meu. L-am făcut. Ştii, Sam, pînă acum mă condamnam de una singură.

– Brittany, asta...

– Ştiu. Nu are sens. Dar cred că am greşit. Undeva există regretele.

– Dar nu a fost vina ta. O strînse în braţe. Vei avea alţi copii şi vei fi cea mai minunată mamă din lume.

Au continuat să se plimbe. Erau îmbrăţişaţi. Brittany continua să se gîndească. Involuntar, mîna ei ajunse pînă la pieptul lui Sam.

– Ce se întîmplă? întrebă el.

Ea îşi scutură capul.

– Rezultatele gîndirii. Îmi imaginez cît este de greu cu doi gemeni.

– Nu-ţi prea plac gemenii, nu-i aşa, Brittany?

– Nu.

– Dar uneori îţi pot aduce fericire.

– Sau tristeţe.

Sam aprobă.

– Sigur, viaţa este un amestec uşor de surprize. Viaţa este poate exact ca asta. Priveşte.

Poteca se despărţea în două: una spre dreapta şi cealaltă spre stînga.

– Este ca în poeme. O parte călătoreşte şi una se întoarce acasă.

– Şi este una pe care o alegi.

– Siguranţa, calea sigură...

El aprobă uşor din cap.

– Îţi faci prea multe griji, Brittany. Priveşte viaţa aşa cum este.

– Am încercat odată. Am stat liniştită şi nu mi-a fost teamă. În final, n-a mers. Cel puţin pentru mine.

– Prea multă tristeţe pentru azi, spuse el. Vom lămuri totul în timp. În legătură cu poteca, ai dreptate. Dacă n-o alegem pe cea mai scurtă nu ştiu ce ne vom face.

– Nu vreau să mă mai întorc, zise Brittany.

– Sînt de acord, admise Sam, degetele lui mîngîindu-i faţa şi apoi gîtul.

– Sam...

– Nu cred că m-am simţit vreodată atît de bine.

– Şi eu mă gîndeam la acelaşi lucru. Te înspăimîntă?

Întrebarea ei l-a mirat. Îl înspăimînta puţin, dar nu cum îşi imagina ea. Ceea ce-l speria era acel sentiment incredibil de dragoste. Ceea ce-l speria mai mult era ceea ce va urma. Gîndul să stea departe de Brittany nu era o soluţie. Ea devenise o soluţie pentru viaţa lui. Gîndul că s-ar putea căsători îl speria. Ce să-i ofere el lui Brittany?

El nu-i putea oferi nimic, iar ea merita mult prea multe.

– Șam, ce se întîmplă?

Brittany îl observă. Dintr-o dată părea trist.

– Nimic, dragostea mea. Vino aici! Acum este mai bine.

– Mai bine decît ce?

– Mai bine decît orice altceva.

Brittany ştia exact ce voia să spună Sam. Totul era prea clar.

Capitolul 10

– Pot să spun că ai pierdut zilele astea, Brittany, şi asta mă nemulţumeşte enorm!

Frances Sullivan îşi netezi rochia de lînă.

– Şi este bine pentru tine, ştii.

Brittany aşeză cuşca cu iepuri într-o parte şi-o privi fix.

– Pierdut? se miră ea.

Brittany Winters o femeie învinsă? Zîmbi şi se întoarse spre femeia solidă.

– Deci să pierd este bine pentru mine, doamnă Sullivan? Săptămîna trecută a fost veselă.

– Da, sigur, este adevărat. S-au întîmplat lucruri minunate cu tine. Norman Cousins recomandă bolnavilor să rîdă. Şi tu ai rîs prea mult, da.

– Îmi va vindeca boala? se amuză Brittany.

– Te va ajuta desigur, dragă. Boala ta începuse să fie o suferinţă pentru noi toţi.

Cu o grijă deosebită luă iepurele, pe care-l chema Delilah, şi se plimbă prin cameră. Brittany zîmbea. O urmărea părăsind camera.

– Încă o dată are dreptate.

Brittany privi prin jur. Eustelle Cleaver, stînd la locul ei, aştepta ca Piggy să-i înapoieze mingea pe care i-o rostogolise pe podea.

– Domnişoară Cleaver, bună dimineaţa! Observ că aveţi o nouă cutie.

– Nu, nu cred că va ploua. Dar şi dacă va ploua, zîmbetul tău va străluci pentru noi, Brittany. Pentru tine este bine, tu ştii.

Brittany îşi înălţă o sprînceană şi spuse veselă:

– Am auzit. De ce am sentimentul, domnişoară Cleaver, că în jurul meu este o conspiraţie ce se ocupă de sănătatea mea?

Remarca o amuză pe domnişoara Cleaver şi rîsul său se auzi zgomotos.

– Oh, tu. De sănătatea mentală trebuie să ai grijă. Tu ştii.

Brittany îşi scutură capul şi apoi zîmbi.

– Ei bine, este plăcut să ştiu că toţi sînteţi preocupaţi de mine.

– Ce se întîmplă cu genunchiul tău? Dom-

nişoara Cleaver părea îngrijorată.

Brittany zîmbi calmă, apoi îi înmînă un biscuit ca să i-l dea lui Piggy.

– Genunchiul meu este bine, domnişoară Cleaver.

– Şi unde este el? interveni domnul Aldrich.

– Piggy? întrebă Brittany.

– Nu, Sam. Sam, ştii tu.

– Oh, el, zîmbi ea. Aveţi nevoie de el pentru ceva anume?

– Am nevoie de nişte cărţi pe care mi le-a promis şi avem nevoie de mai multe indicaţii pentru grupul de cititori. Şi îmi datorează un joc.

– Oh, înţeleg. Ei bine, o să-i spun. Lucrează mult ca să termine ceva, dar sînt sigură că o să vă aducă toate acestea, dacă v-a promis.

– Da, Sam este un om cu alte preocupări. Crezi că va veni pe aici cînd va termina ceea ce are de făcut?

– Sînt sigură că se va întoarce, domnule Aldrich. Măcar ca să joace acel joc cu dumneavoastră.

Ieşi repede din cameră. Ajunse pe hol căutînd-o pe directoarea programului. Se forţă să ţină lucrurile sub control. O zări. Se îndreptă spre ea.

– Cum ţi se par toate astea, Sheila? întrebă Briitany ţinînd în mînă lista cu programul săptă-

mînii următoare.

Sheila citi repede.

– Arată grozav, Brittany. Fă-mi o favoare...

– Da.

– Ştii despre programul de lecturat în grup, pe care l-a organizat Sam?

Brittany rîse.

– Acela la care se dansează?

Sheila zîmbi într-un mod misterios.

– Corect. Acest lucru îi face pe toţi să se simtă bine. Toată lumea face performanţe. S-ar putea ca tu şi Sam să organizaţi o excursie? Sam ştie despre acest lucru, dar săptămîna trecută, cînd a fost aici, nu am stabilit data.

Înainte ca Brittany să poată răspundă, Sheila continuă:

– Acum ştiu că este ocupat să termine lucrarea despre tatăl tău, dar de asemenea ştiu că i-ar plăcea să fie şi aici. Şi pentru oamenii noştri ar însemna foarte mult dacă voi doi aţi putea veni împreună aici.

– Sigur că eu pot veni, Sheila. Mi-ar plăcea. Pentru Sam nu pot vorbi dar...

Vocea îi tremura. Nu, acesta nu era adevărul. Putea vorbi cu uşurinţă despre Sam.

Faptul că ei nu pot fi împreună îi făcea pe amîndoi să-şi dorească şi mai mult acest lucru.

– De fapt, cred că pot vorbi şi pentru Sam, spuse ea. În cele din urmă el a creat acest lucru. Ar trebui să vină aici.

– Da, trebuie să fie prezent.

– Ei bine, sînt sigură că va fi. Nu-ţi face griji, Sheila. Va fi prezent în primele rînduri.

– Sirius ţi-a făcut cu ochiul, spuse Sam după cîteva zile, în timp ce se îndrepta împreună cu Brittany spre Elms.

– Decent.

– Să ne înţelegem, Sirius şi cu mine!

Se uită la Sam.

– Deja l-am numit pe Dunkin şi Sirius, ştii doar.

– Dar?

Sam se uită în ochii ei. În ei se putea vedea strălucirea stelelor.

– Ei bine, Dunkin era orfan, ştii. Şi l-am găsit împreună...

– Lasă-mă să ghicesc. A fost găsit pe scările unui magazin.

Brittany rîse.

– Exact, Sam. Eu şi el ne înţelegem bine.

Îl sărută pe obraz.

– Ei bine, pînă cînd vom vorbi serios...

– Şi pînă cînd noi doi ne vom înţelege, am o problemă pe care vreau s-o discut cu tine.

Pentru o clipă lui Brittany îi pierise rîsul. Apoi se uită din nou în ochii lui.

– Înţeleg... Ei bine, domnule Lawrence, cu ce vă pot ajuta?

– Cu orice! Înţelegi, există o femeie după care sînt nebun şi în ultimele zile am muncit ca un nebun ca să termin o lucrare pentru tatăl ei.

– Da, da, continuă.

– Şi, vezi, nu prea ne-am văzut în ultimele zile. Ai putea aranja un telefon?

– Poate.

– Ei bine, de fapt am un număr de telefon. Îl folosesc la ore speciale. Sînt neclare şi ele...

– Sigur.

– Dar sunetul nu este mare şmecherie.

– Şmecherie?

– Da. Am nevoie de ajutor.

– Ajutor...

Voia să-l sărute.

– Da, da...

Urmă o pauză între ei.

– Se pare că această femeie m-a cucerit de tot.

– Şi?

– Şi sînt nebun după ea.

– Oh, Sam. Ai o singură scăpare.

– Simt o durere ciudată.

Brittany îl îmbrăţişă.

– Sam, Sam. Vino aici, iubitul meu, şi linişteşte-te. Cortina se ridică peste zece minute şi am promis că te aduc. Holurile sînt aglomerate. S-au îndreptat spre Sheila.

– Cred că spectacolul trebuie să înceapă, zise Sheila. Acolo sînt două locuri.

Sam şi Brittany şi-au făcut loc prin mulţimea de oameni care le zîmbeau călduros.

– Priveşte, Sam, uite-l pe Billy. Brittany arătă spre locul unde era Bertha Hussey. Era între nepotul ei şi noua lui prietenă. Acum două săptămîni Bertha se plînsese lui Sam că Billy nu-şi poate găsi un loc de muncă. La cîteva zile, Sam l-a chemat să aibă grijă de plantele din biroul lui.

– Face lucruri bune cu plantele mele, spuse Sam. Poţi să juri că se înmulţesc în fiecare zi. Cred că o să-l rog să rămînă.

Brittany se miră.

– Ce, ce vrei să spui?

Vocea ei era înecată, dar Sam s-a făcut că nu aude.

– Luminile se sting. Mai bine ne-am aşeza.

Era îngrijorată. Ce voia să spună prin faptul

că-l ţine pe Billy? Ce-ar putea să fie?

În faţa scaunelor era un podium.

– Ştii ceva despre chestia asta? îl întrebă Brittany pe Sam.

Sam zîmbi.

– Asta înseamnă da sau nu?

– Brittany Ellsbeth, nu mă mai pot concentra dacă tu nu taci.

– Îmi asum responsabilitatea, domnule Lawrence. Acum spune-mi, ce se va întîmpla aici în această seară?

– Tu m-ai adus pe mine? Îţi aminteşti?

Îi trase mîna într-a lui.

– Am dat numai cîteva sugestii, dar nu ştiu exact ce va fi. Satisfăcută?

Spectacolul începu. Vorbea Frances Sullivan.

– Bună seara, prieteni şi rude, începu ea. Ochii ei aveau o strălucire aparte.

Zîmbi spre Sam.

– Cred că Frances te place, îi şopti Brittany lui Sam.

– Cred că Frances ştie ce lucruri nebuneşti ai făcut ca să mă aduci din nou aici.

– Sam!

Frances continua să vorbească.

– Avem o surpriză minunată în seara asta. Dar cîţiva dintre voi nu ştiu prea multe despre asta.

Sam era liniştit. De cînd venise la Elms avusese parte numai de bucurii. Brittany îi dăruise numai ore de fericire. Totul fusese minunat. Aşa era şi acum.

Astfel primul spectacol de varietăţi de la Elms se pregătea să debuteze. Aveau şi invitaţi surpriză.

Cînd spectacolul s-a terminat Sam şi Brittany s-au îndreptat spre locuinţa ei. Drumul a fost făcut în tăcere.

– Brittany, am putea vorbi, spuse Sam.

– Nu, Sam. Nu încă.

Mintea lui Brittany reactualiză imagini şi amintiri.

La un moment dat Sam o sărută pe Brittany.

– Brittany, mă înnebuneşti.

– Iubeşte-mă, spuse ea simplu.

– Oh, dulceaţa mea. Am crezut că n-o să-mi ceri aşa ceva niciodată.

– Vino, Sam.

– Te iubesc, Brittany. Te iubesc mult, mult de tot. Brittany începu să plîngă. Sam sărută o lacrimă ce i se prelinse pe obraz. Cu cît trecea timpul, cu atît Brittany realiza cît de mult avea nevoie de Sam.

– Oh, Sam. Am atîta nevoie de tine...

Cînd s-a făcut dimineaţă, Brittany ştia că nu

mai era acolo. Dunkin îi aduse un bilet.

– Mulţumesc, Dunkin.

Ea citi repede:

Dragostea mea, chipul tău îmi arată cît de bine visezi. Nu am vrut să te deranjez. Te-am sărutat şi m-am dus să mă întîlnesc cu tipograful. Sîntem pe ultima sută de metri. „Jocul" va lua sfîrşit. Totul este gata pentru pensionarea tatălui tău. Mi-ai dat mai multă fericire decît meritam.

Cu dragoste, Sam.

Capitolul 11

– Şah mat! Doctorul Frank îşi ridică mîinile în aer, apoi lovi vesel cu palma spatele lui Sam.

Se uită la Sam peste marginea ochelarilor.

– Ce te frămîntă, Sam? Tu ştii ceva ce ea nu ştie?

– Oh, este doar o învălmăşeală de gînduri, doctore. Pentru un tip care, cîteodată, trăieşte rezolvînd enigme, nu fac aşa de bine acum.

Doctorul Frank se rezemă din nou de scaun şi-şi prinse bărbia cu mîinile.

– Sînt bun la celelalte probleme ale oamenilor. Spune-mi, Sam, poate te pot ajuta. Sam scutură din cap.

– Mulţumesc, Frank, dar nu sînt sigur că mă

poate ajuta cineva. Vezi... Se întîmplă să fiu cu capul în nori, îndrăgostit. Frank încuviinţă.

– În regulă, Sam, deci ce altceva este nou?

– Frank, este serios. O iubesc. Inspiră adînc şi închise ochii. Dar eu nu sînt omul potrivit pentru ea şi nu sînt sigur ce trebuie să fac.

– Hmmm, asta este o problemă, într-adevăr, spuse Frank încet. Brittany ştie că nu eşti omul potrivit pentru ea? Sam ridică din umeri.

– Cred că am fost prea fericiţi unul cu celălalt pentru a ne gîndi la fapte.

– Probabil că vă puteţi preocupa de acele fapte împreună. De ce nu vă acordaţi unul celuilalt mai mult timp?

Sam zîmbi la doctorul Frank şi se ridică din fotoliu auzind camionul lui Brittany în parcare.

– Poate. M-am cam gîndit singur la toate acele reguli. Dar acum, singura persoană pe care am nevoie să o văd este Brittany.

– Sam. Năvăli în birou ca un vînt de martie, punîndu-şi braţele strîns în jurul lui Sam. Zîmbi în semn de salut către doctorul Frank, care o lovi uşor peste umăr în timp ce ieşea din cameră, apoi îşi îndreptă toată atenţia către omul pe care încă îl ţinea în braţe. Credeam că mă suni ieri.

– Ai factura lui Dunkin?

Şi-a înclinat capul şi a roşit.

– Desigur. Am luat-o cu o zi în urmă.

– Am avut nişte probleme şi a trebuit să iau în ultimul minut afişele tipărite pentru „joc". Toate sînt împreună. Totul va fi pregătit pentru marea prezentare, vineri noaptea.

– Şi tu vei fi acolo, Sam?

– Ei bine, se pare că mama ta crede că ar trebui să fiu. Nu va accepta faptul că sînt un simplu angajat.

Brittany zîmbi pe jumătate. Sam mai dorea să spună ceva...

– Brittany, trebuie să mergem undeva şi să vorbim. Chiar acum.

– Sînt programată...

– Las-o pe asistenta doctorului Frank să facă asta. Vocea lui era gravă. Te rog, Brittany. Îi cercetă ochii. Aşadar asta era tot, se gîndi ea. Este timpul pentru o „discuţie".

– Cred că într-adevăr trebuie să vorbim, Sam. Vocea ei era plictisită şi fără nici un accent. Dar, drept să-ţi spun, nu sînt sigură de ce. Comunicăm foarte bine şi fără cuvinte.

El rîse forţat.

– Ai grijă, mică doamnă. Ştii ce îmi provoacă tonul acesta din vocea ta.

Începu s-o îndrepte spre recepţie şi spre uşă, apoi strigă peste umăr:

– Va veni înapoi, doctore. Cîndva.

– Bine, bine, staţi cît aveţi nevoie, spuse Frank din laborator, încîntat că, în sfîrşit, cineva îi urma sfatul.

Brittany tremură cînd vîntul de la intrare suflă rece spre ea.

– Ei bine, Sam, încotro?

– Nu ştiu. Oriunde. A deschis uşa de la maşină şi a ţinut-o aşa pînă cînd ea s-a urcat, apoi s-a grăbit în cealaltă parte.

– Brittany, eu...

Şi-a strecurat o mînă şi a tras-o spre el, pînă cînd era lipită în braţele sale, cu capul cuibărit pe pieptul lui, mirosul ei plăcut umplîndu-i nările.

– O, Doamne, cît de mult te iubesc, murmură el în părul ei.

– Şi eu te iubesc, Sam, spuse ea încet, dorindu-şi ca acest lucru să fie tot ce conta, dar ştiind în inima ei că ăsta era doar începutul conversaţiei. Am umblat ca om nebună, noaptea trecută, încercînd să rezolv toată această treabă afurisită. Nu are nici un sens.

Îşi lăsă mîinile să alunece pe pieptul lui şi se uită în ochii lui care păreau că privesc în sufletul ei, aşa cum nici un alt om n-o mai făcuse vreodată. Îşi scutură capul încet.

– Ştiu ceea ce am făcut, Sam. Îmi „cumpăram"

timp cu tine.

– Nu, Brittany. Degetele lui se jucau cu părul ei de la ceafă.

– Stt, Sam, lasă-mă pe mine să spun ce am de spus pînă la sfîrşit. Am ştiut de la bun început ce erai tu. Mi-ai spus, îţi aminteşti? Zîmbi trist. Şi tu ştiai cu ce ai de-a face, de semenea. Tu ştii de ce mi-e frică, ştii visurile mele. Tu ştii că vreau copii şi o viaţă normală.

– Bineînţeles, Brittany, amîndoi ştiam asta, dar în ciuda acestui lucru, ne-am îndrăgostit. Mi-ai dat o viaţă. Nu-mi imaginam că acest lucru este posibil, este o bucurie total nefamiliară, de care nu cred că sînt capabil să mă satur.

– Atunci, nu mă părăsi, Sam, se rugă ea încet. Însoară-te cu mine.

El doar asculta şi privea. Ştia că el dorea fiecare cuvînt pe care i-l spunea. El o iubea cu putere şi intensitate, care o satisfăceau pînă în adîncul sufletului. Şi în ciuda tuturor faptelor, a ceea ce ştiau unul despre celălalt, de săptămîni întregi, ea nutrea speranţa secretă că această dragoste va rezolva cumva diferenţele dintre ei.

– Am ştiut întotdeauna de ce sînt în stare, Brittany, pînă la tine. Ai schimbat totul. Îi trase bărbia, pînă cînd Brittany a trebuit să se uite în ochii lui.

– Nu am fost capabilă să rezolv această enigmă, încă, dar ştiu un singur lucru: sînt gata să renunţ la tine. A simţit lacrimile care se strînseseră sub genele ei şi încercă să-şi menţină privirea fermă.

– Brittany, aş vrea să te uiţi la mine. Ochii lui vorbeau de dragostea lui, dar tot ce putea simţi ea era durerea din cuvintele lui, în timp ce se strecurau încet în conştiinţa ei.

– Să mă mut... începu ea.

A sărutat-o în creştetul capului şi a continuat:

– Ştiu, ştiu, nu este soluţia ideală, dar pînă cînd putem lămuri totul, te rog, Brittany, avem nevoie de mai mult timp.

Brittany înghiţi greu şi-şi muşcă buza de jos, pentru a o opri din tremurat.

– Sam...

– Ştiu că nu este prudent şi planificat şi sigur, ştiu că este un risc, dar te rog, gîndeşte-te la asta pînă cînd putem lămuri totul.

– Nu pot, Sam, nu pot să fac asta. Vocea ei era aspră şi fiecare cuvînt îi înţepa inima. Îi putea el cere asta? Ştia...

– Brittany, scumpo, ştiu prin ce ai trecut. Dar tu şi eu sîntem diferiţi.

Diferiţi? se gîndea ea. Cît de diferit putea fi lucrul ăsta? Cum şi-a putut dărui inima unui om

căruia îi era frică să facă un angajament? A simţit pămîntul începînd să tremure sub ea şi dragostea ei ofilindu-se şi transformîndu-se într-o mîhnire dureroasă.

– Brittany... Sam o ţinea de umeri şi vorbea încet, silind-o să-l asculte. Cîteodată ai nevoie să rişti puţin, dacă vrei să cîştigi la sfîrşit. Te rog, nu te întoarce cu spatele, ascultă-mă.

Ea înghiţi greu şi-şi lăsă încet capul în jos.

– Sam, nu pot. Nu pot schimba asta. Nu pot să fac asta. Fără un angajament, tot ceea ce rămîne este riscul... şi nu-mi pot baza viaţa pe asta. Nu pot.

Ea tăcu atunci cînd lacrimile au început să-i curgă necontrolate pe obraji.

Sam încercă să spună mai multe, dar ea nu-l putea auzi, nu acum, cînd durerea o sufoca. Căută mînerul de la uşă şi se strecură afară din maşină. Doar în ultima secundă se uită înapoi.

Sam stătea abătut în maşină, ţinîndu-şi capul în jos, mîinile lui albe strîngînd volanul. Dar nu mai rămăsese nici un cuvînt de spus, aşa că Brittany s-a întors şi a pornit încet spre clinică.

Brittany puse jos receptorul telefonului şi apoi se uită la el.

– Te rog, nu suna din nou, spuse ea încet.

Acel sunet o făcea să se gîndească la Sam şi i-ar fi auzit vocea în mintea ei, iar inima i s-ar fi spart în mii de bucăţele.

– Aşa că, mamă, Sara şi Gordie, nu sunaţi pentru discuţii sau pentru planurile pentru retragerea tatei. Viaţa ei se destrămase, iar ea nu dădea nici doi bani pe meniu şi pe lista invitaţilor şi pe faptul că nu ştia cu ce să se îmbrace: cu ceva de lînă sau cu o rochie de mătase mai groasă?

Cu mare grijă ridică stropitoarea cu gîtul strîmt şi udă florile. Încruntîndu-se, ea rupse zgomotos o frunză galbenă de la o plantă şi o îndesă în buzunarul blugilor, apoi şterse un strat de praf de pe o altă plantă, lovind-o uşor cu degetele umede, frecînd frunza verde şi ovală, pînă aceasta străluci. Dunkin o urma cu ochii curioşi.

Gata, se gîndi ea. Acum, va muta begoniile acelea mici la ferestrele din partea de sud pe timpul iernii şi cu asta va termina. Zîmbi, mulţumită pentru grija pe care o acordase plantelor sale, apoi se lăsă încet în balansoarul de stejar, de lîngă şemineu, îşi trase genunchii sub bărbie şi începu să plîngă cu suspine. Erau sunete dureroase care veneau din cea mai adîncă parte a

corpului ei şi ea îşi scutură corpul de plîns.

De ce a lăsat să se întîmple acest lucru? Cum putea să treacă prin viaţă aşa, cu dragostea asta în sufletul ei? Dar ştia că va trece. Se va debarasa ea de această dragoste, cumva. Va avea grijă, va lucra la Elms Home şi-l va ajuta pe doctorul Frank. Dar niciodată ea nu va mai iubi aşa.

Dunkin stătea jos în faţa ei şi-şi lingea afectuos lăbuţa lui mică. Apoi, simţindu-se la fel de neajutorat ca şi stăpîna lui, îşi lungi corpul şi-şi băgă capul între labe.

Căută pe masă cutia, dar ştiu înainte să atingă cartonul că acesta era gol. Îşi înălţă capul.

– O.K., Brittany Ellsbeth, asta e tot. Adună-te. Nu mai sînt urzeli, nu ai altă alegere decît să înfrunţi lumea. Să înfrunţi lumea... fără Sam...

Lacrimile o năpădiră din nou, dar de data aceasta, ea le-a putut controla, s-a ridicat din scaun şi s-a îndreptat spre dormitor pentru a se pregăti de muncă.

Aceste trei zile fără Sam au fost cea mai înfiorătoare experienţă prin care a trecut şi ştia un singur lucru, nu putea să se înrăutăţească. Acest gînd a fost singurul care i-a dat putere şi a forţat-o să se pregătească pentru afacerile Windemere, evenimentul social al anului: gala de retragere a lui Gordon Winters.

Conştientă de lipsa de interes pentru petrecere a lui Brittany, Katherine Winters a luat totul în mîinile ei şi în ziua evenimentului i-a trimis o livrare specială, un nou model de la *Saks*.

Brittany a desfăcut cu atenţie pachetul. Mama ei avea un gust magnific. Ţinu rochia de jerse moale şi negru în faţa ei şi se uită în oglindă. Va fi foarte bine. Un singur lucru rămăsese. Şi acesta era... Sam.

Patru zile şi patru nopţi, şi acea durere distrugătoare n-o lăsase. Nu era mai bine. Şi în noaptea asta îl va vedea. Dar, de dragul tatălui ei, amîndoi vor zîmbi şi se vor agrea şi, pentru o seară, ea îşi va reţine lacrimile şi se va strecura de-a lungul ringului de dans, luînd cu ea mîncare pe o frumoasă farfurie chinezească, ascunzîndu-şi necazul.

Rochia avea măsura perfectă şi cădea cu eleganţă peste coapsele ei suple. Cu o urmă de pudră de culoarea bronzului de-a lungul pleoapelor şi cu un ruj strălucitor pe buze, ştia că este la fel de terminată ca şi noaptea ce trecuse.

Dineul se ţinea în eleganta casă a clubului Windemere, *Yacht Club,* şi Brittany privi respectuos cîrdurile de limuzine mergînd de-a lungul drumului luminat de felinare. Ea venise cu doctorul Frank şi amîndoi rîseră la această scenă.

– Cred că sînt angajaţi de la Bridgeport, glumi doctorul Frank, în timp ce luă braţul lui Brittany conducînd-o de-a lungul aleii, pînă la uşile mari de lemn.

– Ştii, doctore, arăţi foarte bine în smochingul tău. Cred că o să trebuiască să mă lupt pentru afecţiunea ta în noaptea aceasta. Îi strînse braţul călduros.

– Ha! Nu şi dacă am cea mai frumoasă femeie din lume la braţul meu în seara asta.

Se uită în jos spre ea.

– Şi nu mă înţelege greşit, Brittany. Te apreciez mai mult decît pe oricine altcineva de pe acest tărîm verde al lui Dumnezeu, dar adevărul este că tu nu ar fi trebuit să fii la braţul unui bătrîn excentric în seara aceasta. Ar fi trebuit să fii...

– Nu este nimic bătrîn la tine, doctore Frank, spuse ea încet. Şi orice ai fi vrut să spui, te rog, n-o mai spune.

Se uită la ea, iar în final zise:

– În regulă, scumpo. Tu ştii ce cred, nu?

– Doctore Frank, ştiu ce gîndeşti. Şi apreciez acest lucru, te iubesc pentru asta. Dar... O, priveşte, uite acolo este mama.

A arătat spre un grup de cupluri elegant îmbrăcate, fiind salutate chiar lîngă uşă de gazda oficială a serii.

– Trebuie s-o salut. Frank încuviinţă, îi luă pelerina şi se îndreptă spre garderobă.

Katherine Winters era radioasă într-o rochie de mătase de culoarea mahonului, care îi încadra faţa mică şi-i punea în evidenţă ochii strălucitori ca două bijuterii.

– Arăţi foarte bine, mamă.

– Tatăl tău este sărbătoritul, Brittany. Uită-te la el. Este cel mai minunat. Şi, draga mea, Sam a adus jocul pentru tatăl tău să-l vadă înainte.

Inima lui Brittany s-a oprit la menţionarea numelui lui, dar mama sa părea să nu observe acest lucru.

– Şi este, fără îndoială, cel mai deştept şi mai frumos dar imaginabil. Tatăl tău va fi atît de impresionat. Se uită cu dragoste la soţul său. Cînd soseşte Sam, asigură-te că se simte ca acasă, draga mea. Nu arăta prea bine astăzi, cînd l-am văzut. Dar mi-a promis că va veni.

Brittany nu putea decît să aprobe, în timp ce mama ei plecă să-i întîmpine pe noii oaspeţi.

Se duse lîngă tatăl său şi-l sărută pe obrazul proaspăt ras, descoperind copilăros o mîngîiere în parfumul familiar al after-shave-ului lui.

– Ce oaspete de onoare elegant eşti, tatăl meu chipeş. Gordon Winters o îmbrăţişă călduros, apoi o îndepărtă puţin şi o studie cu ochi

iubitori. Sprîncenele sale cenuşii se uniră cu grijă.

– Brittany, ce s-a întîmplat?

Trebuia să-şi dea seama că se va întîmpla asta, se gîndi. Tatăl ei n-a ratat niciodată nimic, nici o grijă sau o licărire în ochii ei, sau un secret ţinut în sufletul ei.

– Nimic, tată. Am muncit mult, asta este tot. Şi-a forţat un zîmbet. Hai, lasă-mă să mă plimb cu tine prin cameră şi să mă simt special. Şi l-a introdus în mijlocul petrecerii.

Cina a fost servită mai tîrziu. Au fost făcute toasturi şi paharele de cristal se ciocneau, în timp ce Brittany încă stătea, cu ochii fixaţi asupra părinţilor, iar emoţiile i-au dispărut încetul cu încetul. Nu l-a văzut pe Sam toată seara. Probabil că n-a venit, deoarece chiar dacă ea nu l-a văzut, era sigură că i-ar fi simţit prezenţa în cameră. Deodată, a început prezentarea marelui cadou. Brittany şi-a simţit inima cît un purice. Îl putea simţi. Era în cameră, pe undeva.

Încet, îşi ridică privirea, şi fără să cerceteze camera, ochii i-au căzut direct pe omul pe care-l iubea.

Ea arăta nemaipomenit, se gîndi el, şi vulnerabilitatea din ochii ei doar îi punea în evidenţă dragostea. Rochia, neagră, simplă pe care o purta, era dramatică şi-i sublinia fiecare curbă frumoasă,

culoarea pală a pielii. Părul strălucitor îi contura faţa în valuri minunate, care străluceau. Oh, cum ardea s-o strîngă, să-i simtă căldura pielii, s-o iubească...

Nu putea să se uite în altă parte, dacă o dorea pe ea. Vraja s-a spart doar atunci cînd preşedintele consiliului îi pronunţă numele şi toate privirile s-au întors către Sam.

I s-a acordat titlul de inventator al acestui joc şi a fost invitat pe podium. Brittany s-a uitat la tatăl ei care ţinea în braţe jocul vieţii lui, legat cu fîşii de piele.

Designul frumos al lui Gary a făcut din acel joc de lemn o capodoperă, o analiză a vieţii lui Gordon Winters pentru a fi admirată pe merit.

Şi în faţa lui Gordon Winters erau tăbliţe suflate cu aur care uniseră bucuriile şi necazurile şi glumele din viaţa lui particulară. Iar micile plăcuţe aurite ale jocului erau turnate în forme de cai şi beţe, trofee de pescuit. Privirea de pe faţa tatălui ei a fost mai întîi una de neîncredere, apoi de mulţumire, ca, mai apoi, începînd să se uite prin cărţi, privirea lui să exprime bucuria amintirilor aşezate cu grijă în faţa lui. A îmbrăţişat-o strîns pe Katherine, şi-a sărutat copiii care stăteau aşezaţi în faţa meselor şi a ţinut un nemaipomenit discurs de mulţumire. Toţi erau mîndri de el.

– Şi acum, prieteni, anunţă el ridicîndu-şi braţul, urmaţi-mă în sala de bal pentru a vă bucura de lăzile de şampanie pe care le-a comandat minunata mea soţie, şi toţi vom avea şansa să privim mai de aproape această capodoperă pe care am primit-o.

Privirea lui se ridică peste grupurile de oameni pînă la locul unde stătea Sam.

– Şi eu nu mai pot aştepta să-l întîlnesc personal pe acest creator care a dovedit odată pentru totdeauna, că poate scoate o pungă de mătase din urechea unui purice!

Mulţimea pufni într-un hohot de rîs şi în cîteva minute, scaunele erau goale şi grupuri de oameni fericiţi, rîzînd, s-au îndreptat spre sala mare şi luminată, de bal.

Brittany rămăsese în urmă, discutînd distrată cu rudele ei şi cu salariaţii de la consiliu, care veniseră toţi să se bucure împreună cu şeful lor iubit în această noapte specială.

– Sigur îi vom duce lipsa, domnişoară Winters, auzea iarăşi şi iarăşi.

– Este cel mai bun om pentru care poţi să lucrezi. Cel mai bun.

Tot ce putea face ea era să încuviinţeze zîmbind, încercînd să-şi ţină gîndurile concentrate asupra a ceea ce spuneau ei. Apoi, cu toate scu-

zele, ei au intrat în sala de bal şi tot ce-a rămas de făcut era să-i urmeze.

Îl văzu pe Sam imediat. Stătea într-o parte mai îndepărtată a camerei împreună cu tatăl ei. I-a studiat cu atenţie pe cei mai importanţi bărbaţi din viaţa ei. Alcătuiau un tablou izbitor, capul cu părul maro-roşcat al lui Sam lîngă cel al tatălui ei, puţin încărunţit. În timp ce se uita, l-a putut vedea pe Sam mai mult, cu capul lăsat puţin într-o parte şi cel al tatălui său încă drept.

– Brittany, îmi acorzi acest dans? Era doctorul Frank şi bucuroasă alunecă în braţele lui şi se îndreptară spre ringul de dans, la un capăt al camerei.

– Tatăl tău şi Sam se pare că se înţeleg foarte bine, spuse doctorul Frank cu atenţie.

Ea aprobă.

– Dar asta nu e o surpriză, nu-i aşa?

– Nu, spuse ea încet. Cred că nu.

– Este mulţumit Sam de felul cum a ieşit jocul?

– Nu ştiu. Nu am avut încă şansa să vorbim.

Dansul se termină şi doctorul Frank şi Brittany îşi zîmbiră în timp ce aplaudau politicos.

– Următorul dans, Brittany, eşti a mea. Îţi pretind chiar acum, îl auzi pe Sam.

El acceptă două pahare de şampanie de la un chelner care trecea şi-i înmînă unul ei.

– Ştiu că echipa mea va face o treabă grozavă şi fără mine, spuse Sam. E timpul să mă mut la ceva nou.

– Este la fel ca tine, Gordon, spuse un om în vîrstă. Îţi aminteşti cînd erai de aceeaşi vîrstă? Întotdeauna îţi schimbai părerea de la un proiect la altul.

Gordon Winters rîse împreună cu ceilalţi, apoi îi vorbi lui Sam.

– Spune-mi despre cartea ta, Sam.

– Ei bine, este pentru o editură americană, dar îmi va lua ceva timp în Franţa...

Brittany îşi simţi sîngele părăsindu-i faţa. Franţa. Sam scria altă carte în Franţa... Gîndurile ei au venit ca o izbucnire a sentimentelor fragmentate şi confuze, pînă cînd a trebuit să se scuze şi să-şi facă drum pînă la toaleta femeilor. Se aşeză pe un scaun de plastic şi-şi apăsă mîinile cu putere pe tîmple, încercînd să-şi calmeze durerea îngrozitoare de cap.

Nu ar fi trebuit să se supere aşa, şi-a spus ea. Avea toate drepturile să se ducă unde îi plăcea. Şi nu i-a spus că probabil va schimba compania cu altele? Nimic din toate astea n-ar fi trebuit s-o supere aşa. Nu trebuia... Şi-a simţit lacrimile făcîndu-şi apariţia şi îşi strînse ochii pentru a opri plînsul.

– Aici erai, draga mea! Katherine Winters lăsă uşa să se închidă în spatele ei.

– Fotograful vrea să facem o poză de familie şi tu eşti singura care lipsea. Începu să meargă, dar apoi se întoarse încet spre Brittany.

– Draga mea, eşti bine?

Briitany îşi umezi buzele şi zîmbi la mama ei.

– Sînt în regulă. Cred că emoţia serii începe să-şi facă simţită prezenţa.

Mama ei se aplecă şi o sărută încet pe frunte.

– Da, poate că da.

Dar cînd Katherine îşi înălţă capul, în ochi ei erau mici urme de îngrijorare. Strînse încet mîna lui Brittany şi se uită la fiica ei.

– Ştii, Brittany, l-am urmărit pe tatăl tău în noaptea asta cu atîta mîndrie şi dragoste. Dar n-a fost mereu aşa. Oh, l-am iubit întotdeauna, dar cineva ca tatăl tău, cineva cu atîtea talente şi cu un spirit care nu se va potoli pentru nici un fel de colivie... ei bine, îţi ia ceva timp ca să te obişnuieşti.

Frecă absentă mîna lui Brittany, părînd că-şi aminteşte şi cele mai vechi gînduri.

– Da, dar a meritat, într-adevăr...

Vocea ei se stinse şi, cînd reveni, era plină de o energie şi o prospeţime care contrazicea aparenţele ei de femeie fragilă.

– Acum, vino, draga mea! Hai să alungăm această emoţie şi să zîmbim pentru fotograf.

Brittany îi permise mamei ei să-i atingă faţa cu o batistă udă, apoi o rujă şi zîmbi la imaginea mamei şi fiicei în oglinda mare. Mama ei arăta diferit, într-un fel... la fel de drăguţă ca de obicei, dar ceva se schimbase. Sau Brittany se uita la ea altfel, văzînd lucrurile pe care nu le observase înainte? Îşi strecură mîna în jurul taliei mamei ei şi privirile li se întîlniră în oglindă.

– Sînt gata, mamă. Mergem?

Cumva Brittany ştiu, încă înainte să cerceteze camera, că Sam plecase. Nu era noaptea lui şi el nu dorise să ia nimic de lîngă tatăl ei. Şi, deşi inima ei se întristase adînc că el n-a rămas, era în regulă, de asemenea. În concluzie, ce altceva mai era de spus?

Somnul era o binefacere, o odihnă. Cînd s-a trezit de dimineaţă, Brittany se simţea odihnită. Încă mai păstra în memorie fragmentele din visele ei. O auzise pe mama ei vorbind, dar nu ştia sigur ce a spus. Era prea obosită. A băut repede o ceaşcă cu cafea.

– Este sîmbătă dimineaţa, Dunkin. Am o mulţime de lucruri de făcut. Mai bine am face o listă, Dunkin, aşa cum face Sam. Mai întîi să ducem cadouri pentru tata. Apoi trebuie să vorbesc cu Sheila, apoi...

Vremea era rece. Camionul mergea greu şi se oprea la fiecare semafor.

– Este iarnă, Dunkin. Ascultă ce-ţi spun eu. Este iarnă. Cîinele dădu din coadă şi stătu în continuare liniştit pe locul lui. În cele din urmă ajunseră.

– Brittany, dragă, spuse Katherine. Ea stătea pe prima treaptă. Mi s-a părut că ţi-am auzit motorul oprindu-se. Ce surpriză plăcută!

– Este prea frig afară, mamă, spuse Brittany în timp ce urca pe scări, şi nu pot sta prea mult. Am venit doar să aduc aceste daruri pentru petrecerea de diseară.

– Oh, da, ce bine, dragă.

– Mamă, de ce a venit Sam de dimineaţă?

– Sam? Da... a venit pentru micul dejun.

– Micul dejun? Briitany îşi băgă mîinile în buzunare.

– Da, dragă, a vrut să-l vadă pe tatăl tău. Nouă ne place mult de el.

– Tata a plecat?

– Da, Brittany. A vîndut cabana şi trebuiau

întocmite şi semnate nişte acte.

Brittany începu să tremure.

– Cabana... n-am ştiut, despre cabană. La ea mă refer. Ida spunea că sînt destui amatori.

– Da, se pare că erau.

– Cred că mai bine plec, mamă. Mai trebuie să mă opresc în cîteva locuri. O sărută pe mama ei şi plecă.

Capitolul 12

Elms Home era tăcută cînd Brittany a intrat pe uşa din faţă. A crezut că asta putea fi salvarea ei, pacea ei. Asta o va ajuta să treacă peste problemele ei. Dar, înăuntrul ei, ştia că niciodată nu-i va trece complet, pentru că nu va înceta să-l iubească pe Sam, cît va trăi.

– Sheila. I-a observat capul roşu de după colţ şi a încercat să zîmbească. Am adus planurile pentru călătoriile la cîmp, ca să te uiţi peste ele. Şi noul orar pentru animalele favorite.

– Hei, mulţumesc, Brittany. Bunilor tăi prieteni le-ar plăcea să te salute. Ţi-au simţit lipsa săptămîna asta.

– Am avut de pregătit o festivitate de retragere... Sheila aprobă repede.

– Oh, înţeleg, dar le-ar plăcea să te salute, dacă tu şi Dunkin aveţi puţin timp. Este un grup jos, în amfiteatru.

– A devenit serios?

Sheila rîse.

– Cam aşa ceva. Du-te acolo.

Brittany a aprobat şi l-a urmat pe Dunkin în hol. A dat colţul chiar la timp, pentru a auzi vocea Berthei Hussey răsunînd.

– Ei bine, aş fi făcut cîteva schimbări, asta este sigur.

Brittany băgă capul pe uşă.

– Întrerup ceva?

– Hah! a spus domnul Fitzgerald. Tu nu ne deranjezi, Brittany. Vino aici şi participă la mica noastră conversaţie.

Brittany a înaintat în faţa camerei, unde se adunase un grup mic.

– Ce se întîmplă? întrebă ea. Pare o conversaţie serioasă. Zîmbi şi se aşeză pe un scaun.

– Serioasă şi neserioasă, spuse Frances. Vorbeam despre ce am fi făcut dacă am fi avut vieţile aşezate altfel.

– Un singur lucru ştiu sigur, spuse domnul Aldrich, rostind greu. Nu mi-ar fi al dracului de frică de lucruri. Frances se uită la el.

– Ţie, frică de lucruri, Irving? Nici nu m-aş fi

gîndit la aşa ceva.

– Vreau să spun, frică de lucrurile noi, Frances. Frică de a încerca lucruri noi. Frica este o închisoare a dracului, ştii? Eu spun că aveţi o singură viaţă, aşa că de ce să n-o trăiţi cît merită!

– Cîteodată, mă gîndesc că mi-ar plăcea să fiu mai serios. Aş risca mai mult, ar fi mai... Bertha îşi scufundă faţa în batista ei de dantelă.

– Dar, Frances, spuse Brittany, ai putea să aduci tristeţe în viaţa ta, luîndu-ţi acele riscuri. Tu ai şi avut o viaţă fericită.

Frances s-a mutat pe un scaun lîngă Brittany şi şi-a pus mîna pe a ei.

– Toate vieţile au un pic din amîndouă, draga mea. Dar, cîteodată, riscurile aduc fericiri enorme, pe care nu le-ai schimba dacă n-ai fi curajos.

Jerry Fitzgerald lovi uşor podeaua cu bastonul său greu.

– Ei bine, cetăţeni, hai să tratăm viaţa ca pe un baton de îngheţată. O vom încerca, o vom iubi şi o vom mînca înainte să se topească!

Lacrimile umplură ochii lui Brittany.

– Şi tu, tînără doamnă, spuse domnul Aldrich cu afecţiune, ar trebui să rîzi mai mult şi să plîngi mai puţin.

– Ai dreptate, spuse ea, ridicîndu-se de pe scaun. Vă mulţumesc tuturor, adăugă ea şi se

grăbi spre culoar, cu Dunkin pe urmele ei.

Lacrimile nu s-au oprit tot drumul spre casă. Brittany se minuna vag de asta. Nu sperase că erau atîtea emoţii rămase în ea. Se simţi slăbită, dar, începtul cu încetul, acest gol a fost înlocuit.

Sam Lawrence însemna totul pentru ea. Şi, la naiba, dacă avea nevoie de mai mult răgaz, ea i-l va acorda, dar ea nu va sta fără el între timp. Nu putea trăi fără el. S-a gîndit că un nou val de lacrimi curgea pe obrajii ei, dar zîmbi.

– Oh, Sam, te iubesc! Voia să deschidă fereastra şi să strige în înălţimi, să stea pe vîrful unui munte şi să scrie lucrul acesta pe aripile vîntului. Dar, cel mai mult dorea să suspine la urechile lui Sam, iarăşi, şi iarăşi, şi iarăşi.

Şi-a parcat camionul lîngă casă şi a fugit pe scări, oprindu-se doar atît cît să mîngîie capul lui Dunkin şi să-l asigure că totul va fi în regulă.

– Totul trebuie să fie în regulă, Dunkin. Trebuie. Dacă vrea să se ducă în Franţa, bine. Îl voi aştepta pînă cînd se va întoarce acasă. Îi voi arăta, Dunkin, că totul va fi în regulă. Locul nostru este împreună, nu-i aşa? Şi asta merită orice risc pe care trebuie să mi-l asum.

Şi-a scos jacheta şi a agăţat-o în cuier, apoi se uită după telefon. Căutînd în cartea de telefon, ea găsi numărul lui Sam şi-l formă repede, apoi aş-

teptă. Camera era aceeaşi, nu şi inima ei care bătea sălbatic. Îşi apăsă mîna pe ea şi se rugă.

– Te rog, Sam, te rog, fii acolo... După cîteva minute, ea închise. Îşi apăsă buza de jos, impacientată, apoi se gîndi. Biroul, bineînţeles! Se îngropa singur în muncă. Formă repede şi oftă de uşurare cînd auzi apelul de la celălalt capăt.

– Bună, Jill. Sînt Brittany. Pot să vorbesc cu Sam?

– Brittany, bună! Îmi pare rău, dar nu este aici.

– Nu este? Ei bine, l-ai văzut?

– În fugă. S-a năpustit în birou acum puţin timp, purtîndu-se cam ciudat. L-a îmbrăţişat pe Garry, iar pe mine m-a sărutat pe obraz. Apoi a dat cîteva telefoane, ne-a spus că sîntem minunaţi şi a plecat murmurînd ceva despre benzină, şi despre un nou început al vieţii. Nu am înţeles prea mult, Brittany, dar niciodată nu se ştie cu Sam...

– Nu, presupun că nu... Vocea ei tremura cînd puse receptorul în furcă.

– Oh, Sam, unde eşti? Am nevoie de tine, iubitul meu. Cum pot să-mi asum un risc, dacă omul din cauza căruia risc dispare?

Pe la ora opt în seara aceea, Brittany era extenuată. Telefoanele ei pentru Sam ajunseseră la trei sau patru pe oră şi fiecare apel era fără răs-

puns. Se simţea din ce în ce mai dezamăgită. Luă o farfurie cu creveţi, pe care mama ei o trimisese împreună cu alte resturi de la petrecere, dar înăuntrul ei nu era loc pentru nimic. Gîndul la Sam o consumase. El era tot ce-i trebuia.

Cîteva ore mai tîrziu se îndreptă spre pat şi căzu aproape instantaneu într-un somn lung şi fără vise. Dunkin se trezi primul, lingîndu-i mîna care căzuse peste marginea patului.

Brittany deschise un ochi, apoi îl închise repede, pentru a nu fi orbită de strălucirea soarelui care inundase camera. Era tot în blugi şi cu un pulover şi se simţea groaznic.

Sam... nu-l găsise pe Sam. Dintr-o dată, trezită, s-a dat jos din pat şi s-a îndreptat către duş. Ei bine, îl va găsi astăzi. Nu contează unde era, îl va găsi şi-i va spune cît de mult îl iubeşte.

Apa fierbinte cădea pe corpul său gol, făcîndu-i carnea să tremure şi zîmbi printre picăturile de apă. Azi era o zi nouă. Ea nu se va gîndi la ziua de ieri sau la cea de mîine. Se va gîndi doar la ziua de azi.

Cînd Sam nu răspunsese la telefon încă, pe la prînz, Brittany îl sună pe tatăl său. Locuise singură destul timp, pentru a-şi implica părinţii în problemele sale, dar poate că tatăl său avea o idee unde putea fi Sam.

Vocea lui Gordon Winters era înceată şi gînditoare cînd reflectă asupra întrebării ei.

– Ei bine, Brittany, n-ai vorbit cu el?

– Nu, tată, şi trebuie. Este important. Şi mama a spus că s-a oprit pe la voi ieri.

Era o urmă de zîmbet în vocea tatălui ei, cînd a răspuns:

– Ei bine, da, a trecut pe aici. Noi... am avut nişte afaceri de rezolvat. Dar acum nu este aici.

Bineînţeles că nu era acolo! s-a gîndit ea.

– Nu ştiu, tată, dar credeam că poate ai idee unde este, sau dacă a plecat într-o excursie. A pomenit despre ceva de genul ăsta? Nu răspunde nimeni la apartamentul lui.

– Ei bine, Brittany, sînt sigur că Sam este pe undeva pe aproape. Nu te îngrijora. Tu încearcă în continuare să suni la apartamentul lui. La revedere, draga mea.

Brittany se holbă la telefon. Tatăl ei părea în apele lui. Şi de obicei nu întrerupea conversaţiile cu ea atît de brusc. Ce se petrecea acolo? Dar ea nu-şi făcea griji pentru tatăl său, nu acum.

Păşi în camera de zi şi formă numărul lui Sam, încă o dată, apoi se opri. Cheia! Era încă aici? Alergă pînă la sertarul din hol şi iată, era acolo, cheia de la apartament, cheia pe care el o lăsase la ea. În cazul în care avea nevoie de el, a spus.

Să aibă nevoie de el? Ea nu ştiuse niciodată că animalul uman era capabil de aceste nevoi. Inima ei s-a oprit, o durea capul şi o scotea din minţi această situaţie. S-a uitat întîi la cheie, apoi privi în jos spre Dunkin, cu o scînteiere în ochi.

– Dunkin, pregăteşte-te. Ne mutăm! Înainte să se gîndească la asta de două ori, îşi luă o cămaşă de noapte din dulap, o periuţă de dinţi, o cutie de mîncare pentru cîini şi alte cîteva lucruri necesare, apoi îşi îmbrăcă jacheta şi examină încă o dată casa. Ea va fi acolo să-l iubească, orice s-ar întîmpla.

Înainte ca ea şi Dunkin să iasă pe uşa din faţă, Brittany observă vremea. Ningea şi o lumină blîndă împrăştia acea sclipire în lumina soarelui.

Era minunat. Îşi înălţă capul, deschise gura şi întîmpină fulgii de nea care aterizau pe obrajii şi limba ei.

– Este un semn, Dunkin. Un semn norocos. Au coborît scările atenţi, Dunkin alunecînd şi derapînd pe ultimele două trepte.

– Fii atent, băiatule! îi spuse Brittany, rîzînd. Trebuie să fim într-o formă bună, pentru Sam.

Camionul aştepta, iar Brittany, ţinînd cheia strîns în mînă, simţi că, în sfîrşit, totul era aproape bine. Zăpada cădea mai abundent, dar ea intră pe strada principală, care avea s-o ducă în partea

de sud a oraşului şi la Sam. Zîmbi în timp ce manevra camionul printre maşinile parcate, acoperite cu un strălucitor de zăpadă. Iubea zăpada, tăcerea şi frumuseţea neatinsă.

Dar cel mai mult îl iubea pe Sam.

Pentru un moment, ochii ei se îndreptară spre un cîine mic, care stătea mai departe de trotuar. Era zăpăcit de zăpadă, încercînd să prindă fulgii cu labele. Brittany zîmbi la vederea lui, în timp ce şi-l amintea pe Dunkin cînd era mic, cum lătra furios către zăpadă.

În timp ce se apropia, observă un băieţel în jur de opt ani, ieşind dintr-o casă de pe partea opusă a străzii, uitîndu-se în jur şi strigînd cîinele. Animalul îşi întoarse capul şi alergă spre băiat.

Brittany apăsă frîna cu putere şi se înclină spre volan, trăgîndu-l spre dreapta. Dar, suprafaţa alunecoasă a zăpezii îi făcu frîna nefolositoare şi cum cîinele o şterse spre un loc sigur, camionul sări peste bordură.

Ultimul lucru pe care l-a auzit Brittany a fost scrîşnetul oribil al metalului, cînd acesta s-a lovit de un trunchi gros de stejar.

Capitolul 13

Vocea lui Sam. Îl găsise, în sfîrşit! Fusese... Unde fusese? Brittany şi-a ridicat încet pleoapele, apoi le-a coborît, mîna mişcîndu-se instinctiv spre locul dureros de la cap. Cînd degetele atinseră umflătura, tresări. Ce se întîmpla?

Auzi din nou vocea profundă şi minunată a lui Sam. Şi acum îi pronunţa numele. Brittany Winters. Şi-a ridicat capul şi s-a uitat în jur, apoi a gemut.

Un accident. Cîinele... zăpada... şi acel copac uriaş care s-a prăbuşit în faţa ei. Şi-a lăsat bărbia în jos şi şi-a privit corpul slăbit. A privit spre gleznă şi a observat un bandaj gros înfăşurat în jur. Şi pantoful ei era lîngă ea, pe cearceaf.

Dunkin!

– Sam!

Perdelele albe s-au tras. Sam era acolo, aplecat peste ea, îmbrăţişînd-o şi şoptindu-i numele.

– Tu ştii chiar cum să sperii un tip.

– Dunkin. Oh, Sam, Dunkin era cu mine...

– Sss, scumpo. A sărutat-o pe frunte. Este bine. A ieşit din chestia asta mai bine decît ai ieşit tu. Este un paznic nemaipomenit, Brittany. Nu ar fi lăsat nici un medic să se atingă de tine, pînă nu i-au arătat ID-urile.

A respirat adînc, pleoapele închizîndu-i-se pe jumătate.

– Sînt atît de uşurată că este în regulă.

– Şi eu sînt atît de fericit că tu eşti în regulă. Dacă ai şti cît de îngrijorat am fost.

S-a uitat la el. Totul era atît de nesigur, de înceţoşat. Îşi dorea să poată gîndi mai limpede.

– Sam, cum ai ştiut... cum ai ştiut că sînt aici?

– Deoarece, scumpă doamnă, singurul tău act de identitate – se pare că ţi-ai uitat poşeta acasă – era o cheie de la apartamentul meu. Am etichetat-o cu adresa mea cînd ţi-am dat-o.

S-a aşezat lîngă ea şi i-a luat ambele mîini într-ale sale. Vocea lui era răguşită şi încordarea răzvătea din cuvinte.

– Brittany, unde te duceai?

Buzele ei s-au curbat într-un zîmbet uşor.

– Eu... voiam să mă mut cu tine. Eu şi Dunkin... noi eram gata să ne asumăm acest risc.

Şi-a scuturat capul încet.

– Nu, scuză-mă, noi sîntem gata să ne asumăm acest risc. O lacrimă rătăcea pe obrazul ei. Sam, te iubesc, şi vreau să fiu cu tine. Ne vom descurca noi, într-un fel.

Şi-a strecurat mîinile sub capul ei şi a apropiat-o de el pentru a o săruta.

– Oh, ne vom descurca, nu-i aşa?

S-a gîndit că-i era greu să vorbească, să-i spună că era în inima lui, ce plănuise în cele două nopţi nedormite. Pentru moment, s-o ţină în braţele sale era de-ajuns.

– Sam, nu gîndesc prea clar. Credea că este, probabil, un vis. Un vis cu Sam, iubind-o ca pe ochii din cap. Acei ochi frumoşi...

– Sînt medicamentele, Brittany. Ţi-au dat nişte calmante pentru gleznă şi pentru cele două cusături de la picior. Sprîncenele i s-au unit cu îngrijorare. Nu-ţi face griji, nu este nimic serios. Deocamdată, eu cred că eşti sexy.

– Sam... Fîşîitul perdelelor apretate şi intrarea unui domn îmbrăcat în alb au oprit cuvintele ei somnolente.

– Ei bine, văd că eşti trează, domnişoară Winters. Eu sînt doctorul Stanwick. Ea zîmbi uşor. Ai venit cu un cucui destul de mare, dar nu este nimic îngrijorător, dar nu este nici un semn că ar exista o contuzie. I-am spus domnului Lawrence la ce trebuie să fie atent.

Sam zîmbi.

– M-au informat amănunţit despre tine.

Doctorul continuă cu aceeaşi voce calmă.

– Calmantul este cauza slăbiciunii tale şi ceea ce te face să dormi. Doza a fost chiar puternică. Vei dormi bine cînd vei pleca de aici. Şi asta va fi reţeta mea, somnul! I-a zîmbit lui Sam şi i-a strîns mîna. Mi-a părut bine că te-am întîlnit. Ai grijă de ea şi puteţi pleca oricînd doriţi. S-a îndreptat către ieşire, apoi s-a întors pe jumătate către ei. Oh, puteţi lua şi cîinele de la biroul asistentelor. Cred că mănîncă un castron cu cereale. A fost tot ce am găsit.

Brittany zîmbi, apoi îşi îndreptă toată atenţia spre Sam, care o ridicase în braţe, ţinînd-o strîns la pieptul său. S-a simţit slabă şi puternică, grea şi imponderabilă, toate acestea la un loc.

– Oh, Sam, nu trebuia să fie aşa, ştii. Aveam totul plănuit... Vocea ei era abătută şi se străduia să-şi ţină ochii deschişi.

– Nu, nu trebuia să fie aşa... Dar atîta timp cît te am cu mine... Oh, Brittany, tu eşti viaţa mea. Un

zîmbet uşor îi flutura pe buze cînd pleoapele i-au căzut grele.

Zăpada se oprise şi transformase din nou totul într-o lume de basm.

Sam zîmbi fericit în noaptea întunecată. Brittany era întoarsă spre el; era învelită cu o pătură călduroasă, iar capul ei se odihnea pe umărul lui. Pe locul lui din spate, Dunkin sforăia confortabil. În ultimele două ore, Brittany a deschis ochii de cîteva ori, murmurînd somnoroasă, apoi aţipea din nou fără să întrebe unde era sau de ce.

Luminile din brazi sclipeau, cînd Sam trecu printre ei, iar aleea îngustă pînă la cabană era luminată de uriaşa lună de pe cer. Lîngă el, Brittany se agita.

– Sîntem aici, scumpo. A parcat maşina lîngă intrare şi a oprit motorul. Brittany a deschis ochii şi a privit afară, în noaptea întunecată. Viziunea ei fusese corectă, a văzut zăpadă scăldată în lumina lunii şi cabana luminată.

– Sam...

– Hai, vino! A deschis uşa de la maşină şi a fost lîngă ea, înainte ca mintea ei somnoroasă să

se limpezească. Dintr-o singură mişcare, îşi strecură mîinile sub ea şi o scoase uşor din maşină.

– Cred că trebuie să-ţi spun ceva, a murmurat ea la pieptul lui.

– Aşteaptă.

După ce Dunkin s-a dat jos, Sam a închis uşa cu genunchiul şi s-a îndreptat încet către scări, ducînd-o pe Brittany în casă.

– Eşti destul de trează ca să ştii că te-am trecut peste prag.

– Da, a suspinat ea răguşit. Dar, Sam, este pragul altcuiva. Cabana a fost vîndută.

Sam era tăcut cînd mergea spre canapea şi a lăsat-o uşor pe perne. Căutînd neîndemînatic în buzunar, scoase un plic şi-l puse în poala ei.

Brittany s-a uitat la el un moment, apoi la Sam. Figura lui era conturată de lumina aurie a focului.

– Sam, ce se întîmplă aici?

– Aşteaptă, am amestecat totul din întîmplare. Cînd s-a aşezat pe pătura de lînă, a observat o găleată cu gheaţă în spatele lui şi un şal înflorat. Camera era primitoare şi caldă datorită focului mare, făcut cu grijă, iar becurile luminau slab colţurile întunecate. Apoi, inima ei a început să bată nebuneşte uitîndu-se în ochii căprui ai lui Sam.

I-a sărutat mîinile şi s-a aşezat lîngă ea, apro-

piindu-şi capul de al ei.

– Brittany, vrei să te măriţi cu mine?

Inima ei s-a oprit.

– Oh, Sam... Nu dorea ca lacrimile să apară, plînsese destul, pentru o viaţă întreagă, dar atunci cînd au venit, el a sărutat-o şi le-a îndepărtat de pe faţa ei.

– Acesta este un da?

– Oh, Sam, te iubesc atît de mult. Ştii asta, dar eşti sigur? Sînt atîtea lucruri pe care trebuie să ni le spunem.

Sam a dat din cap în semn de încuviinţare, apropiindu-se de obrazul ei.

– Dar nu pînă cînd nu primesc un răspuns.

Brittany i-a apropiat capul şi gura de ale ei, pulsul devenindu-i mai rapid. Cuvintele păreau nesemnificative pe lîngă sentimentul incredibil care o învălui, dar se retrase încet şi murmură lîngă buzele lui:

– Da, iubitul meu. Cînd vrei tu. Acum, mîine, anul viitor... atîta timp cît te am lîngă mine.

Braţele lui au înconjurat-o, ţinînd-o cu pasiune.

– Va fi bine, Brittany, îţi promit.

Ea încuviinţă uitîndu-se la el cu o privire insistentă, la ochii lui căprui şi înceţoşaţi.

– Şi asta? Îşi lăsă mîna să cadă şi simţi marginea tare a plicului.

– Un cadou de nuntă.

A luat plicul din mîinile lui şi s-a uitat la el.

– Ales cu mare grijă şi dragoste.

Brittany şi-a înclinat capul într-o parte.

– Cam sigur pe tine, nu-i aşa?

– Acesta nu este un zbor de noapte pe care ţi l-am propus aici, Brittany Ellsbeth.

– Hmm. Deci, drumul la inima unei femei este... Şi-a fluturat genele către el. Plicul, te rog.

În ciuda glumei ei, mîinile îi tremurau cînd a scos o bucată de hîrtie din plic. Ochii i s-au plimbat pe ea o dată, apoi încă o dată, apoi foaia a alunecat din mîinile ei şi a zburat uşor pe podea.

– Oh, Sam.

– Voi petrece o noapte întreagă sărutînd un chip udat de lacrimi? S-a aplecat înainte şi şi-a frecat faţa de obrazul ei. Pare o ruşine, cînd sînt atîtea părţi minunate pe care să le săruţi.

– Tu... tu ai cumpărat cabana...

– Prima mea adresă stabilă de cînd am împlinit nouăsprezece ani, zise el mîndru. După părerea mea, o putem folosi în weekend-uri şi în vacanţe sau chiar mai des, dacă vrem. Este destul loc pentru primii patru copii şi apoi putem construi o cameră confortabilă pentru noi, dacă va trebui. Ţi-am spus vreodată că mama a fost geamănă?

Brittany nu putu decît să-şi scuture capul.

– Ei bine, va fi timp destul pentru asta. Şi, eventual, ne putem muta balansoarele aici, cînd ne retragem.

– Sam, potoleşte-te. I-a acoperit buzele cu degetele. Trebuie să ştiu... despre gîndurile tale, cum ai ajuns la asta? S-a aşezat confortabil pe canapea, lîngă ea, şi a cuprins-o cu braţele.

– A fost „jocul", Brittany, „jocul" care m-a făcut în final să văd lucrurile clar. Acum şi întotdeauna în viaţă, întîlneşti spiritele înrudite şi cînd am intrat în „jocul" ăsta, am realizat că al meu era înrudit cu al tatălui tău. Semănăm atît de mult în ceea ce vrem de la viaţă, în privinţa lucrurilor pe care le iubim, a nevoilor pe care le avem. Şi pînă la tine am catalogat mariajul ca pe o unire a tuturor acestor lucruri. Dar tatăl tău le avea pe toate, şi mai mult. Am discutat mult, mult timp. El şi eu.

– Sîmbătă dimineaţă?

– Da, înainte să vin aici, s-o caut pe Ida şi să îndrept lucrurile.

Degetele lui se mişcau uşor prin părul ei; i l-a dat pe spate şi i-a sărutat vîrful urechii.

– Dar am vorbit şi la petrecere. Am ştiut imediat cum te-am văzut în noaptea aceea că, orice s-ar fi întîmplat, nu puteai ieşi din viaţa mea. Tatăl tău a fost un consilier înţelept. Voiam să fiu sigur că sînt bun pentru tine, cu toate că ştiam că viaţa

mea ar fi fost lipsită de valoare, fără tine. El m-a ajutat să văd o mulţime de lucruri clar. Cartea pe care am spus că o voi scrie, de exemplu.

– În Franţa... Vocea ei era un suspin.

El a încuviinţat.

– Este simplu. O excursie pentru luna de miere, să poţi înţelege realitatea. Şi-i vei întîlni şi pe finii mei. Cine ştie? O sărută pe păr. Poate că asta ne va da cîteva idei... şi pe urmă ne vom întoarce şi voi scrie cartea aici, cu inspiraţia mea propice, bineînţeles. Cuvintele lui erau suspine lîngă obrazul ei. Şi, indiferent ce se va întîmpla după aceea, ne vom descurca împreună.

– Ştii ce cred eu? întrebă ea incapabilă să mai audă altceva, fără să plîngă. Gura ei o căută cu seducţie pe a lui, iar degetele se jucau cu nasturii de la cămaşa lui. Sam putu ghici într-o secundă.

– Îmi vrei corpul.

I-a descheiat ultimul nasture de la cămaşă şi şi-a strecurat mîinile înăuntru, pentru a-i simţi pielea caldă.

– Şi sufletul.

– Sînt într-o dispoziţie foarte bună, iubita mea. Mai este ceva? Mîna lui alunecă sub puloverul ei; Sam îi privi ochii care deveniseră strălucitori, iar degetele lui îi acoperiră sînul.

Lacrimile veniră, rostogolindu-se pe obrajii ei,

iar corpul ei îl presa pe al lui cu o dorinţă arzătoare.

– Mi-ai dat totul, Sam, suspină ea. Dragostea ta, locul acesta... Buzele lui umede îi atinseră faţa şi el simţi urgenţa dragostei lui agitîndu-se printre muşchi.

– Şi este pentru totdeauna, Brittany, îi promise el cu o voce răguşită.

– Fără nici o îndoială.

– Şi este bine?

I-a muşcat buza încet şi a simţit fiorul care-i străbătea tot corpul.

– Nici o altă idee?

– Oh, multe alte idei... Mîna lui îi mîngîie corpul cu dorinţă.

– Şi o a treia idee...

Ea simţi o fierbinţeală cînd degetele lui o mîngîiau încet.

– Dar îţi voi opri eu acele idei, Brittany a mea.

Şi, cu dragoste, corpurile lor se rostogoliră pe canapea, ca şi cum spectacolul ar fi început.

Sfîrşit

„CARTEA PRIN POŞTĂ".

1.	MORILE DE VÎNT ALE ZEILOR	Sidney Sheldon	5000
2.	ŞI DACĂ MÎINE VA VENI	Sidney Sheldon	5900
3.	DE PARTEA CEALALTĂ A MIEZULUI NOPŢII	Sidney Sheldon	5900
4.	AMINTIRI DE LA MIEZUL NOPŢII	Sidney Sheldon	4500
5.	STĂPÎNĂ PE SITUAŢIE	Sidney Sheldon	5900
6.	LEGĂTURI DE SÎNGE	Sidney Sheldon	5900
7.	BUCURII ŞI TRISTEŢI	Danielle Steel	5000
8.	FOCUL MOCNIT DIN PARADIS	Sandra Brown	5900
9.	IMAGINEA DIN OGLINDĂ	Sandra Brown	5900
10.	MĂTASE FRANŢUZEASCĂ	Sandra Brown	5900
11.	O TOAMNĂ ÎNCÎNTĂTOARE	Fayrene Preston	4500
12.	STRĂINA	Terry Lawrence	4500
13.	EDEN PASS	Sandra Brown	5900
14.	INTERVIUL	Sandra Brown	4950
15.	DANSUL NOPŢII	Linda Cajio	2900
16.	DRAGOSTE DUBLĂ	Francine Pascal	2157
17.	AMĂGIRILE IUBIRII	Danielle Steel	5000
18.	PROPRIETATEA UNEI DOAMNE	Elizabeth Adler	6200
19.	CEI BOGAŢI VOR MOŞTENI	Elizabeth Adler	5500
20.	FECIOARA PLOII	Suzanne Forster	2900
21.	PEACH	Elizabeth Adler	5900
22.	PĂCATUL	Josephine Hart	1500
23.	SÎNGELE MONSTRULUI	R.L. Stine	1500
24.	PASIUNI SECRETE	Erica Spindler	4500
25.	AMANTA	Jackie Collins	2451
26.	RIVALITATE	Deborah Smith	4500
27.	TEAMĂ DE ZBOR	Erica Jong	5500
28.	JUSTIŢIA ESTE O FEMEIE	Catherine Cookson	4950
29.	ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	2750
30.	ANOTIMPURILE IUBIRII	Shirley Escapa	8200
31.	CERC ÎNCHIS	Robert Goddard	4900
32.	ÎNGERUL	Barbara T. Bradford	5900
33.	DIMINEAŢĂ, LA PRÎNZ ŞI SEARA	Sidney Sheldon	5500
34.	SURORI IUBITOARE	Eileen Goudge	4900
35.	CURTÎND-O PE SUSAN	Theresa Gladden	3900
36.	NĂSCUTĂ ÎN RUSINE	Nora Roberts	6400